

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*marie
darrieussecq*

Dişi DOMUZ

ÇEVİREN: ÖZDEMİR İNCE

telos 75

edebiyat 42

Marie Darrieussecq

Dişi Domuz

-ya da herkesin bildiği gerçekler-

Kitabın Özgün Adı
Truismes

Fransızcadan Çeviren
Özdemir İnce

Bu kitap, P.O.L tarafından 1996'da
yapılan baskıdan dilimize aktarılmıştır.

© P.O.L, 1996
© P. O. L / Telos Yayıncılık, 1996

ISBN 975-545-078-5

Kapaktaki Fotoğraf
Stephen Harvey
Dizgi
Gülcan Doğan
Düzeltili
Hakan Kete
Ofset Baskıya Hazırlık
Telos Yayıncılık
Kapak Tasarım ve Uygulama
Telos Grafik
Kapak ve İç Baskı
Telos Basımevi
Cilt
Yeni Güven Ciltevi

Birinci Basım
Şubat 1997

TELOS YAYINCILIK
İmam Adnan Sokak, No: 2, Kat: 4 80080 Beyoğlu - İstanbul
Telefon: (0212) 249 24 86 Faks: (0212) 249 25 48
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://indiaay.com>

MARIE DARRIEUSSECQ

—

DİŞİ DOMUZ

—YA DA HERKEŞİN BİLDİĞİ GERÇEKLER—

Çeviren: Özdemir İnce

telos

Sonra bıçak gömölüyor. Uşak, bıçağın deriyi delmesi için iki kez hafifçe itiyor onu, sonra, bıçağın uzun ağzı, erirmişcesine, sapına kadar boyunun yağ katmanına giriyor.

İlkin, damızlık domuz hiçbir şeyin farkına varmıyor, uzandığı yerde birkaç saniye düşünüyor biraz. Evet! İşte o zaman kendisini öldürmekte olduklarını anlıyor ve sesi kesilinceye kadar boğuk boğuk haykırıyor.

KNUT HAMSUN

Bu öykünün ne denli şaşkınlık yaratıp boğuntu saçacağını, insanları ne denli altüst edeceğini biliyorum. Bu elyazmasını yayınlama sorumluluğunu üstlenen yayıncının başının bir yığın belaya gireceğini de tahmin ediyorum. Kuşkusuz, kodese girmekten kurtulamayacak; bu nedenle, başına açtığım dertlerden dolayı kendisinden özür dilemek istiyorum. Ama şimdi içinde bulunduğum durumda beni görecekl olurlarsa kimse beni dinleyip bana inanmayacağı için, bu kitabı hiç gecikmeden hemen yazmam gerekiyor. Oysa kalem tutmak korkunç kramp-lara yol açıyor. Üstelik ışık da yok, bu nedenle geceleri yazamıyorum ve ayrıca, yavaş, çok yavaş yazıyorum. Sizde ne bu defteri bulmakta çektiğim güçlükten, ne de her şeyi kirleten ve mürekkebi katılaştıran çamurdan söz ediyorum.

Bu domuz yazısını sökmek sabrını gösterecek yayıncının, elimden geldiğince okunaklı yazmak için gösterdiğim çabayı dikkate alacağını umuyorum.

Başıma gelenleri anımsamakta da güçlük çekiyorum. Ama dikkatimi iyice yoğunlaştırıp olabildiğince geçmişe dönmek istediğim, yani olaylardan önceki döneme dönmeye çalıştığım zamanlar, görüntüleri yakalamayı başarıyorum.

İtiraf etmem gerek ki, sürdüğüm yeni yaşam, yediğim ıvır zıvır şeyler, hoşuma giden bu köylü barınağı ve kış yaklaştıkça keşfettiğim soğuğa dayanma yeteneğim, bu şaşırtıcı yetenek, bunların hiçbirisi, daha önce yaşamış olduğum hayatın can sıkıcı yanlarına üzülmemi gerektirmiyor. Her şeyin başladığı sırada işsiz olduğumu ve

iş aramanın, şimdi nedenini anlayamadığım iç sıkıntılara yol açtığını anımsıyorum.

Okurun, özellikle de işsiz kalmış okurun bu densiz sözlerimden dolayı beni bağışlamasını rica edeceğim. Ama ne yazık ki, bu kitapta yapacağım densizlikler sadece bununla kalmayacak; ve bunlardan rahatsız olacak olan zevattan, lütfedip beni bağışlamalarını istirham edeceğim.

Evet efendim, daha önce belirttiğim gibi, iş arıyordum. Bir mülâkattan öteki mülâkata koşuyordum. Ama nafi-
le. Büyük bir itriyat, yani parfümeri mağazaları zincirinin
iş istemek üzere *kendiliğimden başvuruncaya* ka-
dar, bu sözcükleri çok iyi anımsıyorum, bu durum böy-
le sürüp gitti. Mağazalar zincirinin müdürü beni dizle-
rinin üzerine oturttu, sağ mememi muncıkladı ve fevka-
lade esnek bulduğunu söyledi. Hayatımın o dönemin-
de, bütün erkekler, vücudumun bir yanını fevkalade es-
nek bulmak konusunda söz birliği etmiş gibiydiler. Bi-
raz kilo almıştım, belki de iki kilo kadar, çünkü sürekli
açlık hissediyordum; bu iki kilo, vücudumun her bir
köşesine uyumlu bir şekilde dağılmıştı, bunun böyle ol-
duğunu aynaya baktığım zaman görüyordum. Spor
yapmadan ve özel bir çaba göstermeden, vücudum es-
kisine göre daha diri, daha parlak, daha dolgundu. Bu
kilo alışımın, vücudumun göz kamaştırıcı durumunun
kuşkusuz ilk belirtileri, ilk ârazları barındırdığını şimdi
daha iyi anlıyorum. Mağazalar Zinciri Müdürü, bir eliy-
le sağ mememi, öteki elinde sözleşmeyi tutuyordu. Me-
memin seğirdiğini hissediyordum, sözleşmenin imzaya
hazır olduğunu görmenin yarattığı heyecandan seğiri-
yor olmalıydı, ama bu durumda, vücudumun, nasıl de-
sem, şu *lastiksel* görünümünün de bir payı vardı. Mağa-
zalar Zinciri Müdürü, parfümeri mesleğinde işin en ö-
nemli yanının her zaman güzel ve bakımlı olmak oldu-
ğunu, dar kesimli iş önlüklerini çok beğeneceğimi ve
bu giyimin bana çok yakışacağını söylüyordu. Parmak-
ları biraz daha aşağıya inmişti, iliklenmiş düğmeleri açı-

yordu, ve bunun için Müdür Bey sözleşmeyi masasının üzerine koymak zorunda kalmıştı. Omuzunun üzerinden sözleşmeyi tekrar tekrar okuyordum, yarım gün için elime geçecek olan asgari ücretin yarısı kadar maaşla, ev kirasına katkıda bulunabilir, kendime bir-iki giysi alabilirdim: ve yıllık stokları piyasaya sürmek döneminde güzellik malzemeleri edinmeye hakkım olduğu da belirtilmişti, demek ki en ünlü markaları, en pahalı parfümleri elimi uzatıp alabilecektim! Parfümeri mağazası müdürü beni kucağına oturtmuştu, görevimi yerine getirirken, bu güzellik malzemelerini, nasıl güzel kokacağımı, tenimin nasıl diri görüneceğini hayal ediyordum. Kuşkusuz Honoré'nin daha çok hoşuna gidecektim. Honoré'ye, beş bahar aralıksız giydiğim mayomu dolaptan çıkarmayı düşündüğüm sabah rastlamıştım. Mayomu denerken, kalçalarımın pembeleşip sıkılaştığını, yuvarlaklaşıp kaslandığını fark etmiştim. Yemek yemek yarıyordu bana. Bunun üzerine kendine Aqualand'da bir öğle sonu sundum. Dışarıda yağmur yağıyordu ama Aqualand'ın içinde hava her zaman güzel ve sıcaktı. Aqualand'a gitmek ek aylığımın onda birini alıp götürüyordu ve annem kesinlikle benimle aynı fikirde değildi. Dahası, bana metro bileti bile vermedi, ben de bir beyefendiye takılarak geçmek zorunda kaldım kapıyı. Metro kapılarında her zaman genç kızları bekleyen beyefendiler bulunur. Beyefendinin üzerinde büyük bir etki yarattığımı hissettim; uzun sözün kıtası, her zaman olduğundan daha büyük bir etki. Öyle ki, Aqualand'ın soyunma salonunda etekliğimi gizlice yıkamak zorunda kaldım. Aqualand'ın salonlarında, kapılardaki aralıkların iyice tıkalı olduğuna dikkat etmek gerekir her zaman ve ayrıca, salonda bir çift varsa hemen sınışılmayı da bilmek gerekir; burada da kadınlar tarafının kapısının önünde bekleyen beyler vardır her zaman. İnsan Aqualand'da hayatını kolayca kazanabilir, ama ben, annemin beni

kapı dışarı etmekle tehdit ettiği zamanlarda bile böyle bir şeyi kabul etmemişimdir. Boş salonda hemen soyunup mayomu giydim ve güler yüzlü yaldızlı aynanın karşısında buldum kendimi; bunu söylediğim için üzgünüm, ama kendimi inanılmaz ölçüde güzel buldum, tıpkı dergilerdeki gibi ama daha iştah açıcı. Güzel kokan bedava sabunla sabunlandım. Kapı açıldı, ama yalnızca birkaç kadın girdi içeriye, erkek girmedi, biz de bir süre rahatımıza baktık. Kadınlar gülererek soyunuyorlardı. Zengin Müslüman kadınlardı bunlar, yıkanmak için uzun lüks giysiler giyiniyorlardı, duşun altında, yarı saydam tül vücutlarının kalıbına giriyordu. Kadınlar çevremi sardılar ve güzel olduğumu haykırdılar, ve bana pahalı kokular ve birkaç madeni para verdiler. Onların yanında kendimi güvende hissettim. Aqualand bir dinlenme yeridir, ama insan gene de, ne olur ne olmaz, dikkatli olmalıdır. Bu nedenle, Honoré suda bana yaklaştığı zaman, ilkin hızla krawl yüzerek yanından uzaklaştım, belki de en çok böyle yüzmeme hoşuna gitmiştir (o sıralar çok iyi yüzerdim). Ama daha sonra tropikal barda bana bir bardak içki ikram ettiğinde, iyi biri olduğunu gördüm. Tropikal barda üzerimizden sular sızıyordu, ıslak mayolarımızın içinde terliyorduk, tavandaki aynalarda kendimi kıpkırmızı kızarmış görüyordum, iriyarı bir zenci yelpazeliyordu bizi. Çok şekerli, rengârenk kokteyller içiyorduk, uzak adaların müziği duyuluyordu; birden, çok uzaklardaydık. Yüksek dalgalar dönemiydi. Honoré, bazı özel toplantılar için havuza köpekbalıkları konulduğunu anlatıyordu; köpekbalıklarının, tatlı suda ölmeden önce, hantal davetlileri gövdeye indirmek için beş dakikaları varmış. Bu da, bu tür toplantılarda benzersiz bir hava yaratıyormuş. Sonra, kırmızı sularda sabaha kadar yüzdük. Honoré banliyöde büyük bir *Kolej*'de öğretmenlik yapıyordu. Öğrencilerinin eğlencelerine kesinlikle gitmezmiş. Kendisi-

ne, öğrenim görmek isterdim, dedim, ama o, sakın ha, dedi, öğrencilerin hepsi ahlaksız ve sapık, dedi, Aqualand'a sağlıklı genç kızlara rastlamak için geldiğini söyledi. Honoré ve ben birbirimizden hoşlandık. Bana, bazen özel davetlere gidip gitmediğimi sordu. Ona, hiçbir zaman, dedim, hiç tanıdığım yok. Beni insanlarla tanıştıracaklarını söyledi. Başlangıçta beni çeken bu oldu, üstelik bu dürüst çocuğun bana ilişki önermesi; ama gerçekte Honoré'nin hiçbir ilişkisi yoktu, ve belki de benim sayemde *seçkin* yerlere davet edilmeyi umuyordu. Honoré, çıkarken, Aqualand'daki şık mağazalardan birinde bana bir giysi aldı, sadece onun için giydiğim gök mavisini saydam bir giysi. İlk kez mağazanın deneme salonunda seviştik. Aynada kendimi görüyordum, Honoré'nin ellerini böğürlerimde görüyordum, parmakları vücudumun esnek çukurlarında dolaşıyordu. Şimdiye kadar, diye soluyordu Honoré, şimdiye kadar böylesine sağlıklı bir kıza rastlamamıştım. Müslüman kadınlar da şık mağazaya gelmişlerdi, kendi dillerinde gevezelik ettikleri duyuluyordu. Honoré bana bakarak giyiniyordu, ben çırılçıplak üşümüştüm biraz. Mağazada çalışan hatun, nane çayı ve pasta dağıtıyordu. Deneme salonunun kapısının üzerinden bize de verdi. Kibar ve şık bir kadındı, böyle bir işim olsaydı ne iyi olurdu, diye düşündüm. Aslında, parfümeri mağazasındaki işim bundan pek farklı değildi. Her parfüm için bir deneme salonu vardı, çalıştığım mağazalar zinciri her türlü parfüm satıyordu; vücudun değişik yerlerinde denenilen kokuların uygun olup olmadığını anlamak için beklemek gerekiyordu ve bu da doğal olarak zaman alıyordu. Müşterileri deneme salonlarındaki geniş sedirlere oturtuyordum, kendilerine, ancak dinlenmiş bir vücudun bir kokunun bütün renklerini yansıttığını açıklamam gerekiyordu, masaj eğitimi stajı görmüştüm. Tamestat ve kuğu tüyü haşlaması dağıtıyordum. Hiç de fena bir meslek değildi

asında. Ne var ki, Müslüman kadınlar *Internet Card* ile beş bine yakın “euro” bırakarak gittikten sonra, çok şık satıcı kadın, gözümüzün önünde, bütün mağazaya aerosol kokular fısıfladı. Asla, dedim Honoré’ye, böyle bir mağaza işletmiş olsaydım böylesine bir zevksizliğe asla göz yummazdım. Honoré bunun üzerine, bende böylesine bir vücut varken, böylesine muhteşem bir yüz varken, istediğim an dünyanın bütün en şık mağazalarına sahip olabileceğimi söyledi. Yanılmamıştı aslında. Ama bir işte çalışmamı doğru bulmuyordu. Çalışma hayatının kadınları yozlaştırdığını söylüyordu. Bununla birlikte, saygın bir mesleği olmasına karşın, maaşıyla, yakın bir banliyöde iki odalı bir dairecik kiralayamadığını öğrenince hayal kırıklığına uğradım. Bunun üzerine, hemen ve kendi açımdan dürüstlük adına, ona yardımcı olabilmek için tutumlu davranmak gerektiğini düşündüm.

İşte bu sıralar, parfümeri dükkânında çalışmaya başlar başlamaz, muhteşem bir tenimin olduğunu söylemeye başladı müşteriler. Müessese için eşi benzeri olmayan bir reklam yapıyordum. Dükkân benimle vızır vızır işlemeye başladı. Mağazalar Zinciri Müdürü beni kutluyordu. Doğrusu, iş üniforması, güzellik enstitülerinde olduğu gibi ciddi beyaz bir önlük çok yakışıyordu: Sırtında ve göğüsler üzerinde derin dekolteli, vücudu yapışırca sarıya sarı kesimli. Evet, işte tam bu sırada, kalçalarım gibi memelerim de göz alıcı hatlara kavuşmuştu. Bir süre sonra, kalıpları derimi örselediği için B boyu takkelerimi kullanamaz duruma geldim. Daha ilk aylığı almamıştım, biraz avans vermişlerdi, çünkü muhasebedeki bilgisayarlar bozulmuştu, bu yüzden C boyu takke alamıyordum kendime. Ama Müdür Bey, benim yaşımdaki bir genç kızın sütyene gereksinimi olmadığını, doğallığın daha iyi olduğunu söyleyerek içime su

serpti. Gerçekten de fevkalade iyi duruyordu ikizler, D boyunu geçmiş olduğum halde bile, ama dayanamayıp, azar azar bir kenara koyduğum ekmek paramla bir sut-yen satın aldım. Honoré bana sorular sordu, maaşımı henüz almadığımı biliyordu, ama ben kendi üstüme aldım, hiçbir şey söylemedim, bu küçük ihanet hâlâ canımı sıkırsa bile. Zavallı Honoré böylesine göğüslerle bir otobüsün arkasından koşmanın ne demek olduğunu bilemezdi ki. Erkek müşteriler mağazaya giderek daha çok geliyordu ve yüklü alışveriş yapıp iyi para ödüyorlardı, Mağazalar Zinciri Müdürü para toplamak için hemen hemen her gün geliyordu, her geçen gün daha memnun kalıyordu benden. Yaptığım masajlar çok ünlenmişti, galiba Müdür Bey özel masajlara kendi girişimimle başladığımdan kuşkulanıyordu, çünkü genellikle böyle bir şeye isteklendirmek için satıcı kızlara biraz zaman tanınır. Bereket versin, müesseseye kazandırdığım para sayesinde birkaç hafta sonra işten atılmadım, Müdür Bey işi ileri götürmedi, her şey büyük bir gizlilik içinde olup bitti. Müdür Bey nazik bir insandı. Beni uzun süre rahat bıraktı, bu işin beni yormuş olduğunu düşünmüş olmalı. Oysa hayatımın hiçbir döneminde bu kadar formda olmamıştım. Bunun Honoré ile hiçbir ilişkisi yoktu. Hoşuma gidiyor olmasına karşın yeni işimle de bir ilişkisi yoktu, zaten bağımsızlığımı kazanmama yeterli bir para da değildi. Hayır, bunun gerçek nedeni, sanki kafamın içindeki o ebedî güneşti, metroda bile, şu ilkbahar çamurlarında bile, öğle sandviçimi yemeye gittiğim o küçük tozlu parkta bile. Ama doğrusunu isterseniz, öyle alabildiğine kolay bir hayat da değildi. Sabahleyin çok erken kalkmak gerekiyordu, horozlar ötmeye başlar başlamaz desem elbette garip kaçır, horozların kentlerdeki temsilcileri bu işi yapar yapmaz tabîî, kolayca uyanıyordum, tek başıma, ne akşamları Tames-tat'a ne de sabahları Excidrill'e gereksinim duyuyor-

dum, oysa başta Honoré olmak üzere çevremdeki bütün insanlar yutup duruyordu bu meretleri. Pek hoş olmayan bir şey de vardı ama, şöyle rahat rahat bir şey yiyemiyordum hiçbir zaman, vakitsizlikten, hep açlık çekiyordum, karnım acıkiyordu, özellikle de küçük parka geldiğim zaman, müthiş bir açlık duygusu sarıyordu içimi: hava, kuşlar, ne bileyim, küçücük bir doğa parçası yapacağını yapıyordu. Kız arkadaşlarım bana takılıyorlardı, “*ilkbahardandır*” diyorlardı; Honoré’yi kıskanıyorlardı, bunca güzel olmam karşısında kıskançlık duyuyorlardı, ama ne var ki, kendilerine telefon edip anlattığım başarılar da hoşlarına gidiyordu. Sonra, evet, bazen iç açıcı olmayan bir yanı da vardı işin, yani erkek müşteriler; kadın müşteriler giderek ayaklarını kesmişlerdi, herhalde dükkânda korkuya kapılıyorlardı, çünkü tuhaf bir hava vardı. Erkek müşteriler bazen tuhaf şeyler denemeye kalkışıyorlardı, hoşlanmıyordum bundan, normal zamanlarda canımı sıkacak şeyler; ama hayır, bir ispinoz kadar cıvıl cıvıldım. Erkek müşteriler bayılıyorlardı buna. Hepsi, ağız birliği etmişcesine, müthiş sağlıklı olduğumu söylüyorlardı. Gururlanıyordum, demek istediğim, kendimle gururlanıyordum. Ama bana şu müthiş morali veren, şu kışkırtıcı, yeni bir yaşama başlamışlık duygusunu veren bu da değildi. Son kadın müşterilerimden biri, gözünü budaktan sözünü dudaktan sakınmayan bir sadık dost beni pirelendirdi. Bir gündelik gazetede *şaman*’lık ediyordu ve son derece zengindi. Bunun nedeninin hormonal olduğunu söylediği sırada kendisine masaj yapıyordum. Kız arkadaşlarımın söylediklerini tekrarlardım, ilkbahar özsuynunun çoğalmasındanmış dedim, ama müşterim, “*hayır, hayır,*” dedi bana, “sizden kaynaklanıyor bu, kendi içinizden. Hamile olmadığınızdan emin misiniz acaba?” Bu ay âdet görmedim. Bu düşünce adeta sesimi soluğumu kesti. Honoré’ye bir şey söylemedim. Müşteri hanım oldukça

yaşlıydı, büyük bir hayat tecrübesi vardı, çok seviyordum kendisini. Masaj yapılırken durmadan konuşan müşteriler sınıfına giriyordu, bana biraz firijidmiş gibi geliyordu. Beni böylesine güzel, böylesine genç, herkeslerin de dediği gibi bunca sağlıklı görmekten hoşlanıyor olmalıydı, ve nasıl desem bilmem ki, benim hamile olduğumu öğrenmek onu daha da kıskırtıyordu belki de. Çocuk doğumları giderek azalıyordu. Ben şahsen bebeklere karşı değilimdir, bazen küçük parkta bebek görmüşümdür. Her ne olursa olsun, açlığım artıyordu, ve kadın müşterim her yerde bir belirtisini yani ârazını keşfediyordu. “Aş eriyor musunuz?” diye soruyordu bana. Her gün masaj yaptırmaya geliyordu, erkek müşteriler söyleniyorlardı, ona *kart deri* adını takmışlardı. Hiçbir şey için aş ermiyordum, aslına bakarsanız daha çok tiksinti duyuyordum. “*Aynı şey*”, diyordu bana, ve ayrıntıları soruyordu. Artık domuzlu sandviç yiyemiyordum, midem bulanıyordu, hatta birinde küçük parkta kusmuştum. Kötü bir durumdu. Bereket versin, vakit erkendi, müşterilerin ya da Müdür’ün beni görmeleri olanaksızdı. Birden, tavuk yemeğe başladım, daha iyiydi. “*Görüyorsunuz,*” diyordu kadın müşterim, “*siz tavuğa aş eriyorsunuz, ben ilk oğluma hamileyken domuza katlanamazdım, ne olursa olsun, hamile kadın kendini domuzdan sakınmalıdır, hastalıklar nedeniyle.*” Kadın müşterinin hiç çocuğu olmamıştı, bir erkek müşterim onun lezbien olduğunu söylemişti, ve zaten durum *gün gibi ortadaydı*. Artık âdet göremiyordum. Açlığım gidecek artıyordu ve yiyeceklerimi çeşitlendirmek için yanımda katı yumurtalar, çikolata falan getiriyordum. Uygun fiyata taze sebze bulmak olanaksızdı, bir erkek müşterimden kır evinden bana taze sebze getirmesini istedim, bana elma da getiriyordu. Bu elmaları nasıl yediğimi bir görmeliydiniz. Elmaları dişlemek, güzelce çiğnemek için yeterince zamanım yoktu parkta, ağızma

elma suyu yayılıyordu, ağızımda dağılıyordu, olağanüstü lezzetliydi! Kuşların arasında parkta elmalarımın baş başa geçirdiğim birkaç dakikalık soluk alma zamanı, sanki hayatımın mutluluk ânıydı. Yeşile karşı, doğaya karşı büyük bir istek duyuyordum. Bir erkek müşterimin haftasonu davetini kabul ettim, Honoré'nin bir şey dememesi için de bir staj bahanesi uydurdum. Büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Müşterimin evi güzeldi, çevresinde ağaçlar olan tek başına bir ev, kırların ortasında, hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Ne var ki, bütün haftasonunu evin içinde geçirdim, müşterim kendi arkadaşlarını davet etmişti. Pencereden tarlaları, bitki yığınlarını görüyordum, çılgınca arzular duyuyordum, gidip burnumu içlerine sokmak, otların içinde yuvarlanmak, ağnamak, otları koklamak, otları yemek. Ama müşterim bütün bir haftasonu bağlı tuttu beni. Geri dönerken arabada ağladım. Arabada artık onun için hiçbir şey yapmak istemiyordum, ve sonra otoyol da tehlikelidir; kentin ilk kapısında kapı dışarı etti beni arabadan bu deve, tedbir medbir gözetmeden, ve bir daha mağazaya ayak basmadı. Müşterimi yitirdim. Eve gelirken kanama başladı. Karnımda dayanılmaz ağrılar vardı, güçlkle yürüyebiliyordum. Honoré, kadın milletinin her zaman karınlarından sorunları olduğunu söyledi. Nazikti Honoré, bir kadın-doğum uzmanına gitmem için para verdi. Kadın-doğum uzmanının işi başından aşkındı, çok acelesi vardı, bana düşük yaptığımı söyledi, içime bir yığın pamuk doldurduktan sonra beni bir kliniğe gönderdi. Çok pahalıya patladı kürtaj. Ama ben hamile olmadığım için çok emindim. Birden hangi şeytana uyup kadın-doğum uzmanına kafa tuttum bilemem, herif iyice öfkelenip bana sokak orospusu muamelesi yaptı. Ona, müşterim ve dostlarıyla başımdan geçenleri anlatamadım. Klinikte canımı çok yaktılar, adım gibi eminim, boş yere. İnsan hamileyse hamile ol-

duğunu bilir gibime geliyor. Vücudunda bir tür annelik kokusu duyar, ama kokulara karşı bunca hassaslaşan ben, tenimde bu türden bir koku duymadım. Zaten, biraz özel olan kadın müşterimin dışında, hamile olduğumu anlasalardı, erkek müşterilerim semtime bile uğramazlardı bence. Onlar beni, böyle değil, sağlıklıyken severler. Klinikte bana yaptıkları yüzünden bugün bile karnımda ağrılar var. Her şeye karşı diş olarak kaldım. Ayrıca, hâlâ, şimdi bile, o zamanlar hamile olmadığımı söyleten bir şey var: Şu sözde düşükten hemen sonra yeniden âdetten kesildim ve aynı belirtiler, açlık, tiksinti, yuvarlaklıklar devam etti. Bazı can sıkıntılarına karşı –yeter ki hepsi birbiriyle ilişkili olmasın– moralim hep mükemmeldi. Yaşlı kadın müşterim beni her zamankinden daha çok seviyordu. Üsteliyordu, karnıma dokunuyordu ve aynada karnımı bana gösteriyordu, o da iyice yuvarlaklaşmıştı, benim zevkime göre biraz fazla. Ama erkek müşteriler beni korkunç sexy bulmayı sürdürüyorlardı, önemli olan da buydu zaten. Kadın müşterim zamanının büyük bir bölümünü benimle birlikte geçiriyordu, mağazaya gelmeyi sürdüren son kadındı ve neredeyse benim tek kadın dostumdu, çünkü benim ihtişam’ım, o böyle söylüyordu, adeta bütün kız arkadaşlarımdan cesaretini kırıyordu. Bu kadın müşterimle çene çalmak hoşuma gidiyordu, vücudundan tiksiniyordum, birkaç yıl sonra nasıl bir şey olacağımı görmek ilginç geliyordu bana. Yanılmışım. Kadın müşterim bana hâlâ giyilebilecek giysiler veriyordu, birinde artık hoşuna gitmeyen bir takı bile verdi. Kadın müşterim öldürüldü. Bir gün gelmedi ve cesedini parkta bir ağacın altında buldular. Galiba görünüşü dayanılır gibi değilmiş. Bu olaydan sonra dostlarından biriyle sık sık karşılaştım, karalara bürünmüş bir kadın, parktaki ağaçların altına ağlamaya geliyordu. İnsanın böyle dostları olması ne güzel. Artık çene çalacak bir kadın müşterim olmadı

ve aybaşı sorunlarımla baş başa kaldım. Bir bakıma, artık kadın müşterimi görmediğim için rahata kavuşmuştum, çünkü hamile olmadığımı biliyordum, o ise hamile olmamı istiyordu ve onun yüzünden kafam karışıyordu. Erkek müşterilerin, hiç değilse, bu türden saplantıları yoktu. Sağlığımın nasıl olduğunu merak ettikleri için bana bakmıyorlardı; aslında onlar kendileriyle ilgilidiler ve kendilerini bana mıncıklatmakla gurur duyuyorlardı. Aslında onların bu aldırışsızlıkları işime geliyordu, çünkü biraz fazla kilo aldığımı ve bunun eskisi kadar güzel olmadığını görüyordum; ama sürekli müşterilerimi yalnızca dükkânda kabul ettiğim için, beni gerçekten gördüklerini ileri sürebilecek yeni gözlerden çekinmem gerekmiyordu. Bütün müşterilerim onların zevklerine uygun olduğunu biliyorlardı ve bu onlara yetiyordu, başka yerde aramıyorlardı, bendeki bir değişiklik herhalde onlara *münasebetsiz* görünürdü, sanırım uygun bir sözcük bu. O zamandan beri düşünmüşümdür bunu. Müşterileri kabul ediş sürem yarı-zamandan yavaş yavaş tam zamana dönüştükçe müşterilerimi daha iyi tanımaya başlamıştım. Aklıma tuhaf düşünceler geliyordu, o zamana kadar aklıma gelmeyen şeyler, şimdi söyleyebilirim bunu. Müşterilerimi değerlendirmeye başlıyordum. Tercih ettiklerim bile vardı. Görür görmez hoşnutsuzluk duyduklarım da vardı aralarında, bereket versin bunu belli etmemeyi başarıyordum. Galiba bu yeni düşünceler ve bunun gibi şeyler, âdet görmemle ilgiliydi; tuhaf neşemi ve iyi sağlığımı korumama karşın, müşterilerin delice heveslerine giderek daha güç katlanır oluyordum, hepsi hakkında bir düşüncem vardı. Susuyordum, kuşkusuz, görevimi yapıyordum, bana bunun için para ödüyorlardı, ama âdet görmekten yoksun kalan vücudumun artık söz dinlemediğini hissediyordum. Benim vücudum kafamı yönetir, bunu ancak şimdi biliyorum, müşterilerden kurtulmuş olmaktan

hoşnut olsam bile bunun bedelini ağır ödedim. Ama o sıralar, insanın, vücudunu bir bedel karşılığında gözü kapalı sunabileceğini sanırdım. Zaten işler yolundaydı. Biraz fazla kilo aldığım andan itibaren, müşterilerin bunun farkına varmasından çok önce, kendimden tiksinemeye başladım. Kendimi aynada görüyordum, belimde gerçek kıvrımlar vardı, tıpkı canyelekleri gibi! Şimdi bu anı güldürüyor beni. Sandviçleri azaltmaya çalıştım, hatta öğle yemeklerini kaldırdım, ama bütün bunlar şişmanlamama yaradı. Parfümeri mağazasındaki manken fotoğrafları gözümün önünden gitmiyor, aklımdan çıkmıyordu. Vücudumda bir kan birikmesi olayı olduğuna inanıyordum, kırmızımsı oluyordum, giderek müşteriler benimle çiftliğe özgü alışkanlıklar edinmeye başlıyorlardı yavaş yavaş. Kendileriyle, kendi zevkleriyle çok ilgili oldukları için hiçbir şeyin farkına varmıyorlardı, ama masaj yatağı, yeni arzularına göre, tarlada ot yığınınna dönüşüyordu, kimileri anırmaya, kimileri de domuzlar gibi burnundan solumaya başlamıştı ve neredeyse hepsi, durup dururken emekliyordu. Yeniden âdet görmeye başlasam, içimdeki bütün kan boşalsa, bir genç kız gibi yeniden terütâze olacağımı düşünüyordum; ve kanım gelsin istiyordum. Müşteriler de giderek yağlanıyorlardı. Ağırlıkları altında dizlerim ağrıyordu, gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyordu, bıçaklar, kıyma satırları görüyordum. Honoré'nin mutfağı için giderek daha karmaşık elektrikli mutfak aletleri alıyordum, o da bu evcil eğilimlerimi pek beğeniyordu. Ve sonunda gerçeği kabul etmek zorunda kaldım. Her şeyi düşünmeye başladığıma, her konuda düşüncem olduğuna göre, artık aklı başında biri olarak durumun karşısında gözlerimi kapatamazdım ve hamile olduğumu gizleyemezdim. Bir ay içinde altı kilo almıştım, özellikle de karın, göğüs ve kalça bölgelerimde. Geceleri tuhaf düşler görüyordum, kan ve domuz sucuğu görüyor-

dum; kusmak için yataktan kalkıyordum. Bu tuhaf düş-
lerden dolayı hâlâ utanırım, ama vaziyetin durumu böy-
leydi. Anlamaya çalışıyordum, bazen gerçek, tuhaf bir
şimşek gibi çakıyordu, karnımdan yükselen bir bilinç
durumu. Bu, korkutuyordu beni. Gebelik, bütün bu
belirtiler arasında adeta biricik nesnel ve akla yatkın
bağdı. Honoré artık çalışmamamı istiyordu, tetikte du-
ruyordu, birşeylerden kuşkulaniyor olmalıydı. Bunun
yanında, epeyce gururlanıyordu benimle, tuhaf bir şe-
kilde. Bütün başkentte benim çalıştığım parfümeri ma-
ğazasından konuşuluyordu, en şık mağazaydı, ünlü in-
sanlar beni görmeye uzaktan geliyorlardı. Honoré an-
cak ekonomik sonuçları görebiliyordu, örneğin elekt-
rikli mutfak aletini. Hem sonra, yakınmasını gerektire-
cek herhangi bir şey de yoktu, bazı hafta sonlarının dı-
şında, her akşam eve dönüyordum, ne olursa olsun üçte
bir oranında zaman kazanıyordum. Ona hiçbir şey söy-
lememeye karar vermiştim, çünkü hamile olduğumu
öğrenirse beni evde tutmak için elinden gelen her şeyi
yapardı. Üç ay boyunca, aylık ücretimin üzerinde doğ-
um öncesi yardımı alabilir ve sonra Honoré ile birlikte
eve kapanabilirim. Aslında nedenini iyi bilmiyorum ama
işimden ayrılmak istemiyordum. Benim için bir pencere
gibiydi, küçük parkı, kuşları görebiliyordum. Herhalde,
hamile olduğumu öğrendikleri zaman işimi elimde tu-
tamazdım. Bunu Mağazalar Zinciri Müdürü'ne nasıl
haber vermeli? Bu düşünülemez bir şeydi. Beni dikkat-
sizlikle suçlardı, ama dikkat etmemi gerektirecek kadar
kazanmıyordum; ve Honoré'ye göre, bu türden karın
sorunlarıyla ilgilenmek kadınların işidir. İşte bundan
dolayı da hamile olduğuma inanıyordum, çünkü dikkat-
li davranıyordum. Bununla birlikte bir biyolojik mantık
vardır; şimdi en azından bundan kuşku duyduğumu
söyleyecek olsam bile. Oysa tek kozum *lastiksel* yanı-
mdı, ama doğrusu bu özelliğimi de yavaş yavaş yitirmiş

olduğumu itiraf etmem gerekir. Bilemedin bir ya da iki ay daha, daha sonra artık önlüğe sığamayacaktım, karnım dışarıya fırlayacaktı ve üstelik bundan daha uyarıcı bir şey vardı, askılardan, dekoltelerden etim taşıyordu. İlk stok eritme döneminde, işe girişimden tam bir yıl sonra pudra almaya hak kazandım ve sabahları her yanıma pudra sürdüm, bu sayede kırmızı yanaklı köylü görünüşümü biraz gizlemeyi başardım. Bir ay daha dayanabildim. Ama, yalnızca karnım değil her yanıma şişmanlıyordu. Üstelik karnım gebe kadın karnına kesinlikle benzemiyordu, güzel bir yuvarlak küre değildi, canyeleklerini andırıyordu. İşte annem, üzerinden daha çok geçmedi, ağlaya ağlaya çocuk aldırıldığında beş aylık hamileydi, çocuğunu aldırmişti, çünkü evde onun maaşına çok gereksinim vardı. Artık neredeyse hiçbir şey yemiyordum. Gündüzleri gözüm kararıyordu, geceleri ise saçma sapan düşler görüyordum. Honoré homurtularımdan rahatsız olduğu için söyleniyordu, sonunda homurtularım tiz çıgıllara dönüştü, bunun üzerine benimle birlikte yatmaya katlanamadı. Ben salonda uyuyordum. İkimiz için de böylesi daha rahattı, şöyle canımın istediği gibi yan yatıp horlayabilirdim. Ne var ki giderek uykum kötüleşiyordu, gözlerimin altında torbalar oluşmuştu, yılbaşı armağanı olarak bedava verilen iki tüp Yerling'i gözlerimin altına sürmeye çalıştım. Ama merhem zaman aşımına uğramıştı, toz haline geliyordu. Çocuk düşürmeyi düşündükçe korkunç bunalımlara giriyordum. Çocuk düşürenlere karşı sevecen davranmıyorlardı. Bu işi yapan kadınlar için anestezi harcamamak gerektiğini bile söylüyorlardı, dikkatli olmaları gerekmiş bu kadınların. Üstelik şu komandalardan da korkmak gerekiyordu, ama ben bir şey bilmiyordum bu konuda. O sıralar haberleri izlemiyordum. Şimdi çok uzağım bütün bunlardan, bereket versin. Kliniğe gittim. Ultra-şık dudak rujlarını el altından satmıştım, yakalan-

maktan ödüm kopuyordu. Altı saat kaldım, Müdür Bey bu boşa giden yarım günden hiç hoşlanmadı. Ameliyat masasına zincirlenmiş biri vardı, ilâhi gibi bir şeyler söylüyordu, ama sersem herif çok aşağıya zincirlenmişti ve pek rahatsız etmiyordu. Her şeye tanık olmak zorunda kaldı, ve polis zincirlerini kesmek için geldiğinde –çünkü anahtarı yutmuştu– her yanı kanıma bulanmıştı. Klinikte, böyle anahtar yutmayı sürdürürse pek uzun yaşamayacağını söylediler kendisine. Bana da, böyle dikkatsiz davranmayı sürdürürsem, iki kürtajdan sonra kısır kalacağımı söylediler. Ayrıca böylesine tuhaf biçimli bir rahim görmediklerini, bundan biraz kaygılanırsam iyi edeceğimi, bir yığın hastalık olduğunu söylediler. Yakından incelemek üzere *hystérogaphic*'yi bile alıkoydular. Adam benimle geldi. Çok solgundu. Ebediyyen lanetlenmiş olduğumu, yaptığım işin sonuçlarının ne olacağını benim gibi bir bedbahtın asla hayal edemeyeceğini, yitik bir kız olduğumu söyledi. Herifin söyledikleri benim umurumda bile değildi, vız gelip tırıs gider, parfümeri mağazasına gidebilmek için koluna yaslanmışım. Aslında kibar bir insandı, o olmasa yürüyemezdim. Her tarafı kana bulamamak ve müşterilere dayanmamak için ne yapacağımı düşünüyordum. Demir kepengi kaldırdım. Adam tabelayı görünce, daha da sarardı. Biraz uzaklaşıp iki parmağını benim üzerime dikti ve iblisin bir ürünü olduğumu söyledi. “*Bak sen!*” diye haykırdı. Bana bakıp dikkatle inceliyordu adeta. “*Hayvanın Markası!*” diye haykırdı. Beni altüst etmişti, birinin bana bakarak bunu söylemesi. Adam koşarak uzaklaştı. Aynada kendime baktım. Anormal bir şey gözüme çarpmadı. Özellikle de solgundum, kırmızı yanaklı çiftçi kızı olduğuma bin şahit isterdi. Sonunda, bu kanama iyi gelmişti.

İçim rahat olarak işime yeniden başladım, kafamda hiçbir kaygı kalmamıştı, hamile miyim yoksa değil mi-

yim? Müşteriler iyi para ödüyorlardı. Patron şimdi bana daha yüksek yüzde bırakıyordu, benden çok memnundu, benim en iyi işçisi olduğumu söylüyordu. Bir sonraki stok tüketme döneminde mağazalar zincirinde çalışan bütün satıcı kızların ve ileri gelenlerin önünde, bir madalya törenine, bir Loup-Y-Es-Tu pudra kutusuna ve *hücre yenilemesi ve makromoleküllerin yeniden birleşimi için çok etkili DNA*’lı bir Gilda krem setine hak kazandım. Bunların hepsi yeni ürünlerdi. Tören sırasında sevinçten ağladım. Fotoğraflar çekildi. Çok gururlandığım fotoğraflarda görülüyor. Şişmanlamış olduğum da görülüyordu, ama o kadar değil, çünkü çocuk aldırdıktan sonra mide bulantılarım çoğalmış ve zayıflamıştım. Bu durum hamileliğe bağlanamazdı artık. Yolunda gitmeyen birşeyler vardı. Besinlerime daha çok dikkat etmeliydim, artık sadece sebze yiyordum, özellikle de patates, daha iyi hazmediyordum bunları. Pişmemiş patates için çıldırıyordum; kabuğu soyulmamış, belirtmem gerek. Honoré öğrenerek bakıyordu. Bu kez, gerçekten hamile olup olmadığımı soruyordu kendine. Ama biraz öğrenmiş görünüşüne karşın, Honoré’yi umutlandırmamak gerekiyordu. Şimdi artık bütün akşamlarımı işyerinde geçiriyordum, ona ayıracak zamanım yoktu. Müşterilerle her şey eskisi gibiydi. Canyeceklerinden müşterilerin tiksineceklerini sanmıştım, ne gezer tiksinti, kesinlikle. Bütün beklemelemlere karşın, hepsi, yeniler gibi (yükli çalışma programına Müdür’ün iltimasıyla giriyorlardı, ama iyi para ödüyorlardı), hepsi böyle biraz yağlı halimle beğeniyor gibiydiler beni. Sanki hayvanca iştahları kabarıyordu. Seanslar daha başlar başlamaz hepsi, hemen, “kombine speshyal”, yağ ve vibro ile *yüksek teknikli* hizmet istiyorlardı, hepsi, ücreti ne olursa olsun; yağlar umurlarında bile değildi ama vibroyu elimden kapıp alıyor ve tuhaf biçimlerde kullanıyorlardı, yemin ederim. Oradan yorgun argın çıkıyordum. Bü-

tün eski kadın müşterilerim *Yüksek Teknikli* seanslara bayılıyorlardı, yalnızca bu müşteriler için vardı. Giderek daha az parfüm ve krem satar olmuştum ama Mağazalar Zinciri Müdürü bunu umursamıyordu bile. Ardiye de stoklar yığılıp duruyordu ve gelecek stok tüketme döneminde neleri alacağımı çoktan peylemişim. Kötü bir meslek değildi. Sevinçleri, doyumlanmaları vardı. Müşteriler, alacaklarını tahsil işini bitirdikten sonra, bana mutlaka kibarca birşeyler söylerlerdi, beni *çok güzel* bulurlardı, kimi zaman, buraya yazmaya cesaret edemeyeceğim, ama netice itibariyle beni alabildiğine mutlu eden başka sözcükler de kullanırlardı. Onların dedikleri gibi olduğumu gayet iyi görüyordum, şöyle bir aynaya bakmam yeterdi, gene de enayi kızın biri değildim. En güzel yerim küfemdi, yani kışım. İş giysimi çatlatacak kadar dolduruyordu, bazen düzelttirmek zorunda kalmama karşın Mağazalar Zinciri Müdürü daha büyük kesimli bir giysi almam için kredi açmayı kabul etmiyordu. Zincirin uçurumun kıyısında olduğunu, para kalmadığını söylüyordu. Herkes büyük mâli özverilerde bulunuyor, zincirin iflas edip herkesin kendini kapı önünde işsiz bulmasından korkuluyordu. Kendileriyle pek ender karşılaştığım bazı kız arkadaşlarım, ihtiyaçlarımı karşılayacak Honoré gibi dürüst bir erkeğimin olmasının ne denli büyük bir şans olduğunu söylüyorlardı her zaman bana. Kıskanıyorlardı, özellikle de kışımı. Çoğu müşterilerden kendileri için para alıyorlardı, ama bunu kesinlikle ağızlarına almıyorlardı. Ben her zaman reddetmişimdir, gurur diye bir şey var, değil mi ama? Satıcı kızları pek görmek istemiyordum, başka bir şey söylemek istemiyorum ama kötü davranışları vardı. Benim müşterilerim, aramızda para sorunu olmadığını ve payıma düşen yüzdemi aldığımı biliyorlardı, hepsi bu kadar. Müessese içinde en sağlıklı iş ilişkisine sahip olmaktan gurur duyuyordum. Satıcı kız arkadaşlarım beni

arkamdan çekiştiriyorlardı. Ayrıca, Müdür'e madik at-
maya kalkıyorlardı. Allah'a şükür, kendilerini ihbar et-
miyorum, yoksa Müdür Bey'in dalavereci kızlara karşı
kendine özgü metotları vardı. Zaten, şu ya da bu şekil-
de, oyunu bozacak ve indirimli satışlara katılacak gayri
memnun bir müşteri çıkıyordu. Ben kendim kendi işimi
yapıyordum. Benim parfümeri mağazam gayet iyi du-
rumdaydı. İltifatları ve çiçek buketlerini kabul ediyor-
dum. Hepsi bu kadar. Ancak itiraf etmekte güçlük çek-
tiğim bir şey var, ama ne olursa olsun itiraf etmek zo-
rundayım, çünkü semptomlardan, belirtilerden biri ol-
duğunu biliyorum şimdi, itiraf etmekte güçlük çektiğim
şey şu: Bana armağan edilen çiçekler var ya, işte yiyor-
dum onları. Kuşkusuz kokuları yüzünden. Kışkırtıyor-
du beni, bütün bu yeşillikleri, bu rengârenk şeyleri gör-
mek. Parfümeri dükkânına dışarıdaki doğa giriyordu,
bu adeta heyecanlandırıyordu beni. Çiçekler çok pahalı
olduğu için utanıyordum, müşterilerimin bunları bana
sunmak için büyük özverilerde bulunduklarını çok iyi
biliyordum. Bu nedenle bir-ikisini yakama takmak için
bir kenara ayırmaya çabalıyordum her zaman. Bu bü-
yük bir soğukkanlılık gerektiriyordu, çünkü kendime
karşı kazandığım küçük bir zaferdi bu. Müşteriler me-
melerimin üzerinde çiçekleri görmekten çok hoşlanı-
yorlardı. Ve onların da çiçekleri yediğini görmek içimi
rahatlatıyordu. Üzerime eğiliyorlar ve hep, bir hamlede
dişlerinin arasına alıyorlardı dekoltemden, ve sonra, yu-
karıdan bana bakarak büyük bir iştahla yiyorlardı onları.
Genellikle sevimli buluyordum müşterilerimi, son dere-
ce sevimli. Kıcımla giderek daha çok ilgileniyorlardı,
tek sorunları olmuştu küfem. Demek istiyorum ki ve
davet ediyorum ki, bütün duyarlı insanlar bu sayfayı at-
lasınlar, kendilerine saygı adına, demek istiyorum ki,
müşterilerimin garip arzuları vardı, doğaya tamamen
aykırı düşünceler, ne demek istediğimi anlıyorsanız e-

ğer. Başlarda, sonunda mağazalar zinciri benim sayemde ek bir para kazanacaksa diyordum kendi kendime, kendimle gurur duyabilirim, yeter ki daha iyi duruma gelebilsin. Ama müşterilerin sınırları nerede aşmaya başlayacaklarını bilemiyordum, daha doğrusu iyi ahlak kurallarını korumak için sözleşmenin nerede durması gerektiğini bilemiyordum. Mağazalar Zinciri Müdürü'ne derdimi dökmeyi göze alabilmem için zaman ve cesaret gerekti. Tuhaftır, zincirin müdürü çok güldü ve bana *küçük kız* muamelesi yaptı, bu sıfatlandırmada belli bir sevecenlik buldum, bunun heyecanı ile gözlerim yaşardı. Hatta, hassas yerlerimi yumuşatması ve esneklik kazandırması için Yerling mamulü özel bir krem bile verdi bana, bu kez hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Bana karşı böylesine iyi davranmak için, zincir müdürü benden gurur duyuyor olmalıydı. Daha sonra, ağırdan almak ve eğitimini mükemmelleştirmek için yeterince sabırlı davrandı. Gözyaşlarımı sildi. Beni üzerine alıp oturttı ve küfeme bir şey itti. Bu müşterilerle olduğundan daha çok yaktı canımı, ama bunun benim iyiliğime olduğunu, daha sonra her şeyin yolunda gideceğini ve artık sorunlarımın kalmayacağını söyledi. Çok kanadım, ne var ki buna âdet görmek denemezdi. Çocuk aldırmandan bu yana tekrar âdet görmemiştim. Müdür Bey müşterilerle her zaman nazik olmak gerektiğini söyledi. Daha sonra tuhaf ve tam anlamıyla münasebetsiz bir şey oldu, duyarlı okurların bu sayfaları okumamasını bir kez daha rica ediyorum kendilerinden. Her şeyi adı adına söylemek gerekirse, cinsel ilişkiler kurmayı arzu etmeye başladım. Görünüşe göre hiçbir şey değişmemişti, müşteriler aynı müşterilerdi, Honoré de öyle, ve bunun zincir müdürünün bana bahsettiği tamamlayıcı eğitimle hiçbir ilişkisi yoktu. Zaten, müşterilerin akıllarını küfemle bozmalarına karşın, onların benimle başka türlü ilgilenmelerini isterdim. Kaba etlerimi azaltmak için

gizlice jimnastik hareketleri yapıyordum, aerobik kurslarına bile gidiyordum, fakat kıçımın boyutlarını küçültmeyi bir türlü başaramıyordum. Tam tersine, daha da kilo almıştım. Artık bundan başkasını görmüyorlardı. Bunun üzerine, müşterilerin başka bir şeyle ilgilenmeleri için isteyerek dekoltemi patlatmalarına göz yumdum ve buna kendim çanak tuttum. İlk kez bir müşterimin üzerine ata biner gibi oturdüğümde, çok kötü oldu. Burda söylemeye cesaret edemeyeceğim sözcükler söyledi bana. Girişimi müşterilere bırakmamanın ve sonuç olarak kendi istediğimi elde etmenin çok güç bir şey olduğunu anladım. Bunun üzerine sinemeda olduğu gibi davrandım. Şakalar yapmaya, cilve yapmaya başladım. Müşterileri çılgına çevirdi yaptıklarım. Önceden, çok titiz davranmakla yetinirdim, en küçük bir haz eksikliğine göz yummazdım, nihayet çok şık bir parfümeri mağazasındaydık. Ama, işin içine kendi hazzımı da katmaya başlayınca, bunu söylediğim için üzgünüm, fakat müşteriler köpek gibi oldular. Bununla birlikte, müessesenin eski üslûbuna özlem duyan ve değişime katlanamayan birkaç müşterimi yitirdim. Ama istek doluydum, anlıyorsunuz ya. Başlangıçta, birçok müşteri yitirmekten ve bu durumun kasaya yansımından korktum. Ama beni çok şaşırtan bir şey oldu, yeni bir tür müşteri geldi, gizlice kuşkusuz. Bu yeni müşteriler tıpkı benim gibi, gerçekten istekli, yerinde duramayan bir satıcı kız arıyora benziyorlardı, böyle şeyler işte, ama ayrıntıları geçiyorum. Sonunda, zincire bağlı başka parfümeri mağazalarının müşterilerini kaptığını ve bunun düzeni bozduğunu fark ettim, Müdür Bey hiç de hoş olmayan deyimlerle sakinleşmemi istedi. Hizmetimden yararlanmak isteyip istemediğini sorduğum zaman bir tokat bile patlattı. Ne var ki önceleri güçlük çıkarmamıştı. Şimdi tercih ettiğim müşteriler, masaj için kendilerini bağlamamı isteyenlerdi. Bu değiştiriyordu beni. İstediğim

gibi yararlanabilirdim bu durumdan. Aynalarda kendimi güzel buluyordum, kuşkusuz biraz kırmızı, biraz giysilerine sıkışmış, ama yabanıl, nasıl diyeceğimi bilemiyorum. Gözlerimde, vücudumda gurur gibi bir şey vardı. Ayağa kalktığım zaman müşterinin de gözlerinin parıldadığını görüyordum. İnsan kendini cangıldaymış sanabilirdi. Öylesine çıldırtıcı müşteriler vardı ki, yiyebilirdim onları. Ve eski alışkanlıklarında direnenlerin, müessesenin üslûbunun değişmiş olduğunu henüz anlamamış olanları, hâlâ yapmacık ve ürkek ve malak işi isteyenleri oldukları yerde bırakıyordum. Şiddete maruz kaldım, özellikle de özel masajdan önce bana vurmaya alışkanlık haline getirmiş olan müşterilerden. Ama umursamıyordum bunu. Zincir müdürünün bana yaptırdığı ata binme deneyi neredeyse birkaç çığlık atmama yol açsa bile olağanüstü birşeyler oluyordu içimde. Şimdi iyice yırtık buluyordu beni Müdür Bey, kötü huylar edinmiştim, kızgın dişi kediler müessese için uygun değildiler. Müşteriler şikâyet ediyorlardı. Veznedarı ve dobermanlarıyla birlikte beni üç günlük hafta sonu tatiline götüren zincir müdürü beni açık saçık eğlence merakından kesinlikle vazgeçirtebileceğini sandı. Eski müşterilerin, ağzını açmayan, gözlerini yerden kaldırmayan uslu ve küçük kıza mesleğini yeniden yaptırabileceğini sandı. Tabîî yanıldı. Her şey olağanüstüydü, şimdi sevdiğim şey, demek istiyorum ki, yalnızca vitrinde sunulan masaj seansları ya da ürünlerin sergilenmesi değildi, hayır hayır, girişimi ellerime almaktan hoşlanıyordum aslında. Kuşkusuz eski alışkanlıklarına bağlı kalan müşteriler vardı. Herhalde onları büsbütün reddedemezdim ve sonra, zincir müdürünün beni yeniden özel eğitim merkezine göndermesini istemiyorsam, ayağımı denk almak zorundaydım. Zincir müdürü, ne yazık ki en iyi işçilerin bile kötü yola saptıklarını, insanın hiçbir şeye güvenemeyeceğini söylüyordu. Benim, lüt-

fen bağışlayın beni, *gerçek bir dişi köpek* olduğumu söylüyordu, bu onun kendi ağzından çıkan sözler. Honoré'nin ağzı kulaklarına varıyordu. Kuramının doğrulandığı görülmüyordu. Çalışma beni yozlaştırmıştı. Artık altında inliyordum.. Çabucak, hakkımda hiçbir şey öğrenmek istemedi; benden iğrendiğini söylüyordu. Durumum iç açıcı değildi, şimdi arzu duyan hep bendim ve parfümeri dükkânında tatmin yolları aramak zorundaydım. Honoré beni ahlaksızlığın kollarına itiyordu. Şimdi Honoré'nin vücudumda meydana gelen değişimleri hangi ölçüde fark edebildiğini düşünüyorum. Belki de belimdeki canyeleklerinden, giderek pembeleşen gri benekli tenimden iğreniyordu. Cinsel etkinliği sadece parfümeri dükkânında yoğunlaştırmak benim için pek elverişli değildi, çünkü her zaman yeni uygulamalarıma duyarlı müşteriler bulamamanın dışında, eski müşterilerimle de eski ilişkilerimi anımsamak zorundaydım. Olabildiğince en açık biçimde açıklamaya çalışacağım, çünkü özellikle erkekler için bunun çok kolay olmadığını biliyorum. Yenilerle, özellikle kolayca uyum sağlayanlarla, artık kendi ritmime uygun olarak çalışabiliyor, kendini kapıp koyverebiliyor, istediğim gibi çılgılık atabiliyordum. Gedikli müşterilerle, şiddetli arzularımı denetim altında tutarak ve onların doğaya karşı olan delice heveslerine –neden söz ettiğimi biliyorsunuz– boyun eğerek kendi payımı almayı başarıyordum. Gedikli müşterilerimin bir sitem havası içinde, çılgılık atma tarzımın çok değişmiş olduğuna dikkatimi çektikleri de olmayan bir şey değildi. İster istemez böyleydi, çünkü eskiden numara yapıyordum. Bilmem anlatabiliyor muyum? Bu nedenle, eski numaramın numarasını yapmak, eskiden attığım çılgınlıkları tam olarak anımsamak gerekiyordu. Ayrıca, çılgılık atmamdan hoşlanan müşterileri ve çılgılık atmamdan hoşlanmayan müşterileri de anımsamam gerekiyordu. Ne var ki, insanın vücudunda gerçek duygu-

lar yalımlanırken, “gibi yapmak” son derece zor bir şeydir. Bilmem ki meramımı anlatabildim mi? Düşüncele-
rini bu şekilde dile getiren bir genç kızın yazdıklarını o-
kumanın ne denli rahatsız edici ve nâhoş bir şey oldu-
ğunu tahmin ediyorum, ama şimdi eskisi gibi olmadığımı da söylemeliyim, bunun gibi düşüncelerden uzak
duruyorum şimdi. Ama gene de yaşam karmaşıklaşıyor-
du. Ayrıca duygularımı saklamanın dışında, eski müşte-
rilerimden giderek daha çok korkuyordum, beklenme-
dik telefonları Müdür Bey’in kulağına gidebilirdi. Artık
Müdür’e hiç güvenim kalmamıştı, beni işten attırmasın-
dan korkuyordum. Bereket versin çok zengin ve Afrika-
lı bir derviş, hizmetlerimi bir haftalığına ve altın pahası-
na kiraladı. Müdür, zengin Afrikalı’nın gelişinden çok
memnun olmuştu, ama parfümeri dükkânından başka
bir yerde iş tutmamızı istiyordu, çünkü bir zenci söz
konusu olduğu zaman işler nazikleşiyordu. Dükkân bu
süre içinde kapalı kaldı ve kızışmış zevat sakinleşti. Ge-
dikli müşterilerin çoğu, zaten, Müdür’ün Antiller’de
bulup Champs-Elysée’nin göbeğine yerleştirdiği sözüm
ona küçük bir inciye yönelmişti, bu olanakları mağaza-
lar zinciri nereden buldu diye düşünüyor insan. Afrikalı
çok hoş davrandı bana. Beni Afrikalılar’ın oturduğu
mahalledeki hangardan bozma evine götürdü ve uzun
süredir benim gibi birini aradığını söyledi. İlkten eğlen-
dik biraz, kişiliğime çok değer veriyordu. Ben de yarar-
lanıyordum bundan. İnsan her gün yeni heyecanlar keş-
fetmez, ne var ki, Afrikalı ülkesine özgü ustalıkları bili-
yordu. Sonra, iyice eğlenince, Afrikalı tuhaf şeyler yap-
maya başladı. Vücuduma merhemler sürdü, kulağını
dayayıp adeta dinledi beni, sanki bir şey arıyordu. De-
rim merhemlere şiddetli tepki gösterdi, yanıyordu, ren-
gi değişiyordu, artık durmasını söylemek istiyordum.
Hacı bana Pelikan gözü likörü içirdi. Beni hipnotize et-
meye çalıştı. Kendimi hasta hissedip etmediğimi sordu.

Bunun üzerine, biraz soluk alabilmek için, son aylarda olan biten ne varsa hepsini anlatmaya koyuldum ona. Hacı bana kartını verdi, *devam edecek olursa* kendisini görmeye gelmemi söyledi. Birbirimizden hoşlandık. Hacı bol bol gülüyordu, çünkü farklı renklerimiz –o kuzgunî kara, bense şimdi pembecik– onun iştahını açıyordu. Aynanın önüne dört ayak gelip hayvanlar gibi bağıırıyorduk. Şu insanlar gene de tuhaf yaratıklar. Aynada gördüğüm şeyi size anlatmak için çok erken henüz, anlatsam bana inanmazdınız. Zaten bu öylesine kanımı dondurdu ki, uzun süre düşünmekten sakındım. Hacı beni hafta sonunda evime yolladı. Kapı eşiğinde *durum ağırlaşacak olursa* kendisini görmeye gelmem için ısrar etti. Kazağımın altından beni son kez çimdikledi. Tıpkı, fazladan verdiği ve Honoré'nin evine taksiyle dönmeme olanak veren yirmi “euro” gibi bunu kibarlıktan yaptığını sandım. Ama merdivende, çimdiklediği yerin morardığını fark ettim. Morluk giderek koyulaşıyordu sanki. Koyulaşıp kahverengine dönüşüyordu. Honoré bu hafta sonu stajına köpürüyordu, birşeylerden kuşkulanıyordu. Elimden geldiğince morluğu gizlemeye çalışıyordum. Honoré artık bana dokunmak bile istemiyordu, ama her akşam duşun altında beni dikizlemek alışkanlığından vazgeçmemişti, ve delice heveslerinden bazılarına boyun eğmek zorundaydım; ama sadece ağızla. Böyle çırılçıplak durumda, Honoré ile ilgilenirken, sağ mememin üzerindeki morartıyı gizlemem kesinlikle olanaksızdı. Honoré, ne var ki, hiçbir şey fark etmemiş göründü ve kilo almış olduğum gün gibi ortadaydı ama bundan da söz etmedi. Morluk iyice yuvarlaklaşmış, pembeye çalan bir kahverengine dönüşmüştü. Artık daha az ilişki kurmayı arzu ediyordum, geçiyordu. Gedikli müşteriler canımı sıkıyordu. Sert müşteriler giderek daha çok yoruyordu beni. Beni *cezalandırma*'ya geldiklerini söyleyen köktenci grupları var-

dı, *bahtsız* sözcüğünü ağızlarından düşürmüyorlardı. Müdür, giderek, dükkâna özel eğilimleri olan bir müşteri kitlesi yönlendiriyordu. Çocuk aldırduğım sırada ameliyat masasının ayağına bağlı duran adamın bile geldiğini gördüm, ondan çok çektim. Şimdi her yanımda morluklar vardı, ama yalnızca mememin üzerindeki geçmiyordu. Sonunda kendimden iğrenir olmuştum. Morluk yavaş yavaş memeye dönüşüyordu. Yavaş yavaş meme başlarındaki kabarcık taneleriyle kaplanıyordu ve yüzeyde oldukça belirgin bir şişkinlik oluşuyordu, dahası, sivrileşmeye bile başlamıştı. Şu kaçıklar sürüsüyle düşüp kalktığım için, Allah'ın gazabına uğrayıp uğramadığımı düşünmeye başladım, bilemezsiniz hem de nasıl. Ne olursa olsun, yeniden âdet görmeye başlamıştım hiç olmazsa. Artık hiçbir şey istemiyordum, işim çok yorucu olmuştu. Uzak bir banliyöde yalnızca tanıtlar yapacağım küçük bir parfümeri dükkânı hayal etmeye bile başlamıştım. Çukurun dibine yuvarlanmıştım. Maneviyat diye bir şey kalmamıştı. Şu meme gidecek iyice canımı sıkmaya başlamıştı ve tuhaf bir şekilde âdetlerim de. Yeniden âdet görmeye başladığım için çok memnundum ama her seferinde beni yere seriyordu, çok yorgun düşüyordum, canım hiçbir şey istemiyordu. Galiba hormonalı. Klinikte daha önce beni uyarılmış oldukları için, aradan zaman geçtikçe, bir türlü döllenemememi kaygı verici buluyordum. Âdetlerimi çok şiddetli geçiriyordum, tam bir kan tufanı, acaba düşükmü yapıyorum diye kuşkuya düşüyordum. Ama bir daha hiçbir kadın-doğum uzmanına muayene olmamaya karar vermiştim. Doğrusu param da yoktu. Şimdi anlıyorum ki, o sırada hamile olmuş olsaydım bile düşükle sonuçlanabilirdi ancak. Ve böylesi daha iyiydi.

Vücudumun bu yeni ritmine alışmakta güçlük çekiyordum. Yaklaşık dört ayda bir âdet görüyordum ve

dobra dobra konuşmak gerekirse, âdet görmeden önce kısa bir süre *cinsel kızışma* evresi yaşıyordum. Sorun şu ki, yeni müşterilerim artık iyice oturmuştu ve eski gediklilerden bazı müşteriler de vardı. Bu nedenle kimilerine sürekli cinsel kızışma içindeymişim gibi davranırken, kimilerine de soğukluk taklidi yapmak zorundaydım. Çok yorucu bir durumdu. Ne zaman numara yapacağım, ne zaman gerçekçi olacağım, iki arada bir derede kalıyordum. Hiçbir zaman gövdemin *düzeyinde olup* ona *ayak uyduramıyordum*, ne var ki parfümeri mağazasına gelen *Gilda Mag* ve *Güzelliğim Sağlığım* dergileri insanın kendisiyle uyumlu olmayı başaramazsa bir kanser tehlikesiyle, hücrelerin *anarşik gelişimi* tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını haber veriyorlardı. Giderek, iki müşteri hizmeti arasında küçük parka sığınyordum, n'apalım, sabretmeyi öğrensinler biraz. Müdür tehlikesini göze alıyordum çaresiz, ama artık dayanamıyordum. Dergiler tarafından salık verilen kremleri aşırıp özenle derime sürüyordum, ama hiçbir etkisi olmuyordu. Gene her zamanki gibi yorgundum, kafam gene karışık ve Yerling ürünü *arzu edilmeyen çirkin pütürlere karşı duyarlı özel cilt mikro-hücre sel jel* deriye nüfuz etmek istemiyor gibiydi. Honoré yalnız olduğunu söylüyordu. Honoré bayağılaşıyordu, gerçekten birşeylerden kuşkulanıyordu. Derimin altında kalın bir yağ katmanının oluşması bir yana, derim her şeye karşı alerjik tepki gösteriyordu, ama pahalı ürünlere bile. Berbat bir şekilde kalınlaşıyor ve aşırı duyarlı olduğu gözlemleniyordu, nobranca konuşmak gerekirse, üzerime ateş bastığı zaman bir mutluluktan bu durum, makyaj malzemeleri, parfümler ve benzeri ev temizlik malzemeleri söz konusu olduğunda tam anlamıyla bir engeldi. Oysa mesleğimde ya da Honoré'nin evinin bakımı için, elbette bunları kullanmak zorundaydım. O zaman hiç aksatmıyordu: Bütün vücudum kırmızı pullarla kaplanıyor, ve

bu nöbetten sonra daha da pembeleşiyordu, önceki durumuna göre. Ve üçüncü memeye karşı dünyanın bütün kremlerini boş yere sürdüm sıvadım, hiçbir şey etkili olamıyor, üçüncü meme yok olmak istemiyordu. Üstüne üstlük, bir de gerçek bir meme gibi şiştiğini görmeye başlamayayım mı bayılacağım sandım. Böyle sürece olursa, kliniğe gidip ameliyat olmam gerekecekti, ne var ki beş parasızdım. Kadın dergileri üstü kapalı olarak en zor durumda anlayış gösterdiklerini imâ ederek estetik cerrahlarının adreslerini veriyorlardı, ama ben bu sonu gelmeyen işlere bir kez daha bulaşmak istemiyordum. Huzura korkunç gereksinimim vardı. Artık hiçbir hafta sonu davetine cevap vermiyordum. Şu büyük kır evlerinden hoşlanmadığım için değil, ama derler ya, süttten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yermiş. Bir ambar, bir ahır bile benim için uygun düşerdi, ama yalnız başıma, sakın. Uykumda homurdanmayı sürdürüyordum, bir defasında da altıma işediğimi itiraf etmeliyim. Honoré'nin beni kapı dışarı etmek isteğine karşı direndiğini görüyordum. Ona iyiliğinden, sabrından dolayı minnet duyuyordum, çünkü cinsel bakımdan kendisini artık ilgilendirmedikten, beni evde tutması için hiçbir gerekçe yoktu. Anneme telefon ettim, gerekirse eve dönüp dönemeyeceğimi sordum, ama sorumu duymazlıktan geldi. Daha sonra annemin Loto'dan küçük bir ikramiye kazandığını, kent dışına yerleşmeyi tasarladığını öğrendim, ama kendisine askıntı olmama engel olmak için bu konuda ağzını açmıyordu. Günlerim artık iki müşteri arasında sıvışabileceğim ânı gözlemekle geçiyordu. Müdür, sallapati giyinişimden dolayı beni eleştiriyordu, ama eski önlüğümün artık eskisi kadar seksî olmadığını fark etmiyordu. Şimdi çok daralmış, beyazı bozarmış ve belimdeki canyelekleri dikişlerini patlatmıştı. Yürekler acısı, perişan bir halim vardı. Çok yorgundum. Saçlarım yele kılı gibi dikleşmişti, avuç avuç dö-

külüyordu, disiplin altına almak olanaksızlaşmıştı. Merhem sürüyordum, teftiş mizanpilisini yapıyordum, ama böyle şeylerden bıkkınlığım giderek iyice belli oluyordu. Pudra gibi, fondöten gibi şeylere katlanamadığım için deri altı yağlarında meydana gelen taşmaları gizlemek olanaksızlaşıyordu; ve kuşkusuz artık makyaj da yapmıyordum, ne rimel, ne maskara kullanabiliyordum, bu türden ürünler alerji yapıyordu. Aynada gördüğüm gözlerim eskisine göre şimdi daha küçük gibiydi, sanki birbirlerine yaklaşmışlardı, pudrasız burnum ise neredeyse domuz burnunu andırıyordu, tam anlamıyla bir felaket. Artık sadece dudak rujuna katlanabiliyordum. Zincirin müdürü beni fiyatlarımı indirmeye zorladı ve ben de müesseseye zarar vermemek için yüzde payımı indirmek zorunda kaldım, artık toplu ulaşım araçlarını ve yiyeceğimi karşılayacak kadar kazanıyordum, kalanını da kira olarak Honoré'ye veriyordum. Müşteri kitlesi yine değişmeye başlamıştı. Güzellik azaldığı, daha az müşkülpesent olduğum için en iyi müşteriler birer birer cızlamı çekip uzaklaştılar. En kötüsünü hâlâ gizli tutuyorum. En kötüsü mü? En kötüsü kıllardı. Bacaklarımda, hatta sırtımda uzun ve ince kıllar çıkıyordu, yarısaydam ve sağlam mı sağlam kıllar, her türlü kıl düşürücü kremlere kafa tutuyorlardı. Bu yüzden gizli gizli Honoré'nin usturasını kullanmak zorunda kalıyordum, ama günün sonunda bütün vücudum törpüye dönüyordu. Müşteri milleti pek hoşlanmıyordu bu durumdan. Bereket versin, sadık müşteriler vardı, bir avuç tatlı kaçık. Bu zevat beni dört ayak üzerine getirip fişır fişır kokluyor, her yanıma yalıyor, işlerini geyik gibi bağırarak görüyor ve kızışmış geyik gibi sesler çıkarıyorlardı, işte buna benzer lagaluga. Bu türden zevkleri olan Afrikalı bana birkaç kez telefon edip kendisini ziyarete gelmemi istedi, *muayene* için olduğunu açıklamayı da ihmal etmedi. Ama çok yorgundum ve yeni bir spesiiali-

teden de çekiniyordum. Bereket versin, kızışma dönemime girince formumu tekrar buldum ve mesleğime dört elle sarıldım; bereket versin diyorum, zira Müdür pusuya yatmış beklemekteydi. Kilo vermem, makyaj yapmam konusunda baskı yapıyordu, bana yeni bir önlük bile aldı. “*Bu senin son şansın*”, dedi bana. Ama bütün iyi niyetime karşın eski halime dönemedim. Dükkân böylece saygınlığını biraz daha yitirdi. Sefil ve eğitimsiz müşterileri kabul ediyordum. Parfümeri dükkânı yaban hayvanı kokuyordu, ama benim canımı sıkan bu değildi. Hayır, bütün acımasızlığıyla beni en çok üzen şey, bana artık çiçek getirmemeleriydi. O halde sık sık parka sığınmamı anlayacaksınız, orada kuşkusuz çalışma hayatının en temel kurallarını bile umursamıyordum. Parkta sarı düğünçiçekleri buluyordum her zaman, yeniden ilkbahar gelmişti, gizlice sarı düğünçiçeklerini çiğniyordum, tatları tere yağına benziyordu, yağlı çimenlere. Kuşlara bakıyordum, serçeler, güvercinler, bazen de sığırcıklar oluyordu, onların dokunaklı şarkıları gözlerimi yaşartıyordu. Parfümeri mağazasının üzerine bir kerkenez çifti yuva yapmış ve ben bunu hiç fark etmemişim. Bazen kuşların söylediklerini anlar gibi oluyordum. Kediler ve köpekler de vardı, köpekler beni ne zaman görseler havlıyorlardı, kediler de tuhaf tuhaf bakıyorlardı bana. Herkesin benim çiçekleri yediğimi bildiğini sanıyordum. Yaz gelince yeterince çiçek bulamaz oldum ve Allah kahretsin, ota yetinmek zorunda kaldım ve derken sonbahar geldi ve ben de kestaneyi keşfettim. Geçmeleri olası müşteriler dışında gizlenmek kaygısı bile duymuyordum artık; yaptığım şeyi kimsenin umursamadığını fark etmiştim. Tırnaklarım öylesine sertleşmişti ki, kestanelerin kabuğunu kolayca soyabiliyordum, tırnaklarım kıvrılmıştı. Dişlerim de iyice sağlamlaşmıştı, rüyamda görsem inanmam. Kestaneler azıdişlerimin arasında un ufak oluyordu, ağzıma yayılan

suyunun lezzetini size anlatamam. İki diş darbesi, hop tamam, sonra gelsin sana bir başka kestane. Bir gün, eski müşterimin dostu olan karalar giyinmiş kadın bana bir “euro” verdi. Aç olduğumu sanmıştı. Bu yanlış değildi, bir anlamda. Sürekli olarak açlık hissediyordum, ne olursa yiyebilirdim. Sebze ve meyve kabuklarını, çürümüş meyveleri, meşe palamutlarını, toprak kurtlarını ve böcekleri yiyebilirdim. Boğazımdan hâlâ geçmeyen şey, jambonu ve ezmelerdi, ve sosis, salam gibi, sandviçlere konan şeylerin tümü. Tavuklu sandviçlerden bile eskisi kadar tat almıyordum. Çiğ patatesli sandviç yiyordum. Uzaktan görenler dilimlenmiş yumurta sanabilirdi kuşkusuz. Honoré, bir gün, şık bir mezeciden domuz kavurması aldı. Alışveriş yaparak, evde baş başa bir meze partisi düzenleyerek beni sevindireceğini sanıyordu. Daha domuz kavurmasını görür görmez, kendimi tutamadım bir saniye: oracığa kustum, mutfakta. Honoré tiksintiden gözlerini kıstı, ne olursa olsun bu domuz kavurması aramızdaki son şanstı. Bütün gece boyunca sakinleşemedim. Tirtir titriyordum, soğuk terlerim sel olup bütün evi berbat ediyordu. Honoré kapıyı çarparak çıktı ve beni masanın üzerindeki domuz kavurmasıyla baş başa bıraktı. Mutfığa sıkışıp kalmıştım, salona ulaşmam için masanın önünden geçmem gerekiyordu, ama elim ayağım kesilmişti, yerimden kımıldamam olanaksızdı. Korkunç bir gece geçirdim. Oturduğum taburenin üzerinde biraz içim geçecek olsa, gözümün önüne kan ve boğazlama görüntüleri geliyordu. Honoré’nin ağzını açıp öpmek için üzerime geldiğini ve her yanıma vahşice ısırıldığını görüyordum. Müşteriler dekoltemin çiçeklerini yiyormuş, boynuma dişlerini geçiriyormuş gibi görünüyorlardı. Müdür’ün önlüğümü yırttığını, iki mememin yerinde altı meme ucu fark etince kahkahayla uluduğunu görüyordum. Yaşadığım karabasanla yerimden sıçradım. Kusmak için banyoya koş-

tum, ama domuz kavurmasının kokusu midemi daha da bulandırdı. Birkaç dakika durmadan kustum. Sonra hemen yıkanmak gereksinimi hissettim. Bütün vücudumu ovdum, bir milim bırakmaksızın her yanımla sabunladım, üzerime sıvanan pisliği yok etmek istiyordum. Derime sinmiş çok özel bir koku vardı. Temiz bir havluyla özenle kuruladım vücudumu, her yanımla talkla ovaladım ve kendimi biraz daha iyi hissettim. Daha sonra bacaklarımı tıraş ettim, elimden geldiğince sırtımı tıraş etmeye çalıştım. Biraz kan aktı, insanın kendi sırtını tıraş etmesi çok zor bir şey. Akan kanı görünce donup kaldım. Sırtımdan akan kanla döşemeye kıçüstü yığıldım. Boğazlama görüntülerini, şahdamardan fışkıran kanı, debelenen vücudu kafamdan söküp atamıyordum. Ne var ki şimdiye kadar bir boğazlama sahnesine gerçekten tanık olmamıştım. Bildiğim tek boğazlanmış insan, eski müşterimdi, bir cinayete kurban giden ve dostu her zaman parka gelen kadın. Kadının dostu, boğazlamanın onun için bir son olduğunu, uzun bir işkenceden geçirildiğini, cesedini bulduklarında kanın pıhtılaşmış olduğunu söylemişti bana. Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Bir gazetenin fotoğraflarını yayınladığını, bir müşterinin gazeteyi zorla elime tutuşturduğunu ve benden fotoğraflara bakarak kendisi için özel birşeyler yapmamı istediğini anımsıyorum. Kendisini reddetmiştim. Müşteri de beni Müdür'e şikâyet etmişti, bir müşteri benden ilk kez şikâyetçi oluyordu. Bereket versin az sonra en iyi işçi seçildiğim için tören yapılacaktı. Bu eski kadın müşterimi severdim aslında, özel isteği yüzünden fotoğraflara bakmayı reddetmiş değildim, ama doğrusunu isterseniz, kan görmeye dayanamıyordum. Bir yandan, bütün geceler boyu düşümde kan görüyordum, yağları dilim dilim dilmek istiyordum; öte yandan da kanlı etten müthiş tiksiniyordum. O sırada bu çelişkileri anlamakta güçlük çekiyordum. Bugün biliyorum

ki doğa zıtlıklarla doludur ve bunlar yeryüzünde durmadan çiftleşirler, eh artık, lütfedip size biraz felsefe de yapıyorum. Bir dış darbesi ile küçük bir doğa canlısını ortadan yarıverdiğimi, bundan dolayı da tiksinti ya da duygulanma hissetmediğimi bilgilerinize sunmak isterim. İnsanın yeterince protein sağlaması gerekiyor kendine. Bunun en kolay yolu, tıpkı kedilerin yaptığı gibi farelerdi, ayrıca toprak kurtları da vardı ama bunlar daha az enerji sağlıyorlardı. O gece, sırtımdan kan akar-ken, ancak birkaç saat sonra yerimden kalkabildim. Tuhaftır, hiç üşümemiştim. Döşemenin üzerinde çırılçıplaktım, ama derim öylesine kalınlaşmıştı ki beni sanki sıcak tutuyordu. Yerimden nihayet kımıldamayı başardım, ama bu gövdem yerinden köklenmiş gibi bir şey oldu, sanki irademi kullanabilmem müthiş bir çaba gerektiriyordu, hem beynimden, hem de bedenimden. Ayağa kalmak istedim, ama vücudum tuhaf bir biçimde tersine çevrilmişti sanki. Kendimi dört ayak üzerinde buldum. Korkunç bir durumdu, çünkü kalçalarımı eksenleri üzerinde döndürmeyi başaramıyordum. Sanki arka yanımda tıpkı yaşlı köpeklerde olduğu gibi felç olmuştu. Böğürlerimi geriye alıyordum, ama nafile, bir türlü ayağa kalkamıyordum. Uzun süre bekledim. Arkama bakmak için başımı çeviremiyordum. Banyo alay eden eski müşterilerle doluymuş gibi geliyordu, ama yalnız olduğumu biliyordum. Çok korkmuştum. Sonunda, beynimde ve vücudumda tetik düşer gibi bir şey oldu, bütün irademi bir top gibi böğürlerimde topladı, yerimden yekindim ve ayağa kalkmayı başardım. Hayatım boyunca gördüğüm en korkunç karabasandı. Ardından, kalçalarımdaya sürekli bir ağrı hissettim, kramp gibi bir şey, dik durmakta güçlük çekiyordum. Olan-biten karşısında öylesine altüst olmuşum ki, aynada kendime bakmak, ne olursa olsun kendimi tanımak gereksinimi hissettim. Zavallı vücudum nasıl da harap olmuştu.. Es-

ki *ihtişam*'ından hiçbir şey ya da neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Sırtımın derisi kırmızı olmuştu, tüylenmişti, sırtım boyunca yayılan grimsi tuhaf lekeler vardı. Bir zamanlar çok sıkı, çok biçimli olan kalçalarım bir selülit yığımına dönüşmüştü. Kıçım bir tomurcuk gibi kocaman ve dümdüzdü. Karnımda da selülit vardı, ama tuhaf bir selülit, hem sarkık, hem de kirış dokuluydu. Ve aynada, görmek istemediğim şeyi gördüm. Afrikalı'nın aynasında olduğu gibi değildi, ama aynı derecede korkunçtu. Sağ mememin üzerindeki meme gerçek bir memeye dönüşmüştü, ve vücudumun ön kesiminde üç leke daha vardı, bir tanesi sol mememin üstünde ve onun altında birbirine paralel, iki tane daha. Saydım, tekrar saydım, yanılmam olanaksızdı, altı tane vardı, üçü çoktan biçimlenmişti. Gün doğuyordu. Birden-bir canlanma hissettim. Üzerime bir manto alıp doğruca Mégisserie rıhtımına gittim. Mağazaların açılmasını bekledim. Seçmekte aceleci davranmadım. Yeşil gözlü bir kobay satın aldım, bir dişi domuz, kocaman zımbırtıları yüzünden erkek domuzlardan iğreniyordum. Sonra küçük bir köpek satın aldım. Pahalya patladı. Şimdilerde oldukça az hayvan var. Tasma almam gerekmiyordu. Küçük köpek bir dolap çevirme havasıyla peşim sıra geliyordu, durmadan izlerimi kokluyordu. Kobay kucağında mışıl mışıl uyuyordu, çok sevimliydi, sakın ve mutlu görünüyordu. Küçük köpek sakınımla kokluyordu beni, sanki bir şey arıyormuş gibiydi. Durumum onun hemen ilgisini çekmişti. Sokakta karşılaştığı her köpeğe burnuyla beni gösteriyordu. Öteki köpekler gözleri fal taşı gibi bana bakıyorlardı. Çabucak bıktım bu durumdan. Ben bir yoldaş arıyordum, beni anlayan, beni teselli eden birini, beni bir sirk hayvanı gibi teşhir eden birini değil. Honoré küçük köpeği pencereden fırlatıp atınca üzülmedim, sadece verdiğim paraya üzül-düm. Honoré kütük gibi sarhoştı. Kadın kokuyordu,

kuşkusuz kız öğrencilerinden biri. *Hayvan koleksiyonu-*
ma karşı hemen zırlamaya başladı. Hiç kuşku yok ki
birlikteliğimiz güç durumdaydı, anladım bunu. Küçük
domuzumun tek kılına dokunacak olursa, kendisinin
pencereden dışarı fırlayacağını söyledim Honoré'ye. O
sabah parfümeri dükkânına gitmedim. Daha doğrusu,
gizlice kepengi kaldırmaya gittim, koku ve güzellik
malzemeleri çaldım. Bunun iyi bir şey olmadığını bili-
yordum, ama biraz şaşırmıştım, normalde böyle bir şey
yapamazdım. Kendime bir son şans yaratmak için he-
men girişimde bulundum. Güzellik malzemelerini so-
kakta sattım ve bir cilt hastalıkları uzmanına gittim.
Honoré eve döndüğü zaman mutlaka güzel olmam ge-
rekiyordu. Cildiyeci kadın beni muayene edince kendi-
ni tutamayıp haykırdı. Hayatı boyunca böyle bir deri
görmediğini söyledi. Sanki teselli edecek sözcükleri
bulmuş gibiydi. Kendisine bütün isteğimin bu akşam
biraz makyaj yapabilmek ve daha az kökü kokmak oldu-
ğunu söyledim. Cildiyeci bana kendisinin estetik uzma-
nı olmadığını söyledi. Cildiyeci gerçekten çok güzel bir
kadındı, onun karşısında kendimi sefil hissediyordum.
Bununla birlikte bana serum gibi bir şey şırınga etti, ö-
zellikle park güvercinlerinin hastalıklara sebep olduğu-
nu söyledi. Daha sonra, kuşkulı bir havayla, son za-
manlarda cinsel ilişkide bulunup bulunmadığımı sordu.
Yanıtlamaya cesaret edemedim. Cildiyeci gözlerini ha-
vaya kaldırıp bana ikinci bir serum yaptı. Bu müthiş bir
baş ağrısı ve bulantı verdi. Cildiyeci, döşemesine kus-
mamamı rica etti. Bütün bunlar daha çok pahalıya pat-
ladı. Ama akşamleyin önemli bir alerji tepkimesi olmak-
sızın makyaj yapabildim ve tıraş faslı her zamankinden
daha uzun sürdü. Aynı gün bir çılgınlık daha yaptım:
Kendi ölçüme uygun bir giysi aldım. Satıcı kız 48 be-
den için bu modelden başka giysi olmadığını söyledi.
Bununla birlikte güzeldi giysi, genişti kuşkusuz, beli

memelerin altında, yüksek yakalı, ama tüy gibi hafifti, kısacası çok dişi bir giysi. Eve döndüğüm zaman tek kuruşum kalmamıştı. Ama soluklanacak zaman buldum. Kusmadan kahve içebildim ve bir koltukta biraz dinlenebildim.

Honoré eve dönünce güzel koktuğumu söyledi. Yerling ile yıkanmış gibiydim. Honoré beni alnımdan öptü ve bu akşam bu kadar güzel olduğum için beni tanışmamızın anısına Aqualand'a davet etti. Sevinçten ağlayacaktım. Geldiğimiz zaman Honoré adına bir kabin ayrılmıştı. Bu çok hoşuma gitti, her şeyi böyle ayarlamış olmasını hayra yordum. Kabinde Honoré çaba gösterip beni arkadan düzdü. Sanırım artık asıl cinsel organımı aklına bile getirmiyordu. Öne eğilince, cinsel organımın üzerinde kapalı bir manzara görmüştüm, tuhaf bir fazlalık gözüme çarpmıştı; sizi daha fazla ayrıntıyla uğraştırmak istemiyorum, ama sanki büyük dudaklar normalden daha fazla sarkıyor gibiydi, bu yüzden böyle iyi görmüş olmalıyım onları. *Kadın Kadın* ya da *Güzelliğim Sağlığım*'da, hangisiydi pek iyi anımsamıyorum, Romalılar'ın en gözde, en zarif yemeklerinin dişi domuzun cinsel organıyla yapılan dolma olduğunu okumuştum. Hayvanlara karşı acımasız ve maçoça davranışı simgeleyen bu yemek tarzına öfke püskürtüyordu dergi. Bu konuda bir görüşüm yoktu, pek belirgin siyasal görüşlerim olmamıştı hiçbir zaman. Honoré bitirdi. Kabinden çıktık. Akşam yemeği için yeni giysimi giymek için direttim. Güzel bir giysiden yararlanmamak yazık olurdu, içinde soluk alabildiğim, ölçüme uygun bir giysi. Çok güzel bir akşam yemeği yedik. Seçmelik egzotik salatalar vardı. Honoré ne istersem yememe izin verdi. Hepsi son derece pahalı şeylerdi. Kobayı evde bıraktığım için canım sıkılıyordu biraz, onu şimdiden özlemiştim. Bereket versin Honoré öylesine sevimliydi

ki bana unutturdu onu. Küçük, sevimli bir hayvandı. Honoré ananaslı Güney Amerika domuzundan bana tattırmak isteyince kötü durumda kaldım, ama atlatmayı başardım. Makyajımın yüzümden aktığını hissediyordum, her yanıma sıcak basmıştı. Bereket versin henüz alerji habercisi kaşıntılar hissetmiyordum. Palmiyelerin altında, alize rüzgârlarını öykünen vantilatörlerin yelinde, insan kendisini neredeyse mutlu bir adada sanıyordu, her şey şaşılacak derecede güzeldi. Bütün bunlar Honoré'yi formuna, havasına sokuyordu. Bu durum da biraz denk düşmüyor değildi, çünkü kızışmaya başladığımı hissediyordum. Honoré yemek üstü soğukluğa geçmeden önce ayağa kalkıp beni kabinde beklediğini söyledi. Honoré bana kabinde Loup-Y-Es-Tu'nün ünlü armalarını taşıyan bir hediye paketi uzattı. Ağlamaya başladım. Honoré beni duygusal olduğum için payladı. Pakette V biçimi derin oyuklu çok gösterişli bir mayo vardı. Honoré giysimi kendi elleriyle çıkardı, tortop edip bir köşeye fırlattı, giysime böylesine özensiz davranması biraz canımı sıktı. Sonra mayomu giydirdi. Ben, istemiyordum; ama nasıl karşı çıkacaktım? Mayonun hemen dikişleri açıldı. Honoré öylesine öfkeye kapıldı ki beni bu kıyafetle kabinin dışına çıkmaya zorladı. Bereket versin zenciler istiflerini bile bozmadılar. Honoré beni suya itti. Yüksek dalgaların olduğu ândı. Suyu la temas, içimde birden bir korku dalgasına yol açtı. Suyun üzerinde güçlükle durduğumun, neredeyse yüzmeyi unuttuğumu fark ettim. Ellerimi, ayaklarımı hareket ettirmek zorundaydım, eklemlerim dik durunca kilitlenir gibi oluyordu. Eskiden suyu alabildiğine seven ben, burada, Aqualand'da, bu mavi ve sıcak sınının içinde her zaman tadına doyumaz avuntular bulan ben, şimdi havasızlıktan boğuluyordum, suyun içinde yüreğim bütün hızıyla çarpıyordu, dehşete kapılmışım ve kurtulmıyordum. Honoré gördüğü durum karşısında acı için-

de kıvranıyordu. Gerçeği kabul etmesi gerekiyordu. Ben artık onun tanımış olduğu insan değildim. Genç bir çocuk bana elini uzattı, uzattığı eli tuttum, ancak veled- zina, kahkahayla gülerek beni bırakıverdi, bana koca inek muamelesi yaptı. Ağlamaya başladım. Honoré başını çevirmeden uzaklaştı, utançtan geberiyor olmalıydı. Honoré teşrifatçılık yapan kaytan mayolu zenci kızlardan birinin koluna girmiş olarak geri döndü. Aqualand'ın zenci kızlarını herkes bilir. Honoré hurma şarabı kokuyordu. Gene de onu gördüğüm için memnun oldum, çünkü kabinin anahtarı ondaydı ve bütün eşyalarım da kabindeydi. Elimden geldiğince bir tropikal sakızağacının altına gizlenmişim, ama bana hakaret eden veledin kışkırttığı bir genç sürüsü beni rahatsız ediyordu. Mayomun son askısını çekiyor ve beni kıcımlı örten yırtık parçalarını bırakmaya zorluyorlardı. Çevremde neşeli bir çiftit çarşısı oluşturmuşlardı, size yemin ederim. Honoré memnun görünmüyordu. Zenci kızı yanından gönderdi, her ne şekilde olursa olsun tanımak istemiyordu, ve bana bayağının bayağısı olduğumu, kendisini aldattığımı, sürtüğün biri olduğumu söyledi. Bu kendi sözcükleri. Honoré ağlıyordu. Onu teselli etmek için her şeyi verebilirdim, onu böyle görmek yüreğimi buruyordu. Ama utandığım için sakızağacının altından çıkamazdım. Zenci kız, Honoré'yi aramak için geri döndü. Hiç de budala biri değilim, Honoré'yi iyice teselli etmiş olmalı. Giderken Honoré'nin veletlere söylediği son söz benim yaşamayı öğrenmem gerektiği oldu. Veletler beni suya attılar. Boğulayazdım. Hepsi altı kadar vardılar, mayom onlara karşı koyamadı. Mayomu söküp aldıklarını görünce, onlara giysilerimi getirmele- ri, hiç değilse bir havlu vermeleri için yalvardım, ama düşünün bir, hepsi toz olup gitti. Beni suyun içinde bırakıp gittiler. Dayanacak halim kalmamıştı. Aqualand kapanıyordu, ve ben içeride kalıyordum, bir budala gibi

çırılçıplak. Yüzme hocalığı yapan iri zencilerden biri geldi, kargaşa çıkarmayı sürdürecektir olursam polis çağıracağını söyledi. Aqualand'da neler olduğunu biliyordum, bu yüzden söylediklerini yapamazdı. Üzerime giymek için bana birşeyler vermesini rica ettim. Salonun dip tarafını süsleyen içi saman doldurulmuş balina gibi güldü. Bir süre sonra, gene de bir süre sonra, küçücük bir bornoz attı. Eh ben de örtünebildiğim kadarıyla örtünüp sudan çıktım. İşte o sırada jandarmaların geldiğini gördüm, şimdi hapı yuttuğumu, öbür boyu onurlu ve dürüst bir yaşam sürmüş benim gibi birinin hayatında ilk kez karakola götürüleceğini düşündüm. Ve ağlamaya başladım. Ama jandarmalar benim için gelmiyorlarmış. Havuzun kıyısına çıkartma yapan bir yığın mazbut görünüşlü efendiye refakat ediyorlarmış. Ama gene de Aqualand kapanmıştı artık. Kaytan mayolu zenci kızlar bu beylerin boyunlarına çiçek kolyeleri takıyor, beyler de kızların kaytan mayolarının arasına banknotlar sıkıştırıyorlardı. Bunun ardından, hemen, beyler ile zenci kızlar arasında ve de beyler ile zenci delikanlılar arasında çiftler oluştu. Aralarında işlerini görmek için bekleyecek sabırları olmayanlar da vardı, bunlar zenci kızlarıyla, zenci delikanlılarıyla birlikte giyinik vaziyette havuza atladılar. Gördüklerim karşısında pek şaşırmıştım. Özel gecelerde bu türden manzaraların Aqualand'a ters düşmediğini biliyordum, ama gene de, suyun içinde, aman yarabbim. Daha sonra, biri mikrofona birşeyler söyledi ve üzeri yiyecek ve içeceklerle dolu bir uzun masa kendiliğinden havuza doğru ilerledi. Kimi beyler yiyeceklerin üzerine atıldılar, kimileri de suyun içinde şampanya şişelerini patlattılar, her yanda şampanyalar fişkırdı. Tekerlekli patenle kayan bir kız gelip suyun üzerindeki köprüde strip-tease yaptı. Ben, gizlendiğim yerde keşfedilmekten korkuyordum, hele bu beylerin iyiden iyiye sarhoş olmaya başladıkları sıra-

da, Honoré'den biliyorum, alkol denen zıkkım erkekleri tamamen değiştiriyor. İçki içen bir erkek, izin alıp bu tanıklığı okuyacak genç kızlar için söylüyorum bunu özellikle, evet içki içen bir erkek kendine yakışan doğal nezaketini hemen unutuyor. Kuşkusuz günümüzün genç kızları için en iyi şey, bütün yaşadıklarımın sonra bu husustaki düşüncelerimi açıklamaya yetkili görüyorum kendimi, içki içmeyen iyi bir koca bulmaktır, çünkü hayat acımasızdır ve bir kadın bir erkek gibi çalışmaz, ve hem sonra çocuklara bakacak olanlar da erkekler değil, ve bütün hükümetlerin dediği gibi yeterince çocuk doğmuyor ülkemizde. Tekerlekli patenli kız çınlı-çıplak vaziyette bir palmyeye tırmanıp bir afiş açarak gösterisini bitirdi, afişi gören herkes alkışladı. Afişte şunlar yazıyordu: *Edgar* bilmemne, *daha sağlıklı bir dünya için*. Bunu izleyen söylevi dinlemeye çalıştım, ancak bu tür şeylere dikkatimi yoğunlaştıramam, neden, çünkü yeterince tahsilim yok. Anladığım kadarıyla, konuşan bey, her şeyin daha iyi olacağını; kirli bir değişim evresinde bulunduğumuzu, ancak kendisi sayesinde bunun çaresinin bulunacağını söylüyordu. Bu arada, yakında seçim yapılacağını öğrendim. Edgar kibar görünüyordu, benim için herhangi bir tehlike söz konusu değil diye düşündüm, işin boku çıkacak olursa, oyumu kendisi için kullanabilirdim. Sakızağacının altından elimden geldiğince gizlenerek çıktım. Herkes sarhoştı. Gümbür gümbür bir müzik vardı şimdi, ışıklar sönmüştü, bunun kaçmama yardımcı olacağını düşündüm. Lazer ışınları ya da bilmem ne dönmeye başladı salonda, herkes tepiniyor ve kendini suya atıyordu, ben de bu arada ne yapacağımı şaşırdım. Derken, sarhoş olmayan bir herifin ellerine düştüm. Adam şakağıma kocaman bir tabanca dayadı. Öleceğimi sandım. Yakınlardaki küçük bir odaya sürükledi beni. Kurşun geçirmez yelekler giymiş beyler bana sorular sordular. 'Onlara Honoré ile

akşam yemeğine geldiğimi, onun bana bir mayo armağan ettiğini, mayomun dikişlerinin patladığını söyledim, ama bu onlara inandırıcı gelmedi. Elinde en büyük tabancayı tutan adam bir cep telefonu ile konuştu ve beni ne yapmaları gerektiğini sordu. Bana baktı ve şöyle dedi: “*Hayır, korkunç değil.*” Bu dokundu bana. Sonra telefonu kapatıp adamlarına döndü ve bir başka cümle söyledi: “*Patronlar bize sadece domuz sucuğu bırakıyorlar*”, dedi. Bu cümle bana daha da dokundu. Ama adamlar bana, bu cümle kendilerine dokunmuş gibi baktılar. Çok korktum. Sonuç olarak öldürmediler beni. Köpekleriyle biraz eğlendiler, o kadar. Sonra sanki iğrenir gibi oldular ve tam zamanında durdurdular bizi. Adamlardan biri tabancasını çıkartarak konuştu: “*Bu dişi köpeği temizlemek lâzım*”, oysa ben sadece erkek köpek görmüştüm. Bu cümlemin anlamını şimdi anlıyorum. Tam bu sırada takım elbise giymiş bir bey içeriye girdi. Burada neler oluyor, diye sordu ve beni oldukça kibarca ayağa kaldırdı. Kurşun geçirmez yelek giymiş adamlar hiçbir şey söylemediler, sinirlenmiş adam da tabancasını kılıfına soktu. Adam çığlık sesleri duyduğunu söyledi, boğazlanan domuz sesi gibi. Bana acıyarak baktı. Beni alıp götürdü ve bir bardak rom ikram etti. Bana bakarken düşündüğü belli oluyordu. Bana kendimi nasıl hissettiğimi sordu. Sonra kurulanmam için bir havlu uzattı ve bir zenci kıza benim için bir elbise bulmasını söyledi. Düşünün biraz, aynı gün içinde iki yeni giysi. Üstelik güzel giysiler. Söz konusu bey cep telefonu ile birini çağırdı, inanmayacaksınız ama eski tezgâhtar kız arkadaşlarımdan birinin geldiğini gördüm. Beni görünce hiçbir şey söylemedi kız, ama gözlerinden meraktan geberdiği okunuyordu: Nasıl oluyor da ben burada oluyordum, niçin ben buradaydım da kendisi benim yerimde değildi. Çeke çeke saçlarımı taradı, elinden ancak bu kadarının geldiği gibi birşeyler

söyledi, adam da pek önemli olmadığını söyledi. “*Ne kadar h d k görünürse o kadar iyi olur*” dedi. Karşı çıkmaya cesaret edemedim. Tezg htar kız bana makyaj yaptı. Galiba yanaklarımın çiftlik kırmızılığını biraz vurguladı, bunu özellikle yaptığını anlıyordum kızın, şimdi kendim makyaj yaparken anlıyorum bunu. Tek korkum vardı; cildiyeci kadının verdiği serumun etkisinin yeterince sürmemesi. Tezg htar  zerime Loup-Y-Es-Tu fısıfladı, burnunu büzerek. Adam tezg htarını gönderdi ve beni bir odaya çıkardı, odada Edgar Bey ile iki başka erkek ve iki ya da    kız vardı. “*İnciyi buldum*”, dedi, beni getiren adam muzaffer bir edayla. Edgar ve öteki iki bey bana hayran hayran baktılar. Bu maneviyatımı iyice yükseltti, size ancak bu kadarını söyleyebilirim. Her yanıma m ncıkladılar, gözlerimin akına baktılar, di lerime baktılar, olduğu yerde dönmemi istediler, g lmemi istediler ve öteki kızları gönderdiler. Sinemada  nlenmi  biri olarak düşünüyordum kendimi artık, doğrusu gerçeklerden pek uzak d  m   de değildim. D   n n ki tam iki dakika sonra bir fotoğrafçı gelip Polaroid makinesinin objektifini üzerime çevirdi. Daha sonra adamlar benimle hiç ilgilenmediler,     birden fotoğrafların üzerine eğildiler. Bense kazık gibi dikilmiş bekliyor ve bende ne ke fettiklerini merak ediyordum. “*Daha sağlıklı bir dünya için!*” diye anırmaya ba ladı adamlardan biri ve hepsi birden kahkahayla gülmeye ba ladılar. Benimle alay ettiklerini sandım. Fotoğrafçı beni kendi yerine götürdü. Bütün gece fotoğraf çekmesi için poz vermek zorunda kaldım; haydi ışığı deği tiriyorum, haydi şimdi yeniden somağını*  ekiyorum. Cildiyeci kadının serumu hâlâ dayanıyordu, ama benim yorgunluktan iflahım kesilmişti. Bütün bu heyecanlardan sonra, bugünlük ağzımın payını almış bulunuyordum. Ben es-

* *le museau*: 1. Somak, hayvan yüzünün sivri kısmı. 2. (mec.) Yüz, surat – . n.

nedikçe fotoğrafçı küfrediyordu, gülümsemem gerekiyormuş, şu ya da bu şekilde durmalıymışım, falan fıstık. Fotoğrafçı elime bir tomar para sıkıştırarak kapı dışarı etti beni. Davranışını dürüstçe buldum.

Bütün üzüntüm, Aqualand'daki şenliğin sonunu görememektir, ben ki bu türden eğlencelere hiç davet edilmemiş biri olarak.

Honoré'nin evine geri döndüm, çünkü nereye gideceğimi bilemiyordum. Kötü bir sürprizle karşılaştım. Honoré bütün eşyalarımı kapının önüne koymuştu, güzellik malzemesi kutuları, çamaşırlarım, beyaz önlüğüm, çok dar gri pantolonum. Neyse ki Aqualand'da bir giysi kazanmıştım. Eşyalarımı topladım. Önlüğümü yerden alırken kan lekeli olduğunu fark ettim. İğrenerek olduğu yere bıraktım. Yerde yumuşak bir gürültü çıkardı. Honoré kobayı boğazlamış ve önlüğümün ön cebine koymuştu. Artık önlüğümü alamazdım. Kustum. Eşiğin yer yanı domuzun kanına ve kusmuğa bulanmıştı. Honoré kapıyı açınca pek memnun olmayacaktı. Oradan ayrıldım, yürümekte güçlük çekiyordum. Kalçalarım canımı yakıyordu, kafam çok ağırdı, başım önüme düşüyordu, boynumu dik tutmak için çok dikkatli olmam gerekiyordu. Boynuma ve böğürlerime kramp girmiş gibiydi. Banliyöde yürümeye başladım. Güneş doğuyordu. Bir çöp kutusunda, eşyalarımı koymak için iki torba buldum, bunlar yürümemi kolaylaştıracaklardı. Eklemlerim öylesine acı veriyordu ki bir sırada oturup mola verdim. Biraz büzülmek bir ölçüde rahatlattı vücudumu. Kuşlar ötmeye başlamışlardı. Karatavukları tanıdım ve Issy-les-Moulineaux yönünde sisin içinde bir de bülbül vardı. O zamana kadar bülbüllerin sesini böylesine tanıdığımı bilmiyordum. Kanalizasyon borularının yakınlarında yiyecek arayan fareler vardı, küçük sarı sıçanlar ve bir de pusuya yatmış bir kedi. Ke-

dinin kurduğu pusuyu uzun süre izledim. Bu karnımı acıktırdı. Bütün geceyi karnımdaki tropikal salata ile geçirmiştim ve üstüne üstlük bir de kusmuştum. Gökyüzü, pembe çizgili açık kurşunî idi, ve şafak vakti fabrikaların koyu yeşil dumanları yükseliyordu; gördüklerim öylesine etkilemişti ki beni heyecanlanmıştım. Karata-vuklar ve bülbül giderek susmaya başlamışlardı, şimdi artık serçeler cıvıdamaya başlamışlardı, yuvaları rızklarını istiyordu. Kendimi korkunç uyanık ve aç hissediyordum. Yan dönüp sıradan aşağı kaydım. Dört ayak üzerine düştüm. Yere güzelce konuşlanmış oldum, altımdaki zemin çok sağlam duruyordu, hiçbir yanımda ağrı falan yoktu; vücudumda yoğun bir dinginlik hissediyordum. Ve yemeye başladım. Çevrede kestane vardı, meşe palamudu vardı. Banliyönün bu yöresine güzün kıpkırmızı kesilen Amerika meşeleri dikmişlerdi. Palamutlar özellikle lezzetliydi, bir bakir toprak tadı vardı ki sormayın. Dışlerimin arasında çatırdıyordu, sonra lifler tükürkte ayrılıp dağılıyordu; katı ve sertti, mideyi iyi tutuyordu. Ağzımda yoğun bir su ve toprak tadı vardı, bir orman tadı, ölü yaprakların tadı. Kökler de vardı, meyankökü, muşmula ve kızıl kantaron tadında kökler, ağzıma meyve tadına benzer bir tat yayılıyordu, ağzımdan şekerli sular tel tel sızıyordu. Burnuma kadar çıkıyordu ve dilimle, hoop, yalayıveriyordum dudaklarımı. Geçen birinin gölgesini gördüm, bunun üzerine biraz doğrulmayı başardım, sanki bir şey arıyormuşum gibi. Gölge kayboldu. Ama yolun dönemecinde beliren gölgeler vardı. Dışimi sıktım ve sıraya oturdum. Çöp kutusunun içinde bir kâğıt mendil buldum, onunla yüzümü sildim. Mendil tükürüğe ve toprağa bulandı. Artık aç değildim, yeterince yemiştım. Oturmuş durumda uzun süre kaldım. Üzerime kuşlar konuyor, yanaklarımı, kulaklarımın arkasını, dudaklarımın kıyısını gagalıyor, yiyecek birşeyler arıyorlardı. Gıdıklanıyordum, kanat çırpışlarının arasın-

da kahlkahayla gülüyordum. İŖe gitmenin yoęunlaŖtıęı bir saatti. Geçen gölgeler giderek çoğalıyordu. Gün ne-redeyse tamamen doęmuŖtu, gökyüzü gri ve yildızlıydı. İnsanlar metroya gidiyorlardı. İnsanlar oturduğum sıra-nın tam önünden geçmelerine karŖın bana bakmıyor, plastik antalarımın çevresinden dolaŖıyorlardı. Hepsi yorgun görünüyordu. Birkaç çocuklu kadın da vardı ocuk arabalı, çocuklar pembe-beyazdı, çocukları em-zirmek isteği duyuyordum, ya da onlara burnumu s rt-mek, onlarla oynamak, ısırarak. Üzerimdeki gökyüzü geniŖliyordu. Bulunduğum yerden Honor 'nin oturdu-ęu kule-binayı görüyordum, gökyüzünde ıŖıklar yanı-yordu. Penceresinin hangisi olduğunu ıkartamıyor-dum, ama onu sakalı uzamıŖ, çok içtiği için hasta olarak gözümün önüne getiriyordum, belki de hâlâ zenci kız vardı yanında kendisine kahve yapacak. Söylemesi acı ama bulunduğum yer daha iyiydi. Ne var ki, çok içtiği akŖamların sabahında onu zırp diye diriltecek kahve ka-rıŖımını hazırlamayı beceremezdi zenci kız, mutlaka. Gerçek bir kadın gerekliydi Honor 'ye, onunla ilgilen-meyi becerebilecek bir kadın. Evde kalmayı, bir ocuk yapmayı kabul etsem, iŖler daha kolay olurdu kuŖkusuz.  zg nd m, bu yeteneğim olamadığı için de utanç du-yuyordum, aynı zamanda da g neŖi doęuŖunun sonu-nu görmek istiyordum. Anlamanın çok güç olduğunu biliyorum ama artık hiç alıŖma arzusu duymuyordum. Fotoğrafçının verdiği para cebimde duruyordu, kuŖku-suz uzun süre dayanmazdı ama bir kıyıya koymakla da iyi etmiŖtim, ama bir yandan da yeni bir önlük alıp iŖe gitsem diye de d Ŗ n yordum, o zaman elimde pek pa-ra kalmazdı. İŖte güvercinler kuğurmaya baŖlıyordu, bir de küçük sinekleri gövdeye indirmiŖ cüce yarası vardı, miyop olduğu için yuvasının yolunu bulamıyor, sağa sola uçup duruyordu. G neŖte kalmaktan korktuğunu duyuyordum, ultrasonlarının rastgele çıkardığı sesler

kulağıma açık seçik geliyordu. Önün için elimden bir şey gelmezdi. Kobayımı özlüyordum. Gariptir, güneşin doğuşu bir türlü bitmiyordu. Issy'nin dumanlarını giderek daha az ayırt edebiliyordum, renkler birbirine karışıyordu. O anda yalnızca gökyüzünün kıpkızıl fonunu görebiliyordum, geri kalan yerler siyah ve beyaz gölgeler halindeydi. Gözlerimi ovuşturdum. Yeniden normal olarak gördüm. Hatta Honoré'nin ışığını söndürdüğünü sandım. Birkaç dakika sonra önümden geçiyordu Honoré, ilkin metroya binecek sonra işe gitmek için bir tren yolculuğu yapacaktı. Bundan sonraki iki-üç gün, Honoré'nin geçişini görmek için sıradan ayrılmadım. Daha sonra pazar gelmiş olmalıydı, çünkü Honoré geçmedi. Nasıl desem, tuhaf bir duygu içindeydim, mutluluk ve mutsuzluğu aynı anda hissediyordum; belki de Kudas Ayini bana iyi gelebilir diye düşünüyordum. Giderek yürümem daha da geçleşiyordu, bu nedenle, meşelerin altında birşeyler yiyip uyuduğum için paraya dokunmamıştım, gidip bir doktora görünmenin iyi olacağını düşünüyordum. Giderek beynimde bir şey olduğuna inanır olmuştum, tümör falan, alt yanıma, daha doğrusu arka yanıma kötürümleştiren bir şey, görüşümü bulandıran, sindirim sistemimi bozan bir şey. Yerde bulduklarımın başka şeyler yemeye çalışıyordum; hasta olmaya değmezdi. Eti düşünmemeye çaba gösteriyordum, domuz sucuğuna, kana, jambona, işkembeye benzer şeyleri. Ayine gitmek istememin nedeni şuydu: Reklam panoları yerleştirmek için meşeleri kesmişlerdi. İşçiler bana dikkat etmemişlerdi, sadece daha rahat çalışabilmek için sıranın yerini değiştirmişlerdi. Hızlı çalışan bir bıçkı makinesi getirmişlerdi. Taze ağaç kokusu çok güzeldi, ama ağaçların kendilerini inleye inleye savunmak için bütün güçleriyle direnmelerini görmek bana acı veriyordu. Şimdi nerede oturacaktım? Biraz yonga yedim. İşçilerden biri bana, "Zahmet olmazsa" diye-

rek bir parça sandviç verdi. Teşekkür etmek istedim, ama becerip sözcüğü söyleyemedim! Kendi kendime, artık günah çıkarmaya hazırlan dedim. Sandviç jambon-luydu, bıraktım yere düştü, işçi bu durumdan hiç de memnun olmadı. Bu da nesi! Yepyeni reklam panosuna yapıştırdıkları fotoğrafi görünce, bin bir güçlükle ayağı kalkıyorum. Fotoğraftaki bendim. Yani, başlangıçta, bu kimse bana birini anımsatıyor ama kimi diye dşşindm. Bir işçi şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Onun bu tavrı durumu kavramama yardımcı oldu. İşçi beni tanı-mıştı, ya da aslında belki de elbiseyi tanı-mıştı. Elbise fo-toğrafta çok belirgindi, elbette üzerimdeki halinden da-ha iyi, çünkü tepeden tırnağ palamutla, toprakla leke-lenmişti. Yağmur yağmaya başladı. Yağmur görüşümü bulandırıyordu biraz, ama galiba ağılıyordum da. Elbise çok güzeldi, küçük fistoları olan kırmızı bir fisto ve -nnde beyaz bir önlük vardı; ben kendi kendimi tanı-makta biraz güçlük çekmiştim, ama fotoğraftaki bakış yanılmıyordu. Yani başlangıçta, çok güzel kırmızı bir elbise giymiş bir domuz sanmıştım, bir çeşit dişi do-muz, gözlerinde, yorgun olduğum zamanlarda benim gözlerimde görülen dayak yemiş köpek bakışları vardı. Bununla birlikte kendimi tanımakta güçlük çektiğimi kabul edersiniz. Daha sonra, bir optik yanılısamadan başka bir şey değildir diye dşşindm, giysinin koyu kırmızı rengi fotoğrafta tenimin çok pembe görünmesi-ne yol açmıştı; ve şu hayvansı suratın, ve şu çıkıntılı ku-lakların, ve küçük gözlerin yarattığı izlenim, afişin yan-sıttığı kır havasından ve fazla kilolarımdan kaynaklanı-yordu. Sapasağlam bir genç kızı alın, kırmızı bir fistan giydirin, biraz şişmanlatın ve biraz da yorun, o zaman benim ne demek istediğimi anlarsınız. Yanılısamayı parçalarına ayırınca, afişteki kendimi tamamen tanıdım. Bunun zerine kesinlikle zayıflamaya ve kendimi topar-lamaya karar verdim. Bu fotoğraf iyileşmeme yardımcı

oldu. Bu fotoğraf, yıkanmam, bu sıradan ayrılmam, olayların gidişine el koymam gerektiğini anlamama yardımcı oldu. Bu beni daha işin başında yoruyordu, ama yapmak zorundaydım. Bir bakıma Edgar’a gururlu bir minnet borcum var. Ayine gitmeye karar verdim. Kilisenin önünde biraz hayvanlaşmaya başladığımı anladım, çünkü biraz önce işçilerin çalışmasını seyrettiğime göre, günlerden pazar olmaması doğaldı. Öyleyse pazartesi ya da salı olmalıydı. Honoré’nin geçişini atlamıştım, ya da tanımamıştım onu. Artık Honoré’nin yüzünü çok iyi anımsamadığımı fark ettim, kafamı ne kadar toparlamaya çalışırsam çalışayım, Honoré’nin görüntüsü belleğime gelmiyordu. Kilisenin kapısını ittim. Okunmuş su kabının altında haç çıkardım, ardından dua etmek üzere diz çökmek istedim. İnan olsun, duanın gerisini anımsayamıyordum, “Adın kutlu olsun”dan sonrasını. Öylesine şaşırıp kalmış olmalıyım ki, yanıma bir rahip yaklaşıp burada ne yaptığımı sordu. Kendisine günah çıkartmak istediğimi söyledim. Günah çıkarma mahalline girdik. Neden bilmiyorum, kendimi bu kilisede rahatsız hissediyordum, kısacası gurbette gibiydim. İyi bir izlenim bırakmayacağını düşündüğümünden, plastik torbalarımı kapının önünde bırakmıştım. Yüksek kubbe falan güzeldi ama bana istediğim yükselişi sağlamıyordu. Belki de rahibin varlığı yüzünden. Parmaklığın öte yanında burnunu çekip durduğunu duyuyordum, bereket versin araya hygiaphone’lar* yerleştirmişlerdi, yoksa mikrop kapabilirdim rahipten. Rahip bana hasta olup olmadığını sordu. Hasta olmadığımı ama kendimi bir tuhaf hissettiğimi söyledim. Rahip dua edip pişmanlık getirmemi söyledi. Elimden geldiğince, bütün gücümü kullanarak pişmanlık getirdim. Çok uzun zamandan beri günah çıkartmaya gitmemiştim, aslında ilk Kudas Ayinin-

* Sağlık nedeniyle, gişe benzeri yerlerde konuşan kişilerin arasına konulan saydam ve delikli plaka -ç. n.

den bu yana, ama bu olay beni etkilemişti, üzerimde izini bırakmıştı, o sıralar İsa'nın bedenini yemenin bana çok iyi geleceğini hissetmiştim. Şimdi yeniden yemek istiyordum. Ama rahip vermek istemedi. Bana, kendisine her şeyi anlatmamış olduğumu söyledi. Bana, ortalıkta bir yığın hastalığın dolaştığını ve sadece günah işlemiş olanları cezalandırdığını söyledi. Hygiaphone'un arasından, burnuna bir mendil bastırıldığını görüyordum. Çift cam nedeniyle rahibin yüzü biçimsizleşmişti, gözleri baş hizasına çıkmış, yüzü hayvan yüzüne benzermişti, karışık kırışıklıklar, ikiye bölünmeler. Rahip beni inceliyordu sanki. Ona daha fazla ne anlatacağımı bilemiyordum. Zihnimi toparlamaya çalışıyordum, ama başaramıyordum, bunun nedeni onun rahip bakışları, siyah giysisinin kokusu, derisinin kokusu olmalıydı. Bu çok pis koku garip bir yoğunlukta geliyordu burnuma, aynı şekilde günnük kokusu, duvarlara asılmış eski resimlerin kokusu ve günerçile kokusu ve kuru şimşir demetlerinin kokusu. Kilisenin içi soğuk ve nemliydi ve çok karanlık, rahibi giderek daha az görebiliyordum; hapşırma ve sıramın üzerine tortop kıvrılıp uyumak istiyordum. "Çıkın!" dedi rahip. Gişe deliğinden ücretini ödedim ve çıktım. Torbalarımı çalmışlardı, ama umurundaydı sanki. Dışarıya çıkmak iyi geldi. Canım hemen bir doktora gitmek istemedi, bir günde iki kez kapanmak fazla olurdu. Kendimi yorgun hissediyordum. Sırama geri dönüp üzerine kıvrıldım. Uyudum. Hep yağmur yağıyordu. Uyandığım zaman gökyüzünde bulutların arasında bir açıklık vardı ve güneş yolunu yarılamıştı, rüzgâr akşam kokuyordu. Utandım. Yani böyle mi başkalarının karşısına biraz çıkacak duruma gelecektim, sırlıklam ıslanmışım ve sıranın üzerine devrilip uyumaktan başka bir şey yapmıyordum. Üstelik parfümeri mağazasındaki işimi de kaybetmiştim, elimdeki para biter bitmez kendime yeni bir iş bulmak zorundaydım.

Ayağa kalktım ve elimden geldiğince yürüdüm. Ensem, kalçalarım, böğür boşluklarım bana direniyorlardı. Sık sık durmam, sırtımdaki gerilimi azaltmak için omuzlarımı koyvermem gerekiyordu. Yavaş yavaş kambur yürümeye başladım, kendimi vitrinlerde görüyordum. Tuhaf bir görünüşüm vardı. Parfümeri dükkânına geldim. Buraya ne yapmaya geldiğimi pek bilmiyordum. Rüzgârı kokladım, burnuma Yerling sürünmüş terli kadın kokusu geldi, ve kalabalık günlere özgü koku, masaj yağı ve soğuk sperma. Parkta bir sıraya oturdum. Siyahlı kadın oradaydı, ama beni tanıyormuş gibi görünmedi. Sırtımı rahatlatmak için ayaklarımı altına kıvırdım ve göğsümü içeri çektim. Memelerimin sarktığını hissediyordum, ağrıdılar, sızlıyorlardı. Onları taşımakta güçlük çekiyordum, belki de yürüdüğüm zaman sırtımın ağrımalarının nedeni ağır memelerimdi. Bulunduğum sıradan mağazanın vitrini görünüyordu. Arka bölümde bir masaj seansı yapılıyor olmalıydı, yaldızlı divanların, pahalı kuvvet muskalarının, şehvet uyandırıcı afrodizyak günnük kokusu püskürtücülerinin bulunduğu salonda. Oradaymışım duygusuna kapıldım, her şey bütün belirginliğiyle gözlerimin içindeydi, gözlerimi perdeye dikmem yeterliydi, bakışlarımın içeriye girdiğini duyumsuyordum. Müdür'ün nasıl titiz biri olduğunu bildiğim için, yerimi dolduracak kimsenin seçiminin kolay olmayacağını düşünüyordum, bu iş için yetenekli olmak gerekiyordu. Tek üzüntüm, *chromancie* eğitimimi sürdürememektir, el falına *chromancie* deniliyor, yanılmıyorsam. Yani akşam kurslarında manikür stajı görmüştüm, ama *nec plus ultra* yani en üst sınır, el çizgilerini okuyabilmektir. Eğitim görmemiş olduğum için, hiç olmazsa Merkez-Kent Büyük Üniversitesi'nden bu işin diplomasını aldirmaya söz vermişti Müdür, orada tanıdıkları vardı. Diplomalı tezgâhtarlar çalıştırmak, Müdür'e yönettiği mağazalar zincirinin düzeyini yükseltmek olanağı da sağlayacaktı.

Her ne olursa olsun, parfümericilik ciddi bir eğitim işidir; düşündüğüm zaman kötü bir meslek olmadığını anlıyordum. Bundan böyle hayvan olarak ve eğitimsiz kalacağımı düşündükçe kederleniyordum. Ne olacağımı soruyordum kendi kendime, ama cebimdeki para tomarını elleyince kaygılarımdan kurtuluyordum, önümde bunu düşünecek zamanım olduğunu ve gene de hayatta bir şey olmayı başardığımı düşünüyordum. Perde aralığından vitrinin aydınlandığını gördüm ve Aqualand'da sözde saçımı yapan tezgâhtar kızın kokusunu aldım. Bu orospu, amaçlarını genişletmenin dışında, mağazalar zinciri içinde rütbesini yükseltmiş ve böylece benim yerimi ele geçirmişti. Onu böyle güzel görmek, refakat ettiği müşterinin mutluluk içinde onun kıcını avuçladığını görmek, içimi fena yaptı. Perdeye karşın içeriyi görüyordum, tuhaf bir altıncı duyum, yeni gözlemin vardı. Müşteri benim eski müşterimdi, çok şık, çok yaşlı bir müşteriydi, ahlaksız zevkleri vardı, çok pahalı merhemler, zıbıklar yani yapay erkeklik organları ve muskalar için avuç dolusu para harcardı. Perdenin arkasındaki kişinin o müşteri olduğunu seziyordum, oydu, bir başkası değil, dükkânın en iyi müşterilerinden biri; bir tür eski kâğıt kokusu ve çevremde hava titremesi gibi bir şey algılıyordum. Velhasıl, tezgâhtar kız eğer müşteri olarak ondan hoşlanıyorsa, onu kendisine hiç üzüntü duymadan bırakabilirdim. Sonra, yolun ucundan aşağıya doğru inen tanıdık birini hissettim ve dükkâna yönelen Afrikalı'yı gördüm. Bir süredir mağazalar zincirine Afrika ürünleri sağlıyordu, zengin müşterilere karşı ketum davranmasını biliyordu ve korkunç yerli giysilerini terk etmişti. Müdür, buna karşılık olarak, Loup-Y-Es-Tu ürünü olan, kara deriler için kullanılan ultra-beyazlatıcı kremlerde ve mağazalar zinciri tezgâhtarlarının yaptığı bütün hizmetlerde Afrikalı'ya özel fiyat uyguluyordu. Domuz herifin bundan yarar-

landığımı, birlikte geçirmiş olduğumuz o benzersiz hafta sonunu yeniden düşündüğüm zaman için burkulu-
yor. Bütün kızıl saçlılar gibi bu satıcı kaltağının kokusu-
nu da yüz metreden alabilirdim ve bunca Yerling ürün-
lerine karşı Afrikalı'nın onda ne bulduğunu merak edi-
yordum. Oysa Afrikalı medyum yeteneklerini satıyordu,
buna karşın beni fark etmeden geçmişti yanımdan, oysa
ben onun kokusunu ta sokağın ucundan almıştım he-
men. Onun adına hayal kırıklığına uğradım. Fakat Afri-
kalı'nın dükkâna girmediğini görünce iyice şaşırdım. Si-
yahlar giymiş kadının yanına oturdu. Uzun süre konu-
ştular, sonra birlikte gittiler. Park boşalmıştı. Birden
kendimi müthiş yalnız hissettim. Tanıdık bir gıcır-
tı duydum, pek az duyulan bir gıcırıtı. Dükkânın elektrikli
kepengi iniyordu. Sokakta hareket halinde ter ve Yer-
ling kokusu duydum. Güneş batıyordu. Yeniden görüş
gücüm azalmaya başladı, bulanık görüyordum, cüce ya-
rasalar gibi miyoplaşmıştım. Çevremdeki cüce yarasalar
uyanmaya başlıyordu. Cehennemî bir gürültü yapıyor-
lardı. Ağaçların üst dallarında düş gören serçelerin tüy-
lerinin sürtünüşünü duyuyordum, uyanıklığın son ref-
leksleriyle gözkapaklarını hafif hafif kırptırdıklarını
duyuyordum ve düşlerinin batan güneşin son ışıklarıyla
birlikte derimin üzerinde kayıp gittiklerini hissediyor-
dum. Kuşlar ağaçların ılık karanlığında düş görüyorlar-
dı ve gökyüzünde her yerde cüce yarasaların düşleri
vardı, çünkü cüce yarasalar uyanıkken bile düş görürler.
Bir köpek işemek için yanıma yaklaştı ve benimle sanki
konuşmak istediğini hissettim, sonra cayıp sakına sakına
sahibinin yanına gitti. Göğüs boşluğumda bir yalnızlık
hissettim, şuramda, şiddetli, ürkütücü, zevkli; bilmem
ki bunların hepsinin aynı anda olmasını anlayabilir misi-
niz? Beni kentte insanlarla birlikte olmak için tutacak
hiçbir şey yoktu. Böylesine ağır çekmeseydim kuşlar gi-
bi havalanabilirdim. Ama kıcım, memelerim, bütün et

kitlem, nereye gitsem benimle birlikte geliyordu. Sırtımdaki ağrıdan başka göğsümde de ağrı duyuyordum, lekelerin ne durumda olduklarını görmek için elbisemi kaldırmak istemiyordum, ve yeni memem tıpkı erginlik döneminde olduğu gibi derimin altında sızlıyordu. Öne doğru eğildim ve bütün ağrılar geçti. Üzerimdeki giysi kaskatıydı, hoş bir koku yayılıyordu giysimden: Taze ter, canlı et ve sıcak cinsellik. Kendi kendime yoldaşlık etmek için kendi kokumun içine kıvrıldım. Kuşlar sustular. Gecenin derimin üzerine indiğini hissettim. Sıradan aşağıya kaydım, orada, toprakta, şafak vaktine kadar uyudum. Düşümde kuşların düşleri vardı, köpeğin benim için bıraktığı düş vardı. Artık yalnız değildim. Düşümde kan görmüyordum. Düşümde eğreltiotları ve nemli toprak görüyordum. Vücudum sıcaktı. Rahatım yerindeydi. Güneşin doğuşunu, sırtımda akan ışınlarını hissedince anladım ve bu, kafamın içinde canlı bir sarılık yarattı. Ayaklarımın üzerine doğruldum. Başımı salladım, diz arkası kaslarımı gerdim. Yüzümün altında, iki elim toprağa gömülmüştü. Artık sadece üç parmakları vardı ellerimin. Bütün ağırlığımı sol elime verdim ve sağ elimi kurtardım. Elimin üzerindeki toprakları silkeledim, hırıltılı sesler çıkardım. Elimin yeniden başparmağı vardı. İyi görmemişim, birden ödüm koptu. Afrika'nın aynasında görmek istemediğim şeyi bir kez daha düşündüm, kıcıma vidalanmış küçük sarmal kuyruğu. Titremeye başladım. Elim uyuşmuş gibi kıvrılmıştı ve tamamen açmayı başaramıyordum. Sol elimi silkeledim, *serçeparmağı* denen küçük parmağım kısalmıştı. Tırnak uzun ve sertti, çok kalındı, öteki tırnaklar da öyleydi. Söylemek gerekirse, uzun zamandır manikür yapmamıştım, ama serçeparmağında bir parmak kemiğinin neredeyse eksik olduğu söylenebilirdi, ya da parmak ucu en azından körelip katı boynuz dokusuna dönüşmüştü. El falı stajı için hayıflanmama gerek kalmamıştı.

Derin bir soluk aldım ve doğruldum, az kalsın çığlık atıyordum. Güneş gökyüzünde yükseliyordu. Elbisemi çalılar yırtmıştı, uykumda çokca debelenmiş olmalıyım.

Nasıl da bir yere gidip duş almak isteği duyuyordum. Honoré'nin evinin anahtarını kilisenin önünde plastik torbalarla birlikte yitirmiştim. Parfümeri dükkânındaki jakuzili, kokulu yağlı banyo şafak vaktinde bile dolu olabilirdi, çünkü her zaman *ekstra* hizmetlere ayrılması mümkündü. İnsan bu meslekte bazı tersliklerle karşılaşabilirdi, yorgunluk, sürmenaj gibi. Garip bir dalgalanma duygusuna kapılmışım, gece yağın sağanak yüzünden sokaklar çamurla kaplıydı ve *karayollarının kronikleşen bakımsızlığı* yüzünden zavallı elbisemi biraz daha kirletmemek için su birikintilerinden sakınmaya çalışırken güçlükle yürüyordum ve uygun bir otel düşünüyordum, pahalı olmayan, çevreyolu boyunca belki. Ama şu çamur, bilmiyorum, adeta başımı döndürüyordu. Birkaç yüz metre yürüdüm, bir araba parkının yanındaki küçük bir parkta bir sıraya oturdum. Arabanın bagajına koymak için bir çocuk arabasını katlamaya çalışan oldukça genç bir kadın vardı. Bebek, bir yığın eşyanın, valizlerin, sepetlerin, bir küfenin, oyuncakların, kundak bezi paketlerinin arasında, otomobillerde kullanılan bir askılı koltukta duruyordu. Yaklaştım. Kadın yorgun görünüyordu, yüzü şişmişti, gözlerinin altında kırmızı lekeler vardı. Çocuk ciyak ciyak bağıırıyordu. Onunla konuşmak istedim ama hiçbir sözcüğü heceleyemedim. Rahibe söyleyecek bir şey bulamadığım günün üzerinden günler geçmişti. Ağzımı açtım, ama bir homurtudan başka bir şey çıkmadı. Bebek bana tuhaf tuhaf bakıyor ve ciyıklamasını iki katına çıkartıyordu. Kadın beni görünce sanki korktu. Arabasının bagaj kapağını hızla çarpıp çocuk arabasını ezdi, sonra içinde bebeğin oturduğu askılı koltuğu kucağına aldı. Bebeğin

üzerine eğildim. Onu kokladım. Güzel kokuyordu, süt ve badem. Bilmem neden, kadının bacağına yaslanırsam ve benimle kibarca konuşursa bana iyi gelecek gibiydi, ve belki de bu iki insana gelecekleri yere kadar eşlik ederdim. Bebeği burnumla ittim, kadın bağırmaya başladı, çocuğa gelince, o ağlıyor muydu, gülüyor muydu anlayamadım. Bana öyle geliyor ki, nasıl desem, bebeği kolayca yiyebilirdim, dişlerimi pembe etine saplayabilirdim ya da kadın bebeği bana versin, onu alıp götürüyim. Olağanüstü güzel kokuyordu bebek, yerde kolayca yuvarlanacak bir hali vardı, kocaman bir haciyatmaz gibi. Kadın çığlık attı ve kucağındaki askılı koltukla hızla uzaklaştı. Her şeyi olduğu gibi bıraktı. Burnumla koklamaya başladım. Hemen yanımda biberon vardı, iki saniye içinde içtim, ılık ve şekerliydi süt. Temiz kundak bezi torbalarının hepsini burnumla parçaladım, sepetlerden birinde patates buldum, afiyetle gövdeye indirdim. Valizlerin altını üstüne getirdim, ama giyecek elbise bulamadım. Diş çıkartan çocuklar gibi birkaç plastik oyuncakı dişledim, sonra zevk için birkaç küçük kavanoz kırdım. Hiç de kötü değildi, protein yerine geçti. Çam parçalarını yalarken dilimi kestim biraz ve birkaç cam kırığını da yutmak zorunda kaldım, azıdişlerimin arasında ezilip toz haline geldiklerini hissettim. Geçirip yere oturdum. Önümde duran arabaya ve eşyalara bakınca, yıldırım gibi bir düşünce geçti kafamdan, kadının bebeğini ve eşyalarını yanına alıp arkasında bir koca bırakarak evini terk etmek zorunda kaldığını düşündüm. Kadının işlerini karıştırmak canımı sıktı. Arabaya yaklaştım, ortalığı düzeltmeye kalktım, ama olmadı. Başka çare kalmayınca da her şeyi çiğnedim, bir valizden taşan bir giysiyi dişlerimle çektim, bunun kirlenmiş giysimin yerini tutacağını düşündüm. Giysiyi sıraya götürdüm sürükleyerek. Sıranın üzerine elimden gelen en büyük özenle koydum. Sonra sıranın altında bir su birikintisi

gördüm. Yeni yağan yağmurun oluşturduğu, güneş altında ılımış çamurlu bir su birikintisi, güzel. Su birikintisine uzandım ve ayaklarımı gerdim, bu eklemlerime nasıl da iyi geldi bilemezsiniz. Daha sonra birkaç kez birikintide yuvarlandım, tadına doyum olmaz bir şeydi, kızgın derimi serinletiyordu, bütün kaslarımı gevşetiyordu, sırtıma ve kalçalarımaya masaj gibi geliyordu. Biraz kestirir gibi olmuşum. Çamur ve humus kokuyordum; burnum rüzgâr yönünde değildi, büyük bir hata. İnsanların geldiğini hissedemedim. Bereket versin durdular. Onları tam vaktinde algıladım ve döndüm. Kadın, bebek ve bir jandarmaydı. “*Korkunç!*” dedi jandarma. Ve eli titreyerek kılıfından silahını çıkardı. Beni bu kurtardı, titremesi. Elbiseyi dişlerimin arasına alıp fırlayacak zaman buldum ve koştum, koştum, klakson çalan otomobillerin arasından bulvarı geçtim. Bir araba kapısının altına gizlendim. Daha sonra, bütün yolları kapattıkları, köpekli bir sürek avı düzenledikleri için bu mahalleden kurtulmam çok güç oldu. Bereket versin, koca koca farelerin iyi kapanmamış bir kanalizasyon kapağının altından çıktıklarını gördüm, kapağı burnumla iterek yerin altına indim. Kanalizasyonda ne kadar kaldım bilemiyorum. Sıcaktı, insanı saran iyi çamur vardı. Bir gece bulunduğum yerden çıktım. Kirlere gitmek istiyordum, kendimi orada iyi hissedecektim. Yerin altında acıkmaya başlamıştım, farelerin yediklerini yiyemezdim herhalde. Yeryüzüne çıktığım sokağın duvarlarına seçim afişleri yapıştırmışlardı. Aralarında, söylemek gerekirse, benim adayın afişleri de vardı, benim yanımda gülümseyip duruyordu afişte. O akşam, lambanın ışığı altında kendimi hiç de fena bulmadım, taze ve pembeydim. Makyaj ve *spotlight*’lar sayesinde tabii, ama gene de kısa giysimin içinde fotojenik olduğumu görmek, etli butlu ve sağlıklı olduğumu görmek maneviyatıma iyi geldi. *Daha sağlıklı bir dünya için* cümlesi Edgar ile benim a-

rama büyük harflerle yazılmıştı. Bunun bir koşul sloganı olduğunu düşündüm; demek istiyorum ki kanalizasyondan yeni çıkmıştım. Tinsel duyularımın tümünü yitirmemiştim. Haydi, dedim kendi kendime, ha biraz gayret. Kafamın ücra bir köşesinde duş yapmaya gitmek gibi eski bir düşünce buldum, ve cebimin dibinde de para tomarı duruyordu, biraz nemli ama olduğu gibi. Şöyle uzun bir soluk aldım. Şöyle karateciler gibi bir nara attım, hayyyt! ve yerimden doğruldum. Böğürlerimde duyduğum acı soluğumu kesti. Altı adet şişkin memenin gerdiği fistanımı görünce, hele fotoğraftaki yeni ve güzel haliyle karşılaştırıncaya, epeyce üzüldüm. Herhalde gülünç bir durumdaydım. *Bir duş* diye tekrarlayıp duruyordum kafamda. Yürüyebildiğim kadar hızlı yürüdüm. Çevre yolunun kıyısındaki bir otele girdim. “Distribütör” denen alete bir kâğıt para soktum, o da bana odanın ve banyonun kapısını açan bir tür manyetik kart verdi. Otel boş görünüyordu, ama doğaldır bu, çünkü her şey manyetik kartlarla çalışıyordu. Odada soyundum, duş hemen bitişikteydi. Üzerinde *with compliments* yazan plastik ambalajından tertemiz bir havlu çıkardım ve duş yapmaya gittim. Her yanıma iyice ovdum. Ayakta dururken su tuhaf geliyordu, sonra kana kana su içtim, yağmura benzediğini düşündüm. Hırıltılı sesler çıkarıp bir süre döşemenin üzerinde yuvarlandım. Sert ve soğuktu döşeme. *With compliments* sabunu bana parfümeri dükkânını anımsattı, kökleri de anımsadım, nasıl da güzel kokuyordu döngel ağacı. Bir ucundan bir lokma ısırayım dedim, berbat bir şeydi. Hangisini daha çok sevdiğimi sordum kendi kendime, kökleri mi yoksa parfümeri dükkânını mı? Ama ne olursa olsun çok pisti kanalizasyon boruları ve özellikle aydınlık değildi. Korkulması gereken timsahlar da vardı. Duşun altında biraz ağladım, bu beni sanki yatıştırdı. Daha sonra ne yapmam gerektiğini bir türlü bilemiyordum. O-

tel, kent ile çevreyol arasında bir boş bölüm gibiydi. Her şey otomatikti. Pencereden, girip çıkan insanları görüyordum. Onlarla karşılaşmaktan özenle sakınıyordum, nereye gittiklerini daha sonra ne yapacaklarını biliyormuş gibi görünüyorlardı. Oysa ben hiçbir şey yapmıyordum, televizyona bakıp duş alıyordum. Pencereden Issy-les-Moulineaux'nun dumanlarını, gökyüzündeki kuşları, uçsuz bucaksız parkingleri, süpermarketleri görüyordum. İki duş arasında yatağıma uzanarak bu otelde birkaç gün geçirdim. Distribütöre para sokmak için günde bir kez aşağıya iniyordum. Odamdaki aynada kendimi seyretmekten keyif alıyordum. Terte-mizdim. Dinleniyordum. Yataktan çıkmıyordum ve artık sırtımda ağrı yoktu. Yüzümde daha az şişlik vardı. İnsan yüzüne kavuşmak için elimden gelen bütün çabayı gösteriyordum, çok uyuyordum, saçımı tarıyordum. Saçlarımın neredeyse hepsi dökülmüştü kanalizasyon borusunda, ama şimdi yeniden çıkıyordu. Tırnaklarımı kemiriyordum, bacaklarımı tıraş ediyordum ve meme-lerimin küçüldüğünü, yavaş yavaş daha az görünür olduklarını saptıyordum, neredeyse memelerin koyu izle-lerinden başka bir şey kalmamıştı. Bir gün dışarıya çıkaca-ğımı öngörerek fistanımı da yıkamıştım. Yavaş yavaş te-mizlikçi adamla ilişki kurdum. Çok zayıflamıştım, ye-rimden kımıldamadan. Temizlikçiyle işaretle anlaştık, bana her gün hamburger getirdi. %80 soyalı biftek, sa-lata ve ketçap çok iyi gidiyordu, uyumlu bir şekilde bi-raz kilo bile aldım. Bir süre sonra distribütöre verecek param kalmadı, bunun üzerine temizlikçi adamla uyuş-tuk, adam oda kapısının manyetik sürgüsünü kırdı ve böylece beni günde iki kez görmeye gelmek hakkı ka-zandı. Ayrıca, zamanaşımına uğramış kartımı kapıya kıs-tırarak nasıl bedava yıkanabileceğimi de açıkladı, ama ben az kalsın boğuluyordum, çünkü her kullanmadan sonra banyonun otomatik olarak dezenfekte olduğunu

bana haber vermemişti. Alerjim harekete geçtiği için bunun bedelini demiş oldum, ama adam bana incelik- le ihtimam gösterdi. Adam Arapça konuştuğu halde a- ramızda konuşma sorun yaratmıyordu, birbirimize hiç- bir şey sylemiyorduk, işaretleşiyorduk, iyi sevişiyor- duk. Nasıl olduysa oldu bilemeyeceğim ama bir süre sonra eski giysilerimin içine girmeyi başardım; kadının arabasından yürüttüğüm entari bana oldukça yakışıyor- du, hatta llerime de uygundu. Belki de bunun ne- deni duştu, ya da hamburgerlerdi, ya da gerçek bir ya- takta yatmaktı, ya da temizlikçi adamla kurduğum gün- delik ilişkiydi. Temizlikçi adam açık olmuştu bana. şu- rasını belirtmek gerekir ki, yeniden istek uyandırıcı ol- muştum ve ben kalan günlerimi onunla birlikte bu otel- de gayet güzel geçirebilirim. Odama, evreyolu boyun- ca akşamları topladığım çiçekleri koyuyordum, ama hiç- birini kesinlikle yemiordum. Temizlikçi adam her gün temizlik yapıyordu, odam tertemizdi. Bir gün bana o- tomatik makineden çıkarttığı bir fotoğrafını armağan etti, ben de duvara astım. *Cosy* yani samimi oluyordu. Derken kendimi hamile buldum, bu kez hiçbir kuşku yoktu. Temizlikçi adamın adını anlamayı başardım, ama aynı başarıyı söylerken gsteremedim, nasıl bir şeydi, geçmiş gün, şimdi unuttum gitti. Durumumu öğrendi- ğinden beri bana çok ihtimam gösteriyordu. Bilmem nasıl oldu ama *Edgar* seçimi kazandı. Televizyonda gördüm, benim afişin önünde poz veriyordu, çok neşeli görünüyordu. Ben de onun için seviniyordum. Televiz- yon ekranında gördüğüm yüzümle odadaki aynada gr- düğüm yüzümü karşılaştırdım, şimdi pekl ortalığa ı- kabilir bir duruma gelmiştim artık. Edgar'ı bulup ken- disinden bir iş istemenin iyi bir fikir olacağını düşün- dm, madem ki ben onların slogan imgesiydim, bir e- şit *karizmatik lider*'leriydim, Edgar'ın partisi kuşkusuz bana bir iş verirdi. Sonuç olarak, çok olağanüstü ilişki-

ler kurmuştum, Edgar'ın üzerine oynayarak iyi bir at seçmiştim. Bunun üzerine, görünüşümle ilgili ek bir çaba göstermeye karar verdim. Birkaç kilo daha vermek, tam anlamıyla iki ayağım üzerinde durabilmek, biraz makyaj yapabilmek ve sözcükleri hecelemeyi başarmak için bir hafta uğraştım. Temizlikçi adamın getirdiği hamburgerleri artık istemiyordum, ama o yalnızca salata ile beslenmeme iyi gözle bakmıyordu. Bu arada kırmızılığım azaldı. Gebeliğin ilk haftaları beni yormuş, yanaklarımı çökertmişti. Derken jandarmalar otele gelip temizlikçi adamı götürdüler. Onu bir daha hiç görmedim, ama hayır, bir kez gördüm televizyonda, birtakım insanlarla birlikte silah zoruyla uçağa bindiriliyordu ve ağlıyordu. Bu duruma çok üzüldüm, ama bu Edgar'ın programının ilk uygulamalarıydı. Tuvaletleri temizleyecek, yatakları yapacak ve öteki hizmetleri görecekti kimse bulamadıkları için, otel çok pis bir duruma geldi. Yalnızca, otomatik olarak dezenfekte edilen duşlar çalışıyordu hâlâ, ama sık sık onlar da bozuluyor ve müşterilerin boğulmalarına sebep oluyorlardı. Oteli kapattılar, ben de kendimi sokakta buldum. Bunun üzerine şöyle düşündüm: Madem ki Edgar bütün Araplar'ı postaladı, şimdi bana kolayca bir iş verebilir, şu Edgar iyi attı doğrusu. Ama ne olup-bitti bilemiyorum, belki dışarıda olmanın verdiği heyecan, belki de temizlikçi adamın gidişinden duyduğum üzüntü, ne bileyim, ama yolun ortasında kramp girdi. İki büklüm oldum ve çok kan kaybettiğimi gördüm. Bayılmışım. SAMU-SDF gelmiş, beni onlar ayılttılar. Kendimi bir tuhaf hissediyordum. Onlarla birlikte bulunan jandarma şöyle dedi: "Ama SPA'yı çağırmak lazım!" Yerde, yanımda, kanlar içinde kımıldayan altı şey vardı. Bu manzarayı görünce, işlerin pek yolunda olmadığını anladım. Jandarma yaklaşmak istedi, ama ben dişlerimi gösterdim. SAMU-SDF'nin adamları beni yakalamaya cesaret edemiyorlardı. Güçlük-

le doğruldum, karnımda müthiş bir ağrı vardı. Altı küçük şeyi ağzıma koydum, kanalizasyon kapağını kaldırdım ve yeraltına indim. Bu küçük şeyleri büyük bir ihtimamla yaladım. Bu şeyler soğuyunca, yolculuklarının sona erdiğini anladım. Kıvrılıp tortop oldum ve artık hiçbir şey düşünmedim.

Orada iyileşip kendimi toparladım, pirañanalar istilâ hareketine geçtikleri zaman, herkes kırışı kırdı. Ben de gitmek zorunda kaldım. Günümüzde acayip hayvanlar edinen insanlar giderek çoğalıyor, ve sonra bunlardan bıkınca da, hop! kanalizasyona. Pirañanaları görünce ve ilk ısırtıklarını etimde hissedince, içimi korkunç bir korku dalgası sardı, ne yaptığımı bilemedim, hareketlerimi denetleyemedim ve kendimi dışarıya attım. Hayata hâlâ bu kadar bağlı olduğumu bilmiyordum. Bu olayın beni ayılttığı söylenebilir. Sinir hücrelerim yerlerine oturdu. Dışarıda, açık havada, sakinleşmeyi başardım, aklımı biraz toparlayabildim. İki ayağımın üzerine dikilebildim. Bu kentin içinde yeniden yürümek zorundaysam, kendime acilen giyecek birşeyler bulmam gerekiyordu. Bu arada bir sokak serserisi grubu ile ahbaplık kurdum. Başlangıçta çok zor oldu. Benim güzel bir kokum vardı, katkısız ve sert, bu kır kokusu başlarını döndürüyordu onların; ama yıkanmamış kent insanlarının kokusuna gelince, itiraf etmeliyim ki dayanamıyordum bu kokuya. Uzun süredir bir kadınla birlikte bulunmamışlardı, hele benim gibi tombul yanaklı biriyle. Bundan yararlandılar ki, bu anlaşılır bir şey. Gabardinden bir giysi, biraz da yiyecek birşeyler verdiler. Akşamleyin, en önemli sorun, uyudukları demiryolu kıyısında SAMU-SDF'nin eline düşmemekti, benim sokak serserisi dostlarım özellikle enselenmek istemiyorlardı. Benimle, istedikleri her şeye sahiptiler netice itibariyle, üstelik karavanalarını da hazırlıyordum ve geveze değildim, onla-

rı her bakımdan tatmin ediyordum adeta. Onların arasında özsaygımı belli bir oranda yeniden kazandım. Aralarından oy verenlere Edgar'ı tanıdığımı belirten cümleyi söylemeyi başardığım zaman, büyük bir heyecan yarattım. Bilmiyorum onları hangisi daha çok şaşırttı, birden konuşmaya başlamam mı, yoksa Edgar'ı tanıyor olmam mı? Edgar'ı tanıdığımı onlara kanıtlamak istedim, garın duvarına yapıştırılmış paramparça bir eski afiş bulduk, gördüklerini benimle mukayese ettiler boş yere, ama beni tanıyamadılar. Ama ben kendimi gayet iyi tanıyordum, onların beni tanınamaları beni çok üzdü. Akşam, yalan söylemiş olduğum için dayak yemeye hak kazandım. Özellikle de konuşuyor olduğum için. Benim sokak serserisi ahbaplarımdan biraz bıkmıştım. Hadlerini bildirmek için, Edgar'ı görmem, yeni giysiler içinde saçlarım yapılmış ve yepyeni bir iş sahibi olarak karşılarına çıkmam gerektiğini düşündüm. Bir akşam onları ekip SAMU-SDF'nin kamyonetine bindim. SAMU-SDF'ciler bana kadınların artık yapabilecekleri iki kamusal meslek olduğunu söylediler: Özel yardımcılık ya da *seyahat arkadaşı*ğı. Toplum ahlakına saygı gereği olarak bütün parfümeri dükkânlarının yakında kapatılacağını söylediler, ben de Mağazalar Zinciri Müdürü için kaygılandım. Ama şunu da söylediler: etkili kişileri tanıyorsam, zengin mahallelerinde bir süttanneliği işi bulabilirmişim, ya da Saray'a masajcı olabilirmişim, ama bunun için tek koşul güzel olmakmış. Kendilerini açıklama yapmak zorunda hissetmeleri canımı sıktı. Ayrıca SAMU-SDF'nin yakında kapatılacağını, bundan şu anda yararlanmaya bakmamı, bana sıcak yemek ve uygun giysiler vereceklerini söylediler. Şoför bana, sütanne olmak için hamile kalmak istiyorsam, emirlerime amade olduğunu belirtti. Böylece hiçbir şeyin yitirilmemiş olduğunu ve hâlâ cinsimin hoşuna gittiğimi anladım. Ama hamile kalmayı başaramadım. Kızışma

dönemime denk düşmemiş olmalı, mekanizmayı pek iyi kavramamıştım. SAMU-SDF’de birkaç gün kaldım. Jandarmalar, bana yasal bir kimlik vermek karşılığı olarak sokak serserisi dostlarımın sağlık durumlarıyla ilgili bilgiler istediler. Güzelce giyinmiş ve tertemiz olarak karşılarına çıkmak üzere demiryolu kıyısına gittiğim zaman, sokak serserilerini orada bulamadım, rayların kıyısında küller ve yanmış giysi parçalarından başka bir şey yoktu. Kendilerini her yerde aradım ama sokak serserileri sık sık sözünü ettikleri gibi demiryolu boyunca gitmiş olmalıydılar. Rayların sonu, her zaman hayalini kurmuşumdur bunun. Demiryolunun kıyısına oturdum ve geleceğim konusunda düşünmeye çalıştım. Şu karara vardım: Edgar aracılığıyla bir şey elde edemezsem, demiryolu boyunca yürüyecektim, çünkü yolun sonunda zorunlu olarak kırlar ve ağaçlar vardı. O akşam SAMU-SDF’de her zamankinden daha çok insan toplanmıştı, avazları çıktığı kadar bağıryorlardı; yatağımın altında silah saklayıp saklayamayacağımı sordular bana, nasıl olsa kimse benden kuşkulalmazdı. İşlerin kötüye gittiğini anladım. Jandarmalar gelip SAMU-SDF’yi kesinlikle kapattılar. Silahları bulamadılar ama insanları kapının önünde kurşuna dizdiler ve beni de genel ahlaka muhalefetten tutukladılar. Oysa yasal kimliğim vardı. İnsanların öldüğünü görmek aklımı başımdan almıştı, çocuklarımın ölümünde attığım çığlıklar gibi çığlık atmaya başladım, çığlıklar karnımın derinliklerinden yükseliyordu. Jandarmalar beni pataklamak istediler, gözlerini belirttikleri gördüm. Kendimi dikiz aynasında gördüm ve benden korktuklarını anladım, yeniden o tuhaf görünüşüme giriyordum, tenim pembeleşmişti, kocaman bir burnum, koca koca kulaklarım vardı. Jandarmalar bana dokunmak istemediler, ardından kendimi bir ambulans- ta buldum. Hastanede bütün saçlarım dökülmüştü, ama eskiden saçlarımla oynadığım gibi şimdi kulakla-

rımla oynayabilirdim, işveyle. Kimse benimle ilgilenmek istemiyordu. Artık iki ayak üzerinde yürüyemiyordum ve dışkımdan üzerinde uyuyordum, beni sıcak tutuyordu ve kokusunu da beğeniyordum. Bir yığın dost edindim. Burada kimse konuşmuyordu, herkes bangır bangır bağıyor, şarkı söylüyor, salya akıtıyor, dört ayak üzerinde yiyor ve buna benzer şeyler. Çok eğleniyorduk. Jandarmalar alıp götürdükleri için ortalıkta *psikiyatr* kalmamıştı, hatta kimilerinin cesetleri avluda çürümekteydi. Onları alıp götürdüklerinde silâh sesleri duymuştuk. Âlemler gırla gidiyordu içerde, yemin ederim, başımızı ağrıtabilecek kimse yoktu ortalıkta. Bana gelince, arada sırada kafamın içinde bir şimşek çakıyor, kendi kendime gidip Edgar'ı görmem gerektiğini söylüyordum. İşin berbat tarafı, parmaklıklar zincirlenerek kapatılmıştı ve yiyecek hiçbir şey yoktu. Aramızdan bazıları ciddi olarak acıkmaya başlamıştı. Ben zulamdakilerle idare ediyordum, ama kanalizasyondaki pirahanalar gibi üzerime gözlerini dikmiş olanları fark ediyordum. Korkmaya başladım. Bunun üzerine, örnek olmaya karar verdim. Gidip avludaki cesetleri koklamaya başladım, bana pek lezzetli göründüler. Sıcak ve yumuşaktılar, şekerli salçanın içinde kocaman kocaman beyaz kurtlar vardı. Herkes ya da hemen hemen herkes cesetlerin üzerine atıldı. Ben her sabah somağımı işkembelere gömüyordum, en iyi parçalar buradaydı. Dişlerimle kazıyor, kolaçan ediyordum, sonra gidip güneşin altında yan gelip yatıyordum. Bu benim sabah kahvaltımdı. Demek ki bunun üzerine gelip canımı sıkmaları uygunsuz kaçardı. Yalnızca neşe kaçıracı birkaç kadidi çıkmış yaratık vardı, bunlar çevremizde toplanıp dik çökerek ellerini havaya kaldırıyorlar ve toplumumuzun lanetlendiğini haykırıyorlardı. Çocuk düşürdüğüm gün gördüğüm meczup da bunların arasındaydı. O beni tanımadı. Artık fazla oluyorlardı, bu beni tanımak istemeyen insanlar. Hâlâ su damlatmakta

olan son lavaboda arada sırada temizlenmeye karar verdim. Lavaboya yaklaşmak için dirsek atmam, ısırman gerekiyordu, ama herkesin gözünü iyice korkuttuğum zaman rahata erecektim. Derken lavabonun eksik kollarının arkasında kitaplar buldum, daha sonra her yerde buldum, mebzul miktarda, taa yatağımın altına kadar. Başlangıçta kitapları yemeyi denedim, ama taş gibi serttiler. Saatler, saatler boyu çiğnemek gerekiyordu. Sayfa sayfa yırtıp bir de böyle deneyeyim derken Edgar'ın adına rastladım. Afişlerimin üzerinde o kadar çok görmüştüm ki bu adı kolayca tanıyabiliyordum. Bu ad beni ilgilendirdi, çünkü belki de benden de söz ediliyordu kitapta? Başlangıçta güçlük çektim ama sonra çabucak topladım, öteki sözcükleri de kolayca sökmeye başladım. Size şu kadarını söyleyeyim ki, kitapta ağzının payını alıyordu Edgar. Bulabildiğim bütün kitapları okumaya koyuldum, böylece zaman geçiriyor ve açlığımı unutabiliyordum, çünkü cesetler kısa zamanda bitirilmişti. Şimdi ambarda kıçüstü oturuyordum bütün gün, akşamları tavan arasında uyumak için kendime çok kirli bir yatak bulmuştum. Dinleniyordum, saçlarım büyüyordu. Bazen, sabahları aceleyle kalkınca başımı tavana çarpıyordum, arka ayaklarım üzerinde durma refleksimi yeniden kazanmaya başlamıştım. Bir akşam kitap okuduğum sırada beni yakalamaya kalkıştılar. Hastanede yiyecek bir şey kalmamıştı, o zaman ben zorunlu olarak oldukça iştah açıcı duruma geliyordum. Ambarda oturmuş kitap okurken görünce beni, biraz duraksadılar. Beni çoktandır görmemişlerdi ve ben de bu arada iyice zayıflamıştım. Başlarında bizim meczup vardı. Alacakaranlıkta beni görünce bembeyaz kesildi. “*Vade retro! Vade retro!*”*, “*Çek git! Çek git!*” dedi. Belki de beni sonunda tanımıştı. Beni hemen gövdeye indirmek niye-

*“Vade retro Satan!” (Çek git, Şeytan!) cümlesine gönderme –ç. n.

tindeydiler ama artık iştah açıcı bir nesneye benzemediğimi anladım ve işler örgütlü kıyıma dönüşmeden önce çekip gitmek için bundan yararlanmam gerektiğini de çaktım. Avluya seğırttim ve dört ayak üzerinde değil iki ayak üzerinde daha iyi koştuğumun farkına vardım. Koşarken ağzımda bir kitap vardı ama daha iyi soluk almak için onu elime aldım, ve psikiyatrların eski *mess*'ine yani yemekhanesine gizlendim. Bir beyaz önlük bulup giydim. Bu bana eski günleri anımsattı, tuhaf bir özlemle gözlerim yaşarır gibi oldu. Önlüğün cebinde yirmi "euro" ve anahtarlar vardı. Böylece, gece karanlığında parmaklıkları *incognito*, çaktırmadan açabilirdim. Meczubahun cansız vücudunu parmaklıklara yapışmış olarak buldum, açlıktan tükenmişti. Acıdım ona. Dışarıya sürükledim onu, bir kilisenin içavlusuna göz önünde bir yere bıraktım, biraz şansı varsa kendisini tanırılar diye düşündüm. Daha sonra işleri yolunda gidip ilerledi, daha sonra öğreneceksiniz bunu, ama bana asla teşekkür etmedi. Ama canını kurtardım onun. Ertesi gün bir çöp kutusunda bir gazete buldum, *napalm* bombalarıyla hastaneyi yerle bir etme kararını aldığı için Edgar'ı kutluyordu. Biraz ekmek aldığım ekmekçi kadın kendisinin çok memnun olduğunu, bu *hastalık yuvası*'nın ticarete zararı dokunduğunu söyledi bana. Sokağın sonunda bir polis arama-taraması vardı ama bereket versin kimliğim yanımdaydı ve ayrıca beyaz önlüğümle ciddi bir görünüşüm vardı. Hemşire olduğumu söyledim. Geçmeme izin verdiler. Yeniden sözcükleri heceleyip konuşabiliyordum, kuşkusuz kitaplardaki sözcüklerin hepsini okumam sayesinde. Bir kahveye oturdum ve önlüğümün altında gizlediğim kitabı bitirdim. Kitap *Knut Hamsun*'un kitabıydı ya da böyle bir şey. Kitapta kaybolan hayvanlar, balinalar, ringa balıkları anlatılıyordu, sonra büyük ormanlar, birbirini seven insanlar ve bunların bütün paralarını ellerinden alan kötü insanlar. Bence,

kitap olarak iyi bir kitaba benziyordu, ama içinde tuhaf gelen bir cümle vardı, ezbere biliyorum, şöyle diyordu: “*Sonra bıçak gömülüyor. Uşak, bıçağın deriyi delmesi için iki kez hafifçe itiyor onu, sonra, bıçağın uzun ağzı, erirmişcesine, sapına kadar boyunun yağ katmanına giriyor. İlk, damızlık domuz hiçbir şeyin farkına varmıyor, uzandığı yerde birkaç saniye düşünüyor biraz. Evet! İşte o zaman kendisini öldürmekte olduklarını anlıyor ve sesi kesilinceye kadar boğuk boğuk haykırıyor.*” *Damızlık domuz*’un ne gibi bir şey olduğunu sordum kendime, sırtımdan soğuk terler boşandı. Gülmeyi yeğledim, yoksa kusacaktım. Kahvede bana ters ters baktılar, çünkü gülüşüm tuhaftı ve kitabımı süzdüler. En iyisinin bu kitaptan kurtulmak olduğunu anladım. Zaten bu cümle bana, okuduğum gazetede yazdıkları gibi biraz *yıkıcı* görünmüştü. Bu aklıma bir fikir getirdi. Büyük sağlık kampanyasına katılmak için bu kitabı Edgar’a götürmek yeterli olur diye düşündüm, bu sayede dikkatleri üzerime çekerdim, o da bana bir iş verirdi. Sansür Kurulu’nu kolayca buldum, Saray’ın hemen yanındaydı. Kitabı görünce canları sıkılır gibi oldu. Kimse *Knut Hamsun*’u tanımıyordu ben de bu hususta kendilerine pek bilgi veremiyordum. Bunun üzerine bir *Amir* çağırdılar. Bense Edgar’ı çağırırsınlar istiyordum, ama bu kadar önemsiz bir şey için onu rahatsız etmenin kesinlikle mümkün olmadığını söylediler. Bu öfkeliendirdi beni. Amir ötekilerden daha çok sıkılmıştı. *Knut Hamsun*’un, doğrusunu söylemek gerekirse, çok belirgin bir tip olmadığını ama Social-Franco-Progressisme’in bir düşmanı olduğunun da söylenemeyeceğini açıkladı. Ve iyi anlayamadığım başka şeyler. Sonra da, entellokratik, kapitalist ve çok uluslu haksız rejimin kendisine, yani şu *Knut* bilmemneye, *Nobel Ödülü* ya da bilmem ne verdiğini ve bunun da onun yıkıcılığının yadsınmaz kanıtı olduğunu söyledi. A-

mir büyük bir bilinç içinde sorunu çözdü ve kitabı fırına yolladı. Amir'i adamakıllı etkili buldum. Bunu kendisine söyledim, o da bana bu akşam ne yapacağımı sordu. İyi bir dönemde olduğumu anladım. Bütün bir öğle sonu, bir otel odasında kendimi güzelleştirmeye çalıştım ama güzelliğim yeniden azalıyordu. Amir aracılığıyla Edgar'a ulaşmayı umuyordum. Amir akşamleyin buluşma saatinde beni tekrar görünce düş kırıklığına uğradı. Beni bir lokantaya davet etti ama yemeği baştan savdık. Bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Evine gittiğimiz zaman, sanki bir arıza yaptı, bu da onu öylesine kızdırdı ki beni kapı dışarı etti. Böğürlerimde yeniden korkunç ağrılar duyuyordum. Edgar işi yatmıştı. Hastane-nin kalıntılarına gittim ve bir başka kitap buldum, yarı yarıya yanmış olmasına karşın kötü ellere düşmesi durumunda tehlikeli olabilecek bir kitap. Kitabın adını anımsamıyorum şimdi. Sansür Kurulu'nda, daha önce ancak bir kez gelmiş olmama karşın, beni görmekten bıktıklarını belli ettiler, hatta aralarından biri burnunu tikiyordu. Kitaba şöyle bir göz atıp beni başlarından savmak istediler. Bunun üzerine gizli silahımı çektim. Edgar'ın akıl hocası olduğumu, seçim afişlerindeki fotoğrafın bana ait olduğunu söyledim. Herkes kahkahayla güldü. Amir bu kargaşanın nedenini öğrenmeye geldi. Memurlar gülmekten katılarak durumu açıkladılar. Bunun üzerine Amir'in yüzü aydınlandı, gözlerimin içine baktı ve elbette dedi, aradan geçen süre içinde kendime çekidüzen verememiş olsam da beni tanımış olduğunu söyledi. Ben de, beni köpeklerin elinden kurtaran beyi, kepi ve üniformasıyla tanımamıştım. Beni Aqualand'da keşfeden kişiydi bir bakıma. Birden bütün memurlar kafalarını dosyalara gömdüler. Amir beni saraya götürdü. Gazeteciler geldiler. İlgililer elime ezberlemek için bir metin tutuşturdular, buna göre Edgar'ın bana yaptığı iyilikleri sayıp döküyordum, oyunculuk kariye-

rimde nasıl bir sıçrama yapmışım, açıklıyordum. Televizyon da vardı, her şey. Geceleyin, *yüksek ihanet*'ten suçlu bir aktristin yerine bir reklam filmi için prova yaparken, böğürlerime yeniden korkunç kramplar girdi ve işin kötüye sardığını, tam bir iş bulmuşken her şeyin eskiden olduğu gibi tekrar başladığını düşündüm. Sabahleyin bütün saçlarım yastığa saçılmıştı. İlk kez tamam dedim kendi kendime, kanserdi bu, bir *hücrelerin anarşik gelişimi*'ne yakalanmıştım, çünkü *vücudumun düzeyi*'nde yeterince yaşamamıştım. Gizlice sıvışmak istedim ama kapımın kilitli olduğunu anladım. Edgar'ın gorilleri beni stüdyoya götürmek için geldikleri zaman, beni böyle bir durumda görünce nevirleri döndü, onlar bile benim bu durumda akıl hocalığı işinin üstesinden gelemeceğimi hemen anladılar.

“*Daha sağlıklı bir dünya*”, diye homurdandı Edgar beni görünce. Bir doktor çağırttı, doktor bana *Galiath* yakınlarında dolaşıp dolaşmadığımı sordu, oranın neyin nesi olduğunu bile bilmiyordum. Edgar'ın yaptırmış olduğu yeni nükleer santralmiş. Yalnızca, bir parfümeri mağazasında çalışmış olduğumu söyledim, bunun üzerine Edgar sordu, acaba kimyasal ürünler... Durumla ilgilenir gibi görünüyordu, Edgar. Doktor belki dedi, ama çok yüksek dozda olursa, ama hiçbir şey kesin değildi, her halde çok pahalıya patlardı. Edgar, hapishanelerin domuz ahırlarına dönüştürülmesinin tuhaf bir şey olacağını ama hiç olmazsa ucuz protein sağlanacağını söyledi. Doktor, Edgar'la matrak geçmeye başladı. Ben politikadan hiçbir şey anlamamışımdır. Doktor bu işin uzmanı görünüyordu. Edgar bir içiletişim aygıtıyla konuştu, bilin bakalım kimin geldiğini gördüm, parfümeri mağazası müdürünü. Başında siyah bir kep vardı ve eskisine göre daha şişmandı. Maalesef tanımadı beni. Büyük bir yanlışlık olmalı, çünkü beni geceler boyunca

korkunç ıgıllıkların uyumama engel olduğu çok soğuk bir hapishaneye götürdü. Çok berbat kokuyordu hapishane. Ben yeniden ayağa kalkamamaya ve karnımdan ıgıllıklar atmaya başladım, benden daha güçlüydü bu ıgıllıklar. İşin en kötüsü, bütün gün boyu güneş yüzü göremiyordum. Çok uzun bir süre sonra, ne kadar olduğunu bilemiyorum, beni aramaya geldiler. Bizzat Edgar ve gorilleri. Biraz sarhoş görünüyordardı ya da böyle bir şey, bilemeyeceğim. Aqualand'ın birkaç bekçi köpeği de vardı, beni gayet güzel ağırladılar, bu da içimi ısıttı. Goriller boynuma yular taktılar ve Saray'ın tepelerine doğru sürüklediler, Edgar epeyce eski, müstehcen şarkılar söylüyordu, pis Edgar. Ben artık hiç yürüyemiyordum, açlık yüzünden kuşkusuz. İnsanların dans ettiği pırıl pırıl bir salona geldik. Tavanda avizeler vardı, duvarlar günün modasına uygun olarak kaplama yapılmıştı, gözlerimi büfelerden ve buhar tüten büyük çorba kâselerinden ayıramıyordum. Beni görünce herkes ıgıllığı bastı, dans edenler dans etmeyi bırakıp çevremi sardı. Yerling güzel kokuyordu, insanlar çok zarif ve iyi giyimliydiler. Edgar'ın eğlencelerinde çok incelikli düşünceler bulunduğunu söyleyen ve iç çekerek arkaya devrilen, Loup-Y-Es-Tu giyimli hanımlar vardı. Bir bay bir genç kıızı sırtıma bindirdi, o zayıf halimle bütün salonu enine-boyuna ve verevlemesine dolaşmak zorunda kaldım, sırtımdaki kız gülmekten ölüyordu. Herkes alkışlıyordu, hayatımda ilk kez bir eğlencenin kraliçesi oluyordum, öyle ama biraz da birşeyler yemek isterdim. Bereket versin kız öylesine sarhoştı ki, sonunda parkenin üzerine kustu ve ben de biraz bir şey yiyebildim; anlıyorsunuz işte. Bir çılgınca coşku ki sormayın, insanlar öylesine gülüyordu ki artık orkestranın sesi duyulmuyordu ve insanlar bana kızarmış geyik budu, zürafa dilimleri, ağzına kadar dolu havyar kavanozları, akağaç şuruplu pastalar, Afrika meyveleri ve yermantarı gön-

dermeye başladılar, nefisti yermantarı. Ne şölen! Karnımı doyurmak için arka ayaklarımın üzerine dikilmem, boynumu uzatmam ve epeyce çaba göstermem gerekiyordu, ama oyunun kuralı böyleydi. Çok eğleniliyordu. İçirdikleri şampanya başımı döndürüyordu, beni duygusal yapmıştı, bana yiyecek veren insanlara karşı duyduğum minnetten dolayı ağladım. Gilda ürünü gök mavisi çok güzel bir giysi giymiş olan bir hanım beni kollarının arasına aldı ve iki yanağımdan öptü, hıçkırıyordu ve bana birbirini tutmaz cümleler söylüyordu, söylediklerini anlamak isterdim. Birlikte yerde yuvarlandık, beni çok sever görünüyordu. Bu durumdan öylesine heyecanlandım ki gözyaşlarım iki katına çıktı, çok uzun süredir kimse bana böyle sevgi göstermemiştii. Hattun geveleyerek, “*Aama ağlıyor! ama ağlıyor!*” dedi. Bunun üzerine insanlar çevremde halka oldular, orkestra ördeklerin dansını çalıyordu ya da bu türden eski demode bir parça. Bu çok şık insanların eğlenmeyi bildikleri söylenebilirdi. Döşemenin üzerinde havyar ve ezik yumurtalar vardı, insanlar vals yaparken kayıyorlardı. Edgar bir genç kızı soydu, kızın kışını mutlaka koklamamı istiyordu, Edgar her zaman neşeli olmuştur. Sonra birden orkestra sustu, bir goril gelip Edgar’ın koluna dokundu. Biraz çaba göstererek ayağa kalktı, üzerine birden ağırbaşlılık geldi, ve konuştu: “*Sevgili dostlarım, gece yarısı.*” Bunun üzerine herkes ulumaya, çığlık atmaya başladı, ben dünyanın sonu mu geldi acaba diye düşünüyordum; birbirlerine sarılıp öpüştüler hepsi, benim her yanımda dudak rujuyla boyandı, Yerling, Gilda ve hatta Loup-Y-Es-Tu, ruj markaları rastgele bir yerde olmadığımızı gösteriyordu. Edgar’ın Arc de Triomphe’un yerine yaptırdığı katedralden on iki çan gümbürtüsü geldi. Bunun ardından yeniden şampanyalar patladı. Ben artık şampanyayı kaldıramıyordum, hapishane de geçirdiğim uzun yoksunluk döneminden sonra hasta

olmaya başlamıştım. Balçığa sıvanmış cilalı parkede kayıyor, kafamı çarpıp memelerimi sürtüyordum; insanlar gülüyorlardı ama ben artık eğlencenin merkezi değildim, insanların yoruldukları hissediliyordu. Edgar eğlencenin ikinci perdesini açıyordu. İlk kez kabak benim başımda patlamıyor dedim kendi kendime; o anda pek az sexy olmaktan çok memnundum, öylesine yorgundum ki hiçbir şeye yarayamazdım. Edgar'ın getirdiği çok güzel genç kız hırlayıp debeleniyordu. Küçük bir kızdı, şoka uzun süre dayanamadı. Eğlenmeyi bitirdikleri zaman, gözleri dehşet içinde, salonda dört ayak üzerinde dolaşmaya başladı, yorgunluktandı kuşkusuz, idmansızlıktan. Edgar'ı tanıdığım için, kızı elleri boş göndermeyeceğini biliyordum, kızı yanına gidip teselli etmek istedim ama konuşmayı beceremedim, gorillerden biri kızcağızı bitişik salona götürdü, biraz eğlendiğini sonra kızın kafasına bir kurşun sıktığını gördüm. Beni düş kırıklığına uğrattı. Bereket versin Edgar görmedi bunu, yoksa gorilin canına okurdu. Bizimle birlikte eğlensinler diye başka genç kızlar, hatta genç oğlanlar getirdiler. Korkunç kaygan olan parke, kan sayesinde ayağa yapışmaya başladı, bu sayede en azından dengeme kavuştum. Oğlanlara acıdım, böyle bir şeye pek alışkın değillerdi, bir kenarda unuttukları bir oğlanın bağlarını kemirmeye başladım, kimse ilgilenmiyordu artık onunla, kıcını yakan bir şey yüzünden, ya da böyle bir şey, bağırıp duruyordu. Vazgeçsem daha iyi olurdu. Bana inanmayacaksınız ama biri çocuğun yanında gördü beni ve bana asılmayı gerektirecek şeyler yapmaya başladı. Ona yanıldığını, onun sandığı kişi olmadığını anlatmaya çalışıyordum – ama nafile. Dikkafalı olduğum için epeyce kırbaç yedim, ama kırbaçlayabilirdi adam, derim kalındı nasıl olsa. Herkesin eğlencenin doruklarında dolaştığı bir anda, orkestra yeniden durdu. Beyazlar giyinmiş Afrikalı'nın içeriye girdiğini gördüm,

yeniden vahşi giysilerini giymişti, ama derisinin rengi çok açıktı. Yakından bakınca Loup-Y-Es-Tu ürünü beyazlatıcıların henüz tam anlamıyla etkili olmadıkları görölüyordu, derisi berbat durumdaydı. Afrikalı konuşup dedi: “*Pişmanlık getiriniz, kardeşlerim*”, ve elindeki kocaman altın zembereği salonda bulunanların başının üzerinde gezdirdi. Herkes yüzüstü yere yattı, kadınlar giysisinin eteklerini öpmek için Afrikalı’ya doğru sürünmeye başladılar, geri kalanlar zangır zangır titriyorlardı. Katedrallerde olduğu gibi tam bir sessizlik olsaydı, manzara etkileyici ve dokunaklı olacaktı; ama yediklerim yüzünden karnım gurulduyordu, berbat bir durumdu, yeniden yer altına girmeliydim. Bereket versin, saçlarından avizeye asılmış bir kız vardı, daha fazla gürültü çıkartıyordu, bütün içi yere saçılıyordu, barsakları, sakatatı, kızla herkes eğleniyordu. İyiliksever Afrikalı gidip kızı asıldığı yerden indirdi ve yerde sürünenleri kutsadı, ortalığın düzene sokulması için eliyle bir işaret yaptıktan sonra konuştu: “*Şimdi evlerinize gidiniz kardeşlerim ve gelen üçüncü binyıl için murakabeye varın, ve Zembereğin ruhunun kutsanmış şefimize crmiş ilhamlar vermesi için dua ediniz.*” Edgar’ın eğilip Afrikalı dervişin giysisinin eteğini öptüğünü gördüm, sonra o kocaman altın zembereği eline alıp kalabalığın üzerine kaldırdığını. Daha sonra Edgar, gece giysileri içinde secde etmiş insanları bir el hareketiyle gönderdi. Afrikalı derviş, parfümeri dükkânından bu yana epeyce yol alıp ilerlemişti. Gerçek şu ki, Afrikalılar’ın mahallesindeki ardıyeden bozma evinde daha o zamanlar bile yüksek siyaset adamlarını kabul ediyordu. Elllerinde süpürge ve kovalarıyla uykulu temizlikçi kadınlar geldiler. Afrikalı derviş ile Edgar’ın katedralde yapılacak bir tören konusunda konuştuklarını duydum, zavallı Edgar’ın uyuyacak zamanı yoktu. Güneş doğuyordu, yaldızların üzerinde ve parkede yansımalar yapıyordu, güneşi seyret-

mek içimi altüst ediyordu. Bir temizleyici kadın beni bir örtünün altında buldu ve şöyle konuştu: “*Bu da neyin nesi oluyor, ne yapacağınız bunu, Bay Edgar?*” Halkını her zaman çok sevmiş olan Edgar, şöyle yanıtlamanın uygun düşeceğini düşündü: “*Suray’ın çalışanlarına benim yılbaşı armağanımdır.*” Kadıncağızın yüzünün ışıldadığını gördüm, bir deri bir kemikti, kemiklerinin üzerinde deriden başka bir şey yoktu. “Ah sağolun, sağolun Bay Edgar” dedi. Postumu pahalıya satmaya kararlıyım kararlı olmasına ama ne sanıyorlardı bunlar beni. Yırtıcı bir tepkiyle homurdandım ve Afrikalı’nın benden tarafa baktığını gördüm. “*Ama Edgar, dedi gülerek, böyle bir zamanda bu domuzu nereden buldunuz?*” “*Biliyorsunuz, diye yanıtladı Edgar, benim her yerde tanıdıklarım var.*” Birbirleriyle şakalaşmaya başladılar. “*Şakayı bırakalım, dedi fısıltıyla Edgar –ama benim kulaklarım hassastır– ilginç bir durum, belki de Goliath’ın bir hikmeti, ya da bunun gibi bir çeşitli rezillikler karışımı, bilimadamlarıma incelettirmem lâzım. Uzun vadede ortaya çıkacak imkânları fark ediyor musunuz?*” Edgar gülüyordu, ama Afrikalı derviş birden ciddileşti. “*Kendi memleketimde bunun gibi büyücülükleri daha önce görmüşlüğüm var*”, dedi. “*Ciddiyetinizi muhafaza ediniz, dedi Edgar, bunu geri vermeyeceğiz, zemberek halkın Tamestat’ıdır.*” Ve yeniden dalga geçmeye başladı. “*Bunun zemberekle hiçbir ilgisi yok*”, dedi Afrikalı çok ciddi bir tavırla. Yanıma yaklaştı ve derimi kibarca övdü. “*İyi misin, nonoşum?*” diye sordu bana yüksek sesle. Beni tanımış olduğunu anladım, bu da benim yüreğimi olağanüstü ısıttı. “*Size bir gün Loup-Y-Es-Tu’nun patronunu takdim edeceğim*” dedi Afrikalı Edgar’a, “*bir sürprize hazır olun.*” “*Sürprizlerden nefret ederim*”, diye konuştu Edgar yorgun bir havayla, “*ama insanların beni şaşırtmalarından da hoşlanırım; başarılı olursanız sizi müminlerin emiri olarak tayin et-*

tireceğim şu Marchepiède budalasının yerine, ama bu domuzu bana bırakın, eğlendiriyor beni.” Ardından, düşünün hele, bir-iki ulu kişi aynı anda omuz başımı övmeye koyuldu, Afrikalı Edgar’a tadına doyum olmaz Antilles domuz sucuğu vaat ediyor, Edgar da Afrika’lı’ya şu müminlerin emirliği zamazingosunu vaat ediyordu, ama ikisi de beni bırakmak istemiyordu. Göğsüm kabarmıştı. “*Onu size iade edeceğim*” diye kestirdi Afrikalı ve Edgar’a eliyle bir işaret yaptı, neyin nesi anlamadım, Edgar’ın keyfi kaçtı ve kuyruğunu bıraktı. Mağrur bir şekilde Afrikalı ile gittim, aslında ikisi arasında tercih ettiğim de o idi.

“*Sana beni daha erken görmemi söylemiştim*” dedi bana Afrikalı, şoförlü arabasının arka koltuğunda, “*bak ne haldesin şimdi.*” Doğrusu biraz utanmıştım. Evine geldik, iş mahallesinde daha büyük bir ev satın almıştı, bana tek başıma kalacağım bir oda verdi yukarı katta ve her tarafa kakamı yapmamamı tembih etti. Ardından benim için merhemler hazırlamaya, her yanıma masaj yapmaya ve birtakım zımbırtılar içirmeye koyuldu. Boyunuz tozu elde etmek için, benim uğruma Afrika’nın son gergedanlarını vurdurdu; kaç patladığını düşünün biraz. Yeşil oluyordum, mavi oluyordum, Afrikalı asla memnun değildi, burğu kuyruğum azar azar küçülüyor, ama kulaklarım, somağım, bana mısın demiyorlardı. Yatacak yerim vardı, karnım doyuruluyordu, şımartılıyordum, gel keyfim gel. Afrikalı’nın kitaplarını yutarcasına okumaya başladım, ama aralarında çok korkunç kitaplar da vardı; hayaletlerden, yabanıl hayvanlara dönüşen insanlardan, Tropikal bölgelerin açıklanması olanaksız gizemlerinden söz ediyorlardı. Böyle şeyler bu ülkelerde oluyor. İklimden dolayı olmalı. Ne olursa olsun, kitap okuduğumu gören Afrikalı pek eğleniyordu, giderek arkadaş olmuştuk. İşin iyi tarafı, yavaş yavaş konuşmaya da başlamıştım, birlikte gevezelik ediyorduk.

İyileşiyor gibiydim, saçlarım tekrar uzuyordu, neredeyse iki ayağım üzerinde yürüyebiliyordum. Ön ayaklarım da, daha doğrusu ellerimde yeniden beş parmak vardı. Afrikalı'nın sevgilisi ise biraz kıskançlık yapıyordu, evinde hayvan bulundurduğu için SPA ile başının belaya gireceğini söylüyordu Afrikalı'ya. Afrikalı'nın sevgilisi dediysem oldukça yaşlı bir kadındı, hani şu benim öldürülen müşterimin dostu olan, parkta ağlayan kadın, bu olayı daha önce anlatmıştım, hatırlarsınız. Kadın bu Afrika zencisi ile kısa zamanda teselli olma yolunu bulmuştu, gerçekten de insanoğlunun huyları çok değişiyor. Afrikalı'nın sevgilisi ona SPA'nın günümüzde çok etkili olduğunu söylüyor, dediklerine bakılırsa, Edgar'ın ahabası olan eski bir kadın oyuncu İçişleri Bakanlığı'nda Ahlak Masası'na yönetici olmuş ve bu oyuncu hanımın hiç mi hiç şakası yokmuş. “*Buna karşın*, diyordu hatun sinirli sinirli, *insan haklarının savunucuları hapisanelerde bulunuyor.*” Afrikalı ona yüksek sesle konuşmamasını fısıldıyordu, kaygıyla çevresine bakınıyordu. “*Ne olursa olsun*, diyordu Afrikalı tiz bir sesle, *karşılaşmadan kurtulmanın köklü çözümünü buldu bizim sevgili Edgar.*” Ve bana düşünceli bakıyordu sonra, onun benim için böyle kaygılanması içimi ısıtıyordu. Afrikalı etkili bir *panzehir* bulmak için durup dinlenmeden çalışıyordu. Bende normal olmayan bir şey olduğuna inanmıştı, ben de aradan zaman geçtikçe kaygılanıyordum. Ayrıca bana yutturulan bu zimbirtaların tümü sağlığa yararlı şeyler değildi kuşkusuz. Afrikalı başarmak üzere olduğunu, bulacağını, anlayacağını ya da başka çare kalmazsa, kimse başvurmam gerektiğini bildiğini söylüyordu. Ama hatun, benden mutlaka ve hemen kurtulmak istiyordu. Ama şunu da açıklamam gerekir ki, iki ayağım üzerinde durmaya ve konuşmaya başladığımdan beri Afrikalı ile ben karanlık işlerle uğraşmaya başlamıştık. Afrikalı, hatuna benim *eşsiz bir varlık* olduğumu

söylüyordu, dikkat isterim. Bu mutlu dönem ne yazık ki fazla uzun sürmedi, hayatta şansım olmadı, kahpe felek yüzüme gülmedi. Bir sabah bir SPA komandosu hangarın kapısına dayandı, Afrikalı ile hatun tutuklandılar. Marchepiède, bunu şimdi size söylememin hiçbir sakıncası yok, evet Marchepiède çocuk aldırđığım gün rastladığım şu zirdelidir, akıl hastanesinden çıkardığım heriftir, görüyorsunuz kimlere kaldık, kimler yönetiyor bizi. Edgar'ın da ağızını açacak durumu olmamış görünüyor, Marchepiède, sanırım, bir zencinin katedralin yönetimi için yeğlenmiş olmasını hazmedememişti ya da böyle bir şey. Sokaklarda artık pek zenci görünmüyordu, ne olursa olsun Afrikalı'nın başına neler geldiğini bilmiyordum. Marchepiède bana karşı her çareye başvurdu, kendisinin kuşkucu olduğunu, kül yutmaya-cağını söylüyordu. Edgar benim onun sandığı gibi biri olmadığım konusunda ona boş yere güven vermeye çalışıyordu, Marchepiède inanmak istemiyordu. Bunun mümkün-süz olduğunu söylüyordu. Bu yüzden sayısız cin kovma deneylerinden geçirildim. Zembereklerle, haçlarla dövüyorlardı beni, katedral tamamen ben fakire tahsis edilmişti, iş bununla kalmadı, daha sonra kırbaçlama faslına geçildi, bu türden birçok yararlı şey denendi, bunlar ben kendimi toparlayıncaya kadar böyle sürüp gitti. Bu oturumlardan hoşaf gibi çıkıyordum. Edgar durmadan kendi öyküsünü anlattığı için Marchepiède'in kafası attı ve onu tımarhaneye attırdı, hatırlarsınız, Edgar'ın akıl hastalığından uzun süre söz edilmişti. Galiba kişniyordu ve ottan başka bir şey yemiyordu, dört ayak üzerinde. Zavallı Edgar. Evet, ne diyordum, daha sonra, sonrasını siz de biliyorsunuz. Savaş patladı, salgın çıktı ve ardından bir sürü açlık. Bütün bu süre boyunca katedralin mahzeninde gizlendim, düşünün bir, hele beni bir bulsalardı. Kara borsada her kilom beş bin "euro"dan giderdi, bunu abartmadan söylüyorum.

Dışarıya çıktığım zaman beni herkes unutmuştu, öte yandan Marchepiède ve ötekilere neler oldu bunu da bilmiyorum, çok uzun zamandır artık gazete okumuyorum. Her şey yeniden sakinliğine kavuşmuştu, sokakların durumundan anlaşıyordu bu. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Honoré'ninkinin dışında –ama Honoré'nin evine geri dönmemi düşünebiliyor musunuz?– anımsadığım tek adres Afrikalı'nın adresiydi. Gidip kapısını çaldım. Bana inanmayacaksınız ama Allah sizi inandırсын, oradaydı, hatun da oradaydı. İkisi de göçmüşlerdi. Afrikalı'nın bütün derisi beyazımsı urlarla kaplıydı, bu urlar yüzünden yaşlı bir file benzemişti. Onların gözlerinden iyi bir durumda bulunduğumu anladım, kuşkusuz mahzende geçirmiş olduğum günler sayesinde. Beni öteki dünyadan geliyormuşum gibi karşıladılar. Afrikalı beni kollarının arasına alıp sıktı ama kendilerini rahat bırakmamı ve benim için artık elinden bir şey gelemeyeceğini söyledi. Bana gidebileceğim bir adres verdi. Loup-Y-Es-Tu'nün müdürünün adresiydi.

Afrikalı tarafından gönderildiğimi söylediğim zaman, Loup-Y-Es-Tu'nün müdürü beni pek sıcak karşıladı. Loup-Y-Es-Tu'nün müdürü gerçekten çok yakışıklıydı, Honoré'den de yakışıklı. Elimi sıkacağına kıcımlı kokladı, bunun dışında çok şık, çok kibardı insan olarak, çok iyi giyinmişti. Bana, benden çok sık söz edildiğini duyduğunu ve sorunu çok iyi bildiğini söyledi. Ona hiçbir şey anlatmak zorunda kalmayacak olmam içimi rahatlattı, çünkü o sırada iyi durumdaydım, ama bunun uzun sürmeyeceğinden de korkuyordum. Loup-Y-Es-Tu'nün müdürü bana *Bloody Mary* ikram etti ve böyle şeylerin geçip gittiğini, bir gün herkes gibiyken ertesi gün, durumuna göre, bazı kimselerin anırmaya ya da kükremeye başladığını, ama irade sayesinde buna karşı koymanın mümkün olduğunu açıkladı. Loup-Y-

Es-Tu'nün müdürü, kendi durumunu, Ay'ın durumuna göre ayarladığını açıkladı bana. Bunu hiç aklıma getirmemiştim. Daha sonra bana bu akşam ne yaptığımı sordu. Beni iştah açıcı bulduğu görülüyordu ve kendisi de öylesine yakışıklı, öylesine kibardı ki kendimi rüyada sanıyordum. Yeniden yapıldıklarından bu yana, Seine Nehri'nin rıhtımlarının çok görkemli olduklarını ve çok iyi bir resto bildiğini söyledi. Ve bana gülümseyerek baktı. İki tane muhteşem köpek dişi vardı, beyaz ve sivri, yaldızlı ince bıyıkları kulaklarının altına kadar uzanıyordu. Seine rıhtımlarında geziniyorduk, Loup-Y-Es-Tu'nün müdürü (adı Yvan'dı) birden üzerime eğildi ve adeta soluk soluğa: "*Hemen git buradan*", dedi. İyi bir gece geçirmiştik, anlamıyordum. Ama kafasını gördüğüm zaman, birden, kıcıma nışadır değmiş gibi var gücümle kaçtım. Bir ağacın arkasına gizlendim ve baktım, böyle birini yüzüstü bırakmak acı veriyordu bana. Loup-Y-Es-Tu'nün müdürü bir sıraya oturmuş başını ellerinin arasına almıştı. Yorgun görünüyordu. Uzun bir süre geçti. Pont-Neuf'ün yıkıntıları üzerinde ay yükselmeye başladı, güzel bir görünümdü. Ay ışığı suyun üzerinde beyaz zikzaklar yapıyordu ve *köprü kemerleri* ya da Ile tarafında ayakta ne kalmışsa bütün bunlar siyah gökyüzünde müthiş parıldıyorlardı. Ben uzun süredir su kıyısına gelmemiştim. Saray tamamen yıkılmıştı, ama şu yerde birbirine karışmış kocaman kocaman tonozların ve yerde yatan heykellerin ve açılmış kocaman gediklerden görünen piramit biçimli iskeletlerin, bütün bunların çok hoş bir görünüşleri vardı bence, Ay'ın altında heyecan vericiydi, her şey beyaz ve tebeşir rengindeydi. Birden benim Yvan'ı neredeyse unutmuştum. Sıra tarafında bir haykırış duydum. Yvan ayağa kalkmıştı, yüzünü Ay'a doğru kaldırmıştı ve ona yumruğunu gösteriyordu. Bu benim üzerimde şok etkisi yarattı. Sonra dört ayak üzerine geldi Yvan. Sırtı yay biçimini aldı.

Giysileri boydan boya ikiye ayrıldı ve yırtık yerlerden uzun ve gri kıllar çıktı, vücudu genişledi, bu yüzden giysinin omuzu ve kolları patladı. Yvan'ın yüzü tamamen değişmişti, uzun ve köşeliydi, salyalı ağzında dişleri parlıyordu ve saçları omuzlarına kadar uzamıştı, gürdü. Ay Yvan'ın gözlerinin içindeydi. Yvan'ın acı çektiği hissediliyordu, soluk alışsı duyuluyordu. Elleri yerde kıvrılmıştı, toprağa yapışmış, gömülmüştü, boğum boğumdu, pençe gibi tırnakları vardı. Sanki toprağı cezalandırmak, bağrını parçalamak istiyor gibiydi bu eller. Yvan omuzlarının bütün gücüyle yekindi ve vücudunun arka bölümü sanki köklenen bir ağaç gibi yerinden kımıldadı. A-yakkabıları çatırdayarak patladı, elleriyle toprağı kazıdı, dört bir yana topraklar saçıldı. Bir kitle halinde devindi Yvan. İlerliyordu, dev gibiydi, Ay'a doğru uzamıyordu. Ay soldu. Çevremizdeki bütün kalıntılar hareketsizleştiler ve su akamaz oldu. Yvan yeniden uludu. Damarlarındaki kan dondu, yerimden kımıldamam olanaksızdı. Artık korkmaz olmuştum, bütün kaslarım ve kalbim ölmüş gibiydi. Yvan'ın uluması karşısında dünyanın yaşamayı durdurduğunu duyuyordum, sanki bütün dünya tarihi bu ulumada düğümleniyordu, nasıl diyeceğimi bilemiyorum, ezelden beri yaşadığımız her şey. Birisi yaklaştı. Yvan, bir an bile duraksamadı, sıçradı. O kimse, duyduğu şeye inanamıyordu, tamamen kendinden geçtiği hissediliyordu. Daha sonra hiçbir şey hissedilmedi. Bir dehşet dalgası ve sonra hepsi bu kadar. Bir çılgılık bile duyulmadı. Yvan cesetin çevresinde dans ediyordu. Yvan'ı Ay'ın altında böylesine hafif, böylesine çevik görmek şaşırtıcıydı; gümüşsü kuyruğunu gökyüzüne doğru sallıyordu, neşe içindeydi. Vücut kitlesinin kırık hali ve ilk devinimlerin verdiği acı ay kürkü altında tamamen yok olmuştu, kendinden emin pençe darbelelerinin altında, yabancı sıçramaları, zıplamaları altında, beyaz gülümsemelerinin altında yok olup gitmişti. Bir-

den çılgınca âşık oldum Yvan'a. Bulunduğum yerden çıkmaya hâlâ cesaret edemiyordum, iyice karnının doymasını bekledim. Su kıyısında dudaklarını yalayan, pençelerini temizleyen, neredeyse adamın vücudundaki bütün kanı içmiş olan Yvan'ı görünce yavaşça yanına yaklaştım. Yvan beni gördü. "*Eh, nihayet her şey yolunda*", dedi Yvan. Yanına daha çok yaklaşabileceğimi anladım. Yvan'ın boynunu ellerimin arasına aldım, iki kulağının arasındaki çukuru öptüm, yumuşaktı, sıcaktı. Yvan yere kıvrıldı. Göğsünün altını kaşdım ve onun güzel kokusundan yararlanmak için ben de yere uzandım. Boynunu öptüm, ağzının kıyılarını öptüm, dişlerini yaladım, dilini ısırdım. Yvan mutluluktan gülüyor, her yanıma yalıyor, karşımda şaha kalkıyordu ve ben de sırtüstü yuvarlanıyordum, öylesine mutluyduk ki ikimiz birden inliyorduk. Daha sonra Yvan kıçüstü oturdu, ben de ayaklarının arasına yattım. Uzun süre böyle kaldık, kendimizi mutluluğa teslim etmiştik. Ben sık sık Yvan'a bakıyordum, dirseklerimin üzerinde doğrulup Yvan'a gülümsüyordum, o da bana gülümsüyordu. Yvan gümüş grisiydi, uzun yüzü güçlü ve inceydi, çok ince, güçlü ve zarif bir erkek kuyruğu, tüylü patileri ve tüylü, yumuşak ve çok geniş bir göğsü vardı. Yvan *güzelliğin somut örneği*ydi. Güneş yükselmeye başladı, Yvan, başı patilerinin üzerinde uyudu. Bense onun yanında oturmuş durumda uyumadan bekledim, insanlar geçecek olsa, onun benim köpeğim olduğunu sanacaklardı, kocaman bir köpek. Bu düşünce gülümsetiyordu beni, duygulandırıyordu. Güneş Seine üzerinde solgun sarı gölgeler bırakıyordu, Ay siliniyordu. Saray'ın kalıntıları sarı bir sisin içinde kayboluyordu, sanki çok ince bir toz yağıyordu, güneş tozları sanki nesnelerin üzerine yağmaktaydı. Piramidin üzerindeki son cam kırıkları öylesine parlıyorlardı ki, gözlerinizle bakamazdınız karşısından, sanki demir kirişlerin üzerine altın bir yelken yayılmıştı.

Dizlerimin üzerinde Yvan'ın kımıldadığını hissettim. Güneş sanki Yvan'ın çizgilerini yumuşatıyor gibiydi, güneş ışınları yüzünü bulandırıyor, yabancı gözlerini eritiyor, kulaklarını siliyor ve tüylerini kazıyordu. Yvan parıldıyordu, onu saran, onu yok eden bu aylanın içinde onu ayırt etmek neredeyse olanaksızdı, kollarının arasında beni eritecekmiş gibi bir duyguya kapıldım, haykırıp onu bütün gücümle kendime bastırdım. Ama çok usulca oldu bu. Güneş eski katedralin hâlâ ayakta kalmış duvar parçalarına ulaştı, ışınlarının parlaklığı yoğunlaştı. Yvan yüzünü kaldırdı, insan yüzünü gördüm. Ayağa kalkıp beni elimden tuttu. "Gidelim" dedi. Çıplaktı, delicesine gülmeye başladım. Yürüye yürüye evine gittik, bereket versin sokaklarda çok insan yoktu, herhalde insanlar Edgar'dan sonra başkalarını da görmüşlerdir.

Artık hayatımın en güzel dönemi başlamıştı. Bunu düşünmek acı veriyor şimdi bana. Zavallı Yvan. Onunla ben, onun dairesinde birkaç ay birlikte yaşadık. Her dolunayda, Yvan birini yemeye gidiyordu. Ayın değişimlerine kendi ritmimi nasıl uyarlayacağımı gösterdi bana, ama ben onun gibi başarılı olamadım, sanırım bu yetenek gerçekten onun kanında vardı. Benim hormonal ritmimin oyunu bozduğunu tahmin ediyordu, dişiler sorunu yeterince kavramıyorlar. Ama bütün sorun işe büyük bir irade gücüyle girişmekteydi. Dişi domuz olmaktan bıktığım zaman, bu durum çok uzamışsa ya da bu durum herhangi bir nedenden dolayı uygun düşmüyorsa, odamıza kapanıyor, soluk alma talimleri yapıyor ve bütün varlığını en yüksek düzeyde yoğunlaştırıyordum. Şimdi de daha iyi yazmak, kalemi iyi tutabilmek için böyle yapıyorum, ama Yvan'ın ölümünden bu yana giderek daha az başarılı oluyorum. Ne olursa olsun, şimdi, domuza dönüşmenin bana ne gibi bir yararı ola-

bilir? Böyle şimdi çok iyiyim ben, birkaç hemcinsimin dışında kimseleri görmüyorum, kente dönmek düşüncesi aklıma gelir gelmez kendimi yorgun hissediyorum. Yvan'la birlikte yaşadığım en güzel anlar, kızıştığım dönemlerdi. Çok fazla çığlık atmamaya dikkat ediyorduk, komşuları düşünerek, ama nasıl da eğleniyorduk! Yvan beni insan olarak sevdiği kadar domuz olarak da seviyordu. İki canlı türünden iki dişiye, hem de birinin fiyatına sahip olmanın müthiş bir şey olduğunu söylüyordu, nasıl da dalga geçiyorduk. Yvan, benimle birlikte yaşadığı hayattan daha iyi yararlanmak için bütün işlerini bırakmıştı, Loup-Y-Es-Tu'yü Yerling'e satmıştı, paraya para demiyorduk, çok zengindik. Yvan beni giysi modellerinin en güzellerine göre giydiriyordu. İlk gecemizin anısına, Pont-Neuf'ün yeniden yaptırılması için Özgür Yurttaşlar Hükümeti'ne büyük bir bağışta bulunmuştu. Sokaktaki insanların karşısına çıkabilecek durumda olduğum zamanlar, sık sık oraya gezmeye gidiyorduk. Pont-Neuf'ün üzerinde Yvan'ın adının yazılı olduğu levhayı görmek bana müthiş gurur veriyordu. Ne yazık ki köprü hiçbir zaman bitirilemedi, dolunay gecelerinde sadece Yvan bir sıçrayışta kıyıya ulaşabiliyordu, Yvan nasıl da güçlüydü bir bilerseniz. Yvan'ın verdiği paranın büyük bir bölümü çalınmıştı, bundan dolayı büyük bir skandal çıktı, ama Yvan bununla ilgilenmek istemediğini, köprünün bu durumda kalmasının çok iyi olduğunu açıkladı. İnsanlar anlamadılar, trafik bakımından bunun çok pratik bir şey olmadığını söylemek gerek, ama bereket versin Bakanlık kent için bir otoyol yapmak için eski Saray'daki gedikten yararlanmayı düşündü. Aslında, bu biraz manzarayı bozuyordu, bunun üzerine işe karışması gerekiyor mu diye düşündü Yvan, ama Yvan sosyete hayatından, siyasetten uzak durmayı yeğlemişti, neredeyse. Kendini bana adamak için her şeyi bırakmıştı. Pont-Neuf gezilerimizde zaman

zaman karşımıza birkaç paparazzi çıkıyordu, Yvan ben-
den pek kibarca söz etmedikleri için, fotoğraflar da pek
lehime olmadıklarından, yayınlanan yazıları okumama
engel oluyordu; bana *koca dişi domuz* muamelesi yapı-
yorlardı, bu da Yvan'la beni çok eğlendiriyordu. Bunla-
rın benim için nasıl vız gelip tırıs gittiklerini size anlata-
mam. Loup-Y-Es-Tu'nün ünlü yöneticisi Yvan'ın koca-
man bir dişi domuz uğruna her şeyi terk etmesini kıska-
nıyorlarsa, bu kendilerini ilgilendirirdi, anlayamıyorlar-
dı. İşte bu sırada Afrikalı'nın ölümünü öğrendik. Uz-
manlar Loup-Y-Es-Tu'nün ürettiğı eski beyazlatıcı
kremlerin üzerine eğildiler, Yvan kırlarda dinlenecek ol-
maktan son derece memnundu. Bakan'la ilişkilerini kul-
lanarak olayı örtbas ettirdi ve elindeki bütün Yerling
hisselerini Afrikalı'nın eski sevgilisine verdi. Yolculuğa
çıkttık. Kimi zaman işler biraz karıştıyordu, çünkü bu
kargaşalar, egzotik yiyecekler, klima aletleri, muson
yağmurları ve daha başka bir yığın ıvır zıvır yüzünden
insan biçimini yeterince koruyamıyordum, bu nedenle
otel odamızın dışına pek çıkamıyorduk. Ama cibinliğin
altında yatıp böyle baş başa kalmak çok kıskırtıcıydı, or-
talıkta görünmediğimiz için gazeteciler en çılgınca var-
sayımları yayıyorlardı. Ve sonra aradan zaman geçtikçe,
sorumluluğı üzerimize aldık, katlandık. Eskiden garip-
likleriyle ünlenmiş olan Yvan, elmas bir tasma taktı ba-
na, birlikte böyle geziyorduk, c iki ayak üzerinde, ben
de boynupıda tasma; başkalarının bir pikinua köpeğı ya
da bir boa yılanı olması gibi ben de Yvan'ın özel domu-
zuydum. Böyle bir şeyi Paris'te kesinlikle yapamazdık,
Yvan'ın SPA ile başı derde girerdi. Yvan'ın elinden alı-
nıp bir ahıra ya da daha berbat bir yere gönderilmem
tehlikesini göze alamazdık. Bu yüzden uzun süre ya-
bancı ülkelerde kaldık. Üstelik dolunay geceleri için
çok elverişliydi, Çinliler ya da zenciler Parisliler gibi sa-
yılı değildiler. Ama ne yazık ki, şu sersem Özgür Yurt-

taşlar kendi kendine yeterlik düşünceleri yüzünden – bereket versin Yvan, Loup-Y-Es-Tu’yü zamanında satmıştı– bütün dünya ile bozuşunca, Paris’e geri dönmek zorunda kaldık. Yaşam biraz daha güçleşmişti, çünkü Yvan’ın hükümette tanıdığı insanlar hapse atılmışlardı, Büyük Duruşmalar dönemini yaşıyorduk, gerisini hatırlarsınız. Yeni Yurttaşlar, Pount-Neuf’ün yapımını bitirmek istediler ve herkes gibi bizi de zorunlu çalışmada görevlendirmeye kalkıştılar. Yvan’ın banka hesaplarının çoğuna elkoymuşlardı, doğrudan eve gelip kapıyı çaldılar, gözlerimize inanamadık. Yvan, bereket versin, herkese rüşvet vermeye yetecek kadar parayı zulaya atmıştı, yoksa fare gibi kapana kısıtılmıştık. Bu heyecanların ya da başka birşeylerin mi yüzünden, bilemiyorum, zamanın dörtte üçünü domuz olarak geçiriyorum, şimdi. Giderek gizlenmeye başladık. Hiç de fena değildi, kesinlikle. Güzel evimizde kalıyorduk, Yvan yeni ilişkiler kurduğu için kimse canımızı sıkmaya gelmiyordu. Yvan, kültürel veri bankası olarak gizlenen bir Internet ağı aracılığıyla bana meyveler ve sebzeler buluyordu; kara borsa iyi çalışıyordu. Kendisi için kırmızı et satın alıyordu, ve kendi kendimize yeterek mükemmel bir şekilde yaşayabiliyorduk. Mal teslim görevlileri kapı çaldıklarında biraz dikkatli olmak gerekiyordu, ben de odanın dibine saklanıyordum. Günler çok güzel geçiyordu. Şafak vakti, herkes hâlâ uykudayken, güneş ve ayın soğuk ya da sıcak ziyaretleri ve dünyanın öteki ucunda dalışa geçen yıldızların soluğu sayesinde uykumuzdan uyanıyorduk. Yvan kulaklarımı yaladıktan sonra taze havayı içine çekmek için pencereye gidiyordu, sonra patates suyumı sıkıyordu, bense o sırada yatağımda oyalanıyordum. Kendimizi şımartıyorduk. Sonra, güneş iyice altın rengini alınca, verandada güneşleniyor, yan gelip yatıyorduk ve daha sonra gün boyunca birkaç kez siesta yapıyorduk, hayvanlar gibi mutluyduk. Başlangıçta kitap ve

gazete de getirtiyorduk, daha sonra bundan da vazgeçtik. Rıhtımlarda işlenen cinayetler dizisinden söz etmeye başladıkları zaman, kimse buna dikkat etmedi. Böylesine bir düzensizlik döneminde, kimsenin fazladan birkaç cesetle ilgilenmeyeceği düşünülüyordu, ama şu Yurttaş eşekleri işlerinde pek fena değillerdi, son derece etkili bir polis örgütlemişlerdi. Cesetlerin boğazlanma tarzının onları bu kadar çok ilgilendirdiğini düşünüyorum. Daha sonra, *Dolunay Manyağı*'ndan, ya da *Cana-var*'dan söz eden makaleler okudum, işe bakın siz. Kuşkusuz bu cesetler arasında *kurtulmalıkları* ve *suçları* dolayısıyla oraya gitmiş olanlar vardı, ama onlar da çabucak cartayı çekmişlerdi. Yurttaşlar, onlar dalga geçmiyorlardı bu durumla. Sakladığım gazete kesiklerinde, cesetlerin kafaları görülüyordu, hem de Yvan'ın yöntemine en uygun biçimde. Kurbanların acı çekmeye zaman bulamadıkları söylenebilir. Soruşturma yapanlar cinayet aleti arayarak çok zaman kaybettiler, bu işleri yapanın bir hayvan olduğuna inanamazlardı, Paris'te çok uzun zamandır vahşi hayvan yoktu artık. İnsanları yanlış yola saptıran şey *akılcılık*'tır, benden söylemesi. Bu kıızılca kıyameti bir mal teslim görevlisinden öğrendik. Yvan evde öldürmeye karar verdi, ama bunun üzerine her şey sarpa sardı. İlk dolunay ikimiz için de korkunç oldu. Yvan dört dönüp kıvranmaya başladı. Artık benimle konuşmuyordu. Başka bir şey düşünmek için televizyonu açtım, ama göz ucuyla da Yvan'ı izlememe engel olamıyordum. Pencerenin karşısına kışüstü oturmuştu, gözlerini Ay'a dikmişti. Ben özellikle saçlarını kolluyordum, ilk belirtiler her zaman saçlarla başlıyordu. Sanki Yvan birden on yıl yaşlanmış gibi saçlar kırılmaya başladılar. Sonra başının üzerinde dikleştiler, ardından boynundan, gömleğinin düğme aralıklarından, yanaklarından, ellerinin sırtından sökün ettiler. "*Dayan Yvan, biraz irade*" diye geveledim. Yerling ürünü ceke-

tin sırtı patladı, Yvan yine giysi katliamına girişmişti! Sırtı tam anlamıyla yay biçimini aldı, gören hecin dévesi sanabilirdi. Ardından, sinemanın filmi dönmemeye başladı, patiler kalınlaştı, tırnaklar çıktı, kulaklar sivrileşti, dişler giderek belirginleşti, gördüklerime alışmakta güçlük çekiyordum, yalanım varsa gözüm kör olsun. Yvan bu haliyle ürkütücüydü. Yvan çılgın gözlerini bana çevirdi, sanki karnıma kor ateş düşmüş gibi oldu, ancak geceleri gördüğüm bir bakıştı bu. Kendi kendime dedim: “*Bip Pizza’yi çağıralım.*” Hemen telefona seğirttim. İyi ki şu üç sayılı telefonları hafızaya iyice yerleştiriyorlar, bazen ölüm-kalım sorunu. Korku, kurtarıcı sözcükleri ağzımdan söküp aldı. “*Allô, diye bağırdım, Grands-Arlequins Rıhtımı 7 numaraya bir pizza, acele.*” *Bip Pizza’nın* yirmi dakika içinde pizzayı yetiştirdiğini biliyordum. Yvan’ın ve benim, hayatımızın en uzun yirmi dakikasıydı bu. Odaya kapandım. Yvan’ın uluduğunu, kapıyı tırnakladığını, sonra yalnızca kurtların ağlayabileceği gibi ağladığını, ardından uzun uzun dünyayı lanetlediğini duyuyordum. Yvan’ın ıstırabı dayanılır gibi değildi. Elimden geldiği kadar sakinleşmek için kafamı toparladım, benim de kapıp koyvereceğim bir zaman değildi. Odanın kapısını usulca açtım. Yvan’a seslendim. Söylemek icap ederse, kurt adımlarıyla çıktım. Yvan gözleriyle beni izliyordu. Çok usulca yanına yaklaştım, çok usulca başını ellerimin arasına aldım. Yvan, oturmuş durumda omuzlarıma gelir. Yvan’ın sırtında uzun bir titremenin dolaştığını hissettim. Gözlelerinden insanca bir parıltının geçtiğini gördüm; içgüdüye karşı koymanın verdiği acı, gözbebeklerinde fırtınalar yaratıyordu, Yvan’ın gözlerinde aşkın açlıkla boğuştuğunu görüyordum. Fısıltıyla konuşmaya başladım onunla. Ona stepleri, engin taygalardaki yaz karlarını, Galya ve Gévaudoan dağlarını, Bask tepelerini, Cevennes ağıklarını, İskoçya fundalıklarını ve yağmuru ve rüzgârı

anlattım. Ona ölmüş kardeşlerinin uzun listesini çıkar-
dım, her sürünün bir bir adlarını saydım. Son kurtlar-
dan, Bronx harabelerinde yaşayan ve kimsenin yaklaş-
maya cesaret edemediği kurtlardan söz ettim. Ona ço-
cukların düşlerinden, insanların karabasanlarından söz
ettim, ona yeryüzünden söz ettim. Bütün bu sözlerin
nereden çıkıp geldiğini bilmiyordum, öylesine geliyor-
du, varlığımın derinliklerinin en kuytu köşelerinden sö-
küp çıkardığım şeylerdi bunlar, ve en güç sözcükleri bi-
le buluyordum, en bilinmeyenleri bile. İşte şu anda bu-
nun için yazıyorum, çünkü Yvan'ın o akşam bana ver-
miş olduğu her şeyi ve benim ona verdiğim her şeyi a-
nımsıyorum. Yvan usulca inledi ve tostoparlak oldu ve
bir yarı uykuya daldı. İpek gözkapaklarının altından
düşlerin geçtiğini görüyordum. Sonra Ay, köklenen bir
ağaç gibi girdi aramıza, varlığımın derinliklerine kadar.
Odanın içi masmavi kesildi, Ay doruk noktasına çıkı-
yordu. Yvan birden doğruldu. Damarlarımdaki kanın u-
ğultusunu duydu, derimin altındaki kaslarımın kokusu
algıladı, boyun derimin altına kadar şahdamarlarımın
attığını gördü. Sarı gözbebekleri ikiye bölündü. Sesi bir
uzun ulumayla parçalandı, hızını almak için bütün kas-
larını kasti. Sırtındaki tüyler dimdik oldu, kuyruğu sert-
leşti, bütün sinirlerinin, liflerinin, damarlarının boğazı-
nın altına, pençelerine kadar gerildiğini görüyordu.
“*Güzel*, dedim kendi kendime, *güzel bir ölüm*.” O anda
kapının zili çınladı. Bu onu duraksattı ve bakışını kapıya
çevirdi. Teslimciye tek kelime söylememe bile fırsat kal-
madı. Pizza havaya fırladı. Kanla domates sosunu ayırt
etmek olanaksızdı. Sahi, diye düşündüm, bu evde tes-
lim işi çok pratik.

Daha sonra, her dolunay gecesini, evde teslim işlemi
düzenli olarak tekrarlandı. Ben pizzayı yiyordum, ve
Yvan da teslimciyi. Kokulara engel olmak için her şeyi

silip süpürmek, geride hiçbir şey bırakmamak zorundaydı Yvan, toramanlaşıyordu, son derece yakışıklıydı. İz bırakmamak için Paris'in bütün pizzacılarını talan ettik, *Speedo Pizza*, *Mobylette Pizza*, *Flahs Pizza*, *Vroum vroum pizza*, *Solex Pizza*, vb. Pizzaları hayali adreslere getirtiyorduk, Yvan sahte adlarla kelepir stüdyolar kiraliyordu. Tek sorun temsilcilerin taşıtlarından kurtulmaktı, ama Seine Nehri ne güne duruyordu. Aysız geceler bekleniyordu, ve cump! suya. Gerçek bir serüven yaşadık. Yeni *Bonnie and Clyde* olmuştuk. Bir bakıma, gündelik yaşam pek hoştu, olağanüstü güzel bir apartman dairemiz vardı, sevişmeler vardı, ve sonra her ay çevirilen yeni bir dolap, değişik durumlar, yeni duyumsal sarsıntılar, bilinmeyen kokular, egzotik lezzetli mal teslimleri. Los Angeles felaketi Paris'e doğru yeni göç dalgalarına yol açmıştı, göçmenlerin hepsi *fast-pizza* konusunda uzman kişilerdi, ve Yvan'a bakılırsa leziz tamamlılar, ağızda Coca-Cola tadı bırakan yağlı parçalar; Yvan, kuşkusuz sınıfsal züppelik gereği olarak, her zaman *junk food*'u beğeniyordu. Ben, bu arada, azar azar kaygılanıyordum, ve bunun sonucu olarak televizyon seyretmeye başladım. *Kayıp Aranıyor* iyice huzurumu kaçırmıştı. Bu tür mavallardan nefret eden Yvan'ı dinlemeliydim. Savaşın ve Büyük Duruşmalar'ın neden olduğu kayıplar yüzünden çok tutulan bir programdı. Bir gün annem çıktı ekrana, tamamen unutmuştum onu. Haspam güya unutmamış beni. Elinde *Voici Paris*, *Now Aussi* dergilerini tutuyordu ve benimle Yvan'ın yakın çekim fotoğrafları resmî geçit yapıyordu. Annem hüngür hüngür ağlıyordu, dayanmak neredeyse olanaksız, beni tanıdığını ve sevgili yavrucuğunu görmek istediğini söylüyordu. Ardından gördüklerim şaşkına çevirdi beni: Küçüklük halimden fotoğraflar ekranı istilâ ettiler ve hatta annemin beni emzirirkenki fotoğrafı. Yvan yerde gülmekten kırılıyordu, zavallı, bunun bizi nereye

götüreceğini bir bilseydi. Annem babamın savaşta öldüğünü söyledi, babamı anımsamak için büyük bir çaba gösterdim; annem elinde avucunda bir şey olmadığını, işsiz kaldığını, sokaklarda yatacak hale geldiğini, benden küçük bir umut ışığı beklediğini anlatıyordu. Yorumcu benim Yvan'la olan ilişkim konusunda kabaca ısrar etti, zenginlerin bizi çıtır çıtır yediklerini ve geriye ağlamak için iki göz bıraktıklarını söyledi. Yvan gülmekten boğulacak sandım. Yvan sakinleşmeyi başarinca, soğukkanlıkla bu işi konuştuk ve Yvan annemin bütün istediğinin mangır olduğunu söyledi. Bunun üzerine ilk kez Yvan'la tartıştık. Yvan, annemin Loto'dan kazandığı parayla kırdan satın aldığı evin savaş sırasında yıkılması olasılığının pek zayıf olduğunu; kuşkusuz sokakta kalmadığını ve bir kenarda da biraz parası olması gerektiğini söyledi. Televizyonda gördüğüm zamazingonun beni allakbullak ettiğini söylemek zorundayım, annemi görmüş olmak mı, çocukluğuma ait fotoğrafları görmek mi, yoksa kendimi şimdi olduğum gibi yakın çekimde görmek mi, bilemiyorum niçin, büyük bir sarsıntı geçirdim. Yvan'ın böyle konuşmasına dayanamadım. Yoksul olmanın, aç kalmanın ve buna benzer saçmalıkların ne mene bir rezillik olduğunu bilmediğini çemkirdim suratına; bunları yeniden düşündüğüm zaman bu kadarcık bir şey uğruna Yvan'a kızmış olduğum için içim yanıyor. O sırada mutlu olmak için önümüzde ne kadar bir zamanımız olduğunu bilmiyorduk. Yvan surat astı ve anneme para göndermeye hazır olduğunu ama onu görmeye kalkışmanın başımıza sayısız dert açacağını bildirdi. Yvan, Yurttaşların eninde sonunda kellesini istediklerini çok iyi biliyordu ve televizyonun yaptığı bu şamata kaygılandırıyordu onu; kurdu ininden çıkartmak için anneme rüşvet verdiklerine inanıyordu, böyle bir şey işte. Yvan'ın böyle konuşması, böylesine buz gibi bir mantıkla laf etmesi beni ağlatıyordu. Yvan, bu prog-

ramın herkesin işine geldiğini, Duruşmalar'ın sanıklarının hâlâ hayatta oldukları izlenimi uyandırdığını bana açıklamaya çalıştı, ama ben hiçbir zaman politikadan zırnık anlamamışımdır, annem ve benden başka kimse- nin söz konusu olmadığını haykırdım. Yvan kendini benim yerime koymak istemiyordu, biz, babam, annem ve ben, yıllar boyu Garenne-le-Mouillé'de kokuşmuş bir toplukonutta oturmuştuk, Yvan bunun ne mene bir şey olduğunu bilmiyordu, annem yüzünden eziyet çekiyordum. Düşüncelerim bulanıyordu, sakince düşünmeyi beceremiyordum. Artık her akşam kendimi televizyonda görüyordum. Bir ses anneme hiçbir haber ulaştırmadığımı açıklıyordu, sonra genç kızlık fotoğrafım, sonra annemin Garenne-le-Mouillé'de çekilmiş fotoğrafı görülüyordu. Şimdi ne kadar çirkin olduğumu görmek öldürüyordu beni, annemin her şeye karşın beni tanımış olması öldürüyordu beni. Güzelim anne içgüdücü, dedikleri gibi *sana bakan kimseye minnet duygusu*. Yvan mı, beni bu hallerde görmek tortop ediyordu onu, bana sanıldığından da sersem olduğumu söylüyordu. Avazımız çıktığı kadar bağıryorduk. Yvan geceleyin Paris'te dolaşmaya çıkıyordu, ne yapıyordu pek iyi bilmiyorum, sarhoş ve sıırıslıklam dönüyordu. Elimizde kalan tek ortaklığı pizza teslimcilerinin başında yaşıyorduk. *Kayıp Aranıyor*'un dedektifleri bize yaklaştımaya başlıyorlardı, Grands-Arlequins Rıhtımı adresinin pek gizli yanı kalmamıştı artık, ve televizyon yayını sırasında birkaç kez anneme telefon ettiğimi, beni anneme bağladıklarını ve son anda her zaman telefonu kapattığımı itiraf etmek zorundayım –yeniden düşündükçe hafakanlar basıyor! Bu telefonlar yüzünden Grands-Arlequins Rıhtımı'nın yerini tesbit edip etmediklerini soruyorum kendime şimdi. Televizyonda, kesilen “*Allô*”larımdan yaptıkları kayıtları yayınlıyorlardı, bu beni korkunç suçlu duruma düşürüyordu, beni herkesin gözünde sevim-

sizleştirmek için benim berbat grnşm kullanmak istediklerini anlıyordum. Annem birkaç kez *Onlar Yaşı-yorlar* programına çıkıp adımı haykırarak zırıl zırıl ağladı. Yemin ederim ki çok yorucuydu. Ekranda kırmızı sayılar görünüyordu, reyting hiçbir zaman bu kadar yüksek olmamiştı. Evet, pekl. Yvan televizyon alıcısını kaldırıp Seine Nehri'ne attı ve evden taşınmaya karar verdik. Ama Yvan, Seine'i çok seviyordu, Paris'ten ayrı-lacak kadar sağduyulu değildik. Sınırlar kapalıydı, ama hiç değilse kıra gidebilirdik. Bugün ikimiz de orada o-lurduk. Seçtiğimiz yeni apartman dairesi Seine'in öteki yanında, eski Mirabeau Köprüsü'nün yakınlarındaydı. *Kayıp Aranıyor*'un detektifleri bir süre için izimizi kay-bettiler, ve sonra, parfümeri dükkânı müdürünün anne-si yıldız rolüne çıktığı için reyting düşüyordu, snunda yakamızı bıraktılar ve neredeyse hakkımızda konuşmaz oldular. Bunun zerine annemden haber alamaz ol-dum. Tatile çıkmıştım sanki. Çareyi Mercedes'in porta-tif televizyonunu izlemekte buldum, eski mdrmn annesinin oğlunu bulmayı becerip beceremeyeceğini merak ediyordum, ama Yvan ve ben sanki birbirimizi yeniden bulmuş gibiydik. Birlikte yeniden mutlu anlar geirebilirdik. Ama sonra olaylar hızlandı. Taşınma g-n, zorunlu olarak sinirlerim bozuktu biraz, ben inim-den çıkmayı pek sevmem; bunun üzerine tamamen dişi domuza dönüştüm, somak, ayaklar, yatay gövde, giz-lenmeşi olanaksız mı olanaksız. Yvan beni büyük bir sandığa sokmak zorunda kaldı, ama ben domuz olarak kapalı yerde kalmaktan korkarım, yani klostrofobum-dur, sandıkta kalmam olanaksız. Yvan Mercedes'i park edince ben sandıktan dışarı fırladım, kendime hkim o-lamadım. Tedbirimizi almıştık, şafak vaktiydi, her şeyin birbirine karıştığı bir saat; ama gene de bizi görmüş ol-malılar, komşlarımızdan biri bizi ihbar etti. SPA gece yarısı kapıya dayandı. Aksiliğe bakın ki, tam dolunay za-

ile diş darbeleri birbirine karıştı. Yvan'ın iki-üç kişinin kellesini kopartacak vakti oldu, sonra bir köşeye süründü ve orada öldü. Ben de ölmüştüm. Yvan'ın üzerine uzanıp ağlamak istedim ama ağır ilmiklerine takıldım. Beni önce bir kamyonete sonra da hayvanat bahçesinde bir kafese koydular. Birkaç gün bağırip çağırdım. Yemek yemiyordum. Ziyaretçiler bana yerfiştiğı ve kızarmış patates atıyorlardı, yağlı bir gazetede Yvan'ın son fotoğrafını gördüm. İçine saman doldurup Doğa Tarihi Müzesi'nin holüne koymuşlardı. Yere uzandım ve ölü mü beklemeye başladım. Parmaklıkların arasından çocukların bana çatapat attıklarını anımsıyorum. Bir veteriner sürüsü başımdan ayrılmıyordu, birbiri ardına iğne yapıyorlardı, bir büyüci gelip her yanıma merhemler sürdü ve hayatında bu durumda bir domuz görmemiş olduğunu söyledi. Efendime söyleyeyim, beni öldü sanmış olacaklar, kendimi bir soğukhava kamyonunda buldum, galiba mezbaha cihetine yola çıkmıştık. Soğuk beni uyandırdı. Çırılçıplaktım ve insan halime dönmüştüm. Ayağı kalktım ve aptal aptal kapının iç tutağını çevirdim. Kapı açıldı, bir kırmızı ışık bekledim ve atladım. Bir kanalizasyon kapağını kaldırıp içine sığındım, içerisi sıcağı, kimsenin beni görmesi tehlikesi yoktu. Yeraltı gömütlüklerine doğıru bir geçit buldum ve Doğa Tarihi Müzesi'nin altından yukarı çıktım, Yvan'la son kez vedalaşmak istiyordum. O andan hiç söz etmek istemiyordum. Sonra bir gece işçisi kadını kendi süpürgesinin sapıyla bayılttım ve harmanisini çaldım. Televizyona telefon edip *Kayıp Aranıyor* programının sunucusuyla görüşmek istediğimi ve Yvan'ın metresiyle ilgili elimde bilgiler olduğunu bildirdim. Bana sunucunun özel telefonunu verdiler. Onu aradım ve kim olduğumu söyledim. O da bana hemen evine gelmemi söyledi ve oraya süpürge sapıyla birlikte gittim. *Kayıp Aranıyor* programının sunucusunu öldüren benim. Adamın bütün ev-

raklarını karıştırdım, dosyalardan birinde annemin adresini okudum. Bulduğum bütün paraları cebe indirdim. Şafak vakti trene bindim.

Bir tedbir olarak hayvan vagonuna bindim. İneklerin yanında kendimi biraz daha iyi hissettim. Süt içtim. Daha sonra kendimi salıverdim ve uzun uzun uyudum, tren vardıgı zaman iki halin arasında gidip geliyordum. Derim inceldiğı zaman harmanimin içinde üşüyordum, derim kalınlaştıgı zaman artık soğuk moğuk hissetmiyordum. Harmani hemen hemen her yerinden açıldı. İneklerin samanını çalıp gelecek günleri hesaba katarak bol bol yemiştım. Akşam olunca vagondan indim ve kısa bir süre içinde küçük kentin varoşlarına ulaştım. Geviş getirmeyi bilmediğim için samanları geri çıkartıyordum, mideme taş gibi oturmuştu saman ve ishal olduğum için sık sık durmak zorunda kaldım. İshalin bir nedeni de uzun süre hiçbir şey yememiş olmamdı. Kendimi annemin karşısına çıkamayacak kadar kılıksız buluyordum, özellikle de berbat harmanimin içinde. Annem tuhafliklardan pek hoşlanmaz. Varoşların son sokaklarına ulaştım ve rüzgârda ağır ağır sallanan çıplak ağaclar gördüm. Annemin kapısını çalmadan önce biraz beklemeyi uygun buldum. Korkuyordum. Böylesine yüksek, böylesine güzel kokan ağacları hayatımda ilk kez görüyordum. Ağaç kabuğu kokuyorlardı, gövde yüzeyinde birikmiş yabanıl özsuğu kokuyorlardı, kışın uykuya dalmış bütün gücünü kokuyorlardı. Ağacların kalın kökleri arasında toprak çatlamıştı, kabarmıştı, sanki kökler toprağın derinliklerine gömölerek onu içeriden sürüyorlardı. İçine burnumu soktum. Geçmiş güzün ölü yaprağı güzel kokuyordu, yosuna, palamuta, mantara kadar, kokan bütün küçük, gevrek keseklerde vardı bu koku. Kazdım, oyduım, sanki bütün gezegen bedenime dolu-

yormuş gibiydi bu koku, içimde mevsimler yaratıyordu, yaban kazlarının uçuşu, kardelenler, meyveler, güney rüzgârı. Humusun bütün katmanlarında bütün mevsimlerin bütün katmanları vardı, bu belirginleşiyor ve birşeylere doğru yükseliyordu. Siyah renkli kocaman bir yermantarı buldum ve bir yığın yaygaracı insan arasında tıkabasa yermantarı yediğim 2000 yılının Saint-Sylvestre yortusunu düşündüm ilkin, sonra silinip gitti bu, yermantarına yumuldum, koku burnumdan boğazıma yürüdü, sanki yeryüzünün bir parçasını yiyormuşum gibi oldum. Yeryüzünün bütün kışı ağzımın içinde parçalara ayrıldı, artık ne gelecek binyılı ne de şimdiye kadar yaşamış olduklarımı anımsadım, içimde bir top gibi yuvarlandı ve her şeyi unuttum, belirsiz bir zaman süresi boyunca belleğimi yitirdim. Yedim ve yedim. Yermantarlarında donmuş bataklıkların lezzeti, ilkbaharın dönüşünü bekleyen büzülmüş tomurcukların tadı, soğuk toprağı çatlatacak sürgünlerin tadı ve gelecek hasatların sabırlı gücü vardı. İçimde kışın ağırlığı, bir in bulup uykuya dalmak ve beklemek arzusu vardı. Dört ayağımla kaydım, kakamı yaptım, kıvrılıp yattım, içi uykularından uyanmış kurtlarla, filizlenmiş figlerle dolu uzun bir çukur olmuştu. Isınan toprak çevremde tütmeğe başladı, iyice uzandım, başımı patilerimin üzerine koydum. Sırtımdan toprak kesekleri döküldü, uzun süre öyle kaldım. Tanyeri güneşi somağımı okşadı. Yeryüzünün öteki köşesinde batan Ay'ın geçişini kokladım, geceleyin rüzgâr çıktı ve ortalığa soğuk kumların kokusu yayıldı. Yvan'ı düşündüm, bu düşünce beni inimden çıkardı. Yeniden acı sardı içimi, yeniden kendime geldim. Tıpkı Yvan'ı yitirdiğim gibi kendimi de tamamen yitirmekten korktum ve ayağa kalkmak için büyük bir çaba harcadım. Çok acı veriyordu, bana. Yvan'sız devam etmek çok zordu. Kapıp koyvermek, yemek, uymak daha kolaydı, dirimsel enerjiden başka bir çaba ge-

rektirmiyordu ve dişi domuz kaslarımda, dişi domuz dişilik organımda, dişi domuz beynimde vardı bu dirimsel enerji, bir in hayatı yaşamak için yeterince vardı. Çukura geri düştüm. Gezegenin çevrinmesiyle birlikte bütün gövdemle olduğum yerde döndüm, buluşan rüzgârları içime çektim, yüreğim su kitleleriyle birlikte kıyıları dövdü, ve kanım karların ağırlığıyla aktı. Ağaçları, kokuları, humusları, yosunları ve eğreltiotlarını tanıyıp ayırt etme bilgisi kaslarımı harekete geçirdi. Öteki hayvanların çağrısının, çatışmanın ve çiftleşmenin, dala-ba gelmiş soyumun cinsel istek uyandıran kokusunun a-tardamarlarımda attığını hissettim. Var olma gereksinimi, yaşama arzusu, derimin altında tufanlar yaratıyordu, dört bir yandan geliyordu üzerime, tıpkı yabandomuzunun beynimde dört nala kalkması gibi, kaslarımdaki yıldırım gürlmeleri gibi, bu bana rüzgârın köklerinden, birbirine ulanan soyların en eskisinden geliyordu. Damarlarımda en derinliklerinde dinazorların uğradıkları felaketi, coelodendridae balıklarının hırsını hissediyordum, bu iri balıkların yaşıyor olduklarını bilmek beni öne doğru itiyordu, bugün bunları nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum ve bütün bunları nasıl bilebildiğimi de bilemiyorum. Gülmeyin. Şimdi her şey kafamda belirsizlik içinde, ama Yvan'ı unutamadım. Her Ay'la birlikte gökyüzünde yeniden görünüyor, her dolunayda Yvan'a olan aşkımda ayaklanıyor içimde, bir yara acısı gibi, her Ay'la birlikte dişi domuz dört ayağının üzerinde duruyor ve ağlıyorum. İşte ben bu yüzden yazıyorum, çünkü Yvan için duyduğum acıyla birlikte kendim olarak kalıyorum. Öteki domuzlarla birlikte ormanda olduğum zamanlar, çoğu zaman beni güvensizlik içinde kokluyorlar, içimde birşeylerin insanlar gibi düşünmeyi sürdürdüğünü kuşkusuz hissediyorlar. Onların beklentilerinin düzeyinde değilim ben. Soyumuzun etkinliğine yeterince uymuyorum, ama kendilerini bekleyen en

önemli tehlikeden onları kurtaran da benim. İyice yükselen ve adeta beni öne iten güneş sayesinde kovuğumdan çıkmayı başardığım zaman, baş döndürücü kokuları unutmayı ve hani derler ya, ayaklarımın üzerine basmayı başardığım zaman, annemin evine doğru yola koyuldum. Orada karşıma çıkacaklarla ilgili herhangi bir umut beslemiyordum. Annem bir çiftlik kurmuştu, tavukları, inekleri ve domuzları vardı. Annem şimdi çok para kazanıyordu, bu belli oluyordu, gıcır gıcır bir BMW'si vardı, bir özel su arıtma düzeni vardı ve SPA'nın kurallarının işaretleri her yerde görülüyordu, birkaç katlı ahırda, çok gelişmiş mezbahada, çok temiz tavşanlıkta. Görünmeden, *incognito* gezdim ortalığı. Çamurun içinde özgürce araştırma yapan birkaç domuz gelip kokladı beni, onların böyle iyi beslenmiş olmaları çok hoş bir şeydi. Ahıra gizlendim ve son moda sağma makinalarının sağlığa uygun yatay fişkırtılarının altında duş aldım. Garenne-le-Mouillé'de doğmuş olmama karşın, hayatım boyunca bunları bildiğim duygusu içindeydim. Biraz inek mikrobu öldürücüsü kokuyordum, ama ahırda asılı bulduğum bir iş tulumu ve büyük bir irade çabasıyla yeniden insana benzemiştim. Bunu bana yaptıran şey, yalnızca Yvan'ı düşünüyor olmamdı. Anneme beni mi yoksa para mı istediğini sormak istiyordum, Yvan ölmeden önce haklı mıydı bilmek istiyordum, ve bu işi sona erdirmek. İnek ilacı koklama karşın annem beni kollarını açarak karşıladı, Yvan'dan haberler sordu. Annem değişmemişti, sadece eskisine göre biraz daha yorgun görünüyordu, ama şimdi daha serpilmişti, daha güzeldi, daha tombuldu, kendinden daha emindi. Bu çiftlik onun için iyi bir intikamdı kuşkusuz. Yvan'ın öldüğünü söyledim. Annem korkunç değişmiş olduğumu ve beni tanımakta güçlük çektiğini söyledi. Yvan öldüğüne göre şimdi ne yapmayı düşündüğümü ve bana bir şey bırakıp bırakmadığını sordu.

Uzatmanın yararsız olduğunu anladım. Ayağa kalktım. Annem, gerçekten de her zaman budala olduğumu, en azından küpümü doldurabilecekken doldurmadığımı, buna karşılık iyice kazıklandığımı söyledi. Gerçekten yoksul düşmüşsem çiftlikte çalışan kızı kapı dışarı edebileceğini ve yiyecek, yatacak dahil asgari ücretin yarısına beni işe alabileceğini, ahırda yer olduğunu da ekledi. Bana kahve ikram etmek istedi. Tek sözcük söylemeden çıktım, çünkü artık heceleyemez olmuştum sözcükleri. Domuz ahırında olmak iyi geldi bana, kendimi salabilirdim. Yattım, ne olacağımı düşünmeyi bile başaramadım. Kafamın içi kokularla doluydu, güzel, hoş, zengin kokular. İçeriye giren birkaç domuz beni koklamaya geldi, oldukça sevimli, tombul iğdişlerdi bunlar, bir de beni görünce surat asan hamile bir dişi domuz vardı. Katıksız ve yoğun koku içimi ısıtıyordu, adeta kendi kendime sığınyordum, başka kocaman ve güven verici bedenlerin arasında, kendi iri ve güven verici bedenime sığınyordum. Bu koku beni her şeye karşı koruyordu, benliğimin en derinlerinden geliyordu, sanki yuvama geri dönmüştüm. Annem yem dağıtmaya gelince yerimden sıçradım. Fazladan domuzu görünce şaşırdı. Beni çevirmek için bir tekme attı ve o da kokladı beni, sonra tuhaf tuhaf sıırttı. Kapıyı kapattı, kilidin *klik klak*'ı duyuldu ve ortalığa bir heyecan dalgası yayıldı. Bu ölümcül dalgalar yüzünden uyuyamadım, havada titreşiyor ve her şeyin dengesini bozuyordu. Bütün hemcinslerim heyecanlanmışlardı, güzelim katkısız kokuları ekşileşiyordu, kötü hormon, gerilim ve korku dolu. Koku bağımsız kitleler halinde bölünüyordu, her domuzun yanında ayrı bir koku, somaklar duvar köşelerini, kapı altlarını, kaçılacak bir aralığı araştırıyordu, her biri ötekini kendi kurban korkusuyla baş başa bırakmak istiyordu. Bütün bedenim titremeye başladı, sürünün en zayıf olanı feda edeceğini anlamıştım. Hızlı düşünmeye koyul-

dum, insan vücuduna dönüşmek istiyordum, dönüşme-ye çalışıyordum ama korku kafamı yoğunlaştırmama engel oluyordu, bütün domuz varlığım kamyonun tekerleklerini duyuyordu, hissediyordu, henüz uzaklarda ama hızlı bir kamyon, bizi almaya gelen. Bununla birlikte maymunlar ya da kafası çalışan köpekler gibi davranmak gerekiyordu: Tek başına bir çare bulmak. Çareyi bir iğdiş sezdi; domuzların da kafaları iyi çalışıyor. Ama iğdiş bir sonuca varmayı başaramıyordu. Somağını kapiya çevirmiş kapı tokmağına bakıyordu. O anda sürgüleri, anahtarları, kilitleri, tokmakları anımsadım; aklıma soğutmalı kamyonda yaşadığım olay geldi: Çok iyi kapanmış olduğu belli olan kapılar açılabilirdi. Kapiya yaklaştım, herkesi itip kaktım, insan varlığımın bedeni domuz bedenimden kurtulmaya çalışıyordu, kaslarımın altında doğrulmaya çalışıyordu; ön patilerimin titreştiğini, inceldiğini görüyordum, kirişler derimin altında korku içinde titreşiyordu; ama hiçbir şey çıkmıyordu, bir parmak ucu bile. Şu lanet olasıca tokmağı patimle, somağımla çevirmeye çalıştım, ama nafile, başaramıyordum, vücudum, şu çelik tokmağa niçin saldırması gerektiğini anlamıyordu, sinir hücrelerim belli bir düşünceyi –*sürgü, sürgü* diye bir düşünceyi– kafamda tutmak için kendilerini paralarken bedenim hiç inanmadan devinip duruyordu, böyle kendine karşı savaşmak mahvedici bir şeydi. Bir şey bana yardım etti. Çok uzaklardan bir koku geldi. Erkekler için Yerling. Kamyonla birlikte yaklaşıyordu bu koku. Ayağa kalkmayı başardım, bu koku bana önceki hayatımı anımsatıyordu, parfümeri mağazası, Mağazalar Zinciri Müdürü. Çok eski bir tiksinti dalgası sardı içimi, varlığımın en derinlerine işledi. Bu koku Mağazalar Zinciri Müdürü’nün işe alma mülakatı günü kullandığı kokuydu. Sürgüyü çevirmeyi denedim. Benim böyle yarı yarıya değiştiğimi gören öteki domuzlar bağırıp çağırmaya başladılar, biraz daha, ve kamyo-

nun titreşimlerini unutuyorlardı bu yüzden. Mutfaktan çıkıp domuz ağılına yönelen annemin ayak seslerini işittim. Bu beni dört ayak üzerine düşürdü. Şimdi, varlığımın derinliklerinde fokurdayan korkudan başka bir şey değildim. Annemle birlikte bir paslanmaz çelik kokusu da geliyordu, ve havada kesin ve kesici bir somutlanmış, acımasız bir şey, bu bütün korkunçluğuyla ölümü hissettirmeye başladı. Domuzlar ağılın dört duvarı arasında dört bir yana koşuşmaya başladılar ve beni çiğnediler. Henüz bu korku koşuşmalarına alışkın değildim. Şimdi, en küçük sağanakta bile, sakın kalmak için, vücudun derinliklerinden gelen şaşkınlığa boyun eğmek için, dünyanın ilk sağanağından bu yana hayvanların içlerinden gelen bu dehşet duygusunu biraz engellemek için yoğunlaşmak gerektiğini biliyorum. Ölüme karşı da aynı. Ölüm yanıma düşüyor, sakinleşmek gerek. Öteki korkmuş domuzların gerisinde bir köşeye büzüldüm ve kapının açıldığını gördüm. Aynı anda kamyon da geldi ve kapının önünde durdu ve parfümeri mağazası müdürü indi. Parfümeri mağazası müdürü müthiş şişmanlamıştı. Kapının boşluğunda, boğa omuzlarını eğdiğini, annemi ağzından öptüğünü ve belli bir sevecenlikle onun kıcını yokladığını gördüm. Kamyonun üzerinde *Welfare Electronics* yazıyordu, ama ceset kokusu somağımın direğini kırıyordu; parfümeri mağazası müdürü ile annem kara borsacılık yapıyorlardı, etin fiyatı düşünülecek olursa iyi kazanıyor olmalıydılar. Parfümeri müdürü bir ticaret erbabı gibi giyinmişti ama annem ona beyaz bir önlük ve sicim verdi ve ikisi birden domuz ağılına girdiler. Annem elinde kocaman bir bıçak ve kan için bir leğen ve deriyi tütsülemek için bir gazete tutuyordu. “*Şu, dipteki*”, dedi annem. Leğeni ve gazeteyi yere koydu. Bana yaklaştılar. Öteki domuzlar birbirlerini ezerek sağa sola dağıldılar ve çevremde büyük bir boşluk açıldı. Postumu pahalıya satmaya hazır-

landım. Annem sadece bir katil değildi, bir hırsızdı aynı zamanda, kendisine ait olmayan bir domuzu öldürecek-ti. Dişlerimi gösterdim, parfümeri müdürü dalga geç-meye başladı. İpi üzerime attı. Yvan'ın son görüntüsü beynimde canlandı, bütün sinir hücrelerimi, içimi ve kaslarımı doldurdu, bütün bedenimle, bütün kinimle, bütün korkumla, bilmiyorum, belki de Yvan'a olan bü-tün aşkımla birlikte ayağa kalktım. Müdür yemyeşil ol-du. Cebinden bir tabanca çıkardı titreyerek ama ben ta-bancayı elinden aldım onun. İki kez ateş ettim, ilkin ona, sonra anneme. Bıçak bakır leğene düşünce demir sesi çıkardı. Daha sonra ormana gittim. Birkaç domuz benim peşimden geldi, domuz ağıllarının rahatına pek bağlı olan öteki domuzlar, ya SPA'nın ya da bir başka çiftçinin eline geçtiler, herhalde bugün onların yerinde olmak istemezdim.

Artık çoğu zaman dişi domuzum, orman yaşamı için böylesi çok uygun. Çok yakışıklı, cinsel gücü çok yük-sek bir yabandomuzu ile aşna fişne oldum. Akşamları sık sık çiftliğe gidiyorum. Televizyon seyrediyorum. Parfümeri müdürünün annesine telefon ettim. *Kayıp Aranıyor* ekibinin geldiği gün ormandan gözetledim. Cesetlerin yanındaki tabancanın üzerinde benim par-mak izlerimi buldular, reyting patlama yapacak. Ama artık beni her yerde arayacaklar şimdi. Yazgımdan şikâyetçi değilim. Besinler güzel, ormandaki düzlük ra-hat, yabandomuzu yavruları eğlendiriyor beni. Kendimi sık sık koyveriyorum.

Sabahleyin uyandığın zaman vücudunu saran sıcak topraktan, humus kokusuna karışmış kendi kokundan, yerinden bile kalkmadan yediğin ilk lokmalardan, pala-mutlardan, kestanelerden, düş görürken savrulan tek-melerin inine yuvarladığı bu şeylerden daha güzel bir

şey olamaz, evet hiçbir şey daha güzel olamaz. İçime biraz özsuyu düşer düşmez yazmaya koyuluyorum. Ay yükseldiği zaman içimi bir istektir sarıyor, soğuk ışığın altında defterimi okuyorum. Defteri çiftlikten çaldım. Yvan'ın bana öğrettiği gibi yapmaya çalışıyorum, ama onun yönteminin tersini uyguluyorum: İnsan kılığıma girmek için boynumu Ay'a doğru kaldırıyorum.

Fransa'da 1996'nın yayıncılık olayı! Yirmi yedi yaşında ve soyadının telaffuzu bizler için zor ("Daryösek" okunabilir) bir genç kız, bir roman yazıyor, bilgisayarından altı-yedi büyük yayınevinin adresini buluyor, yazdığı kitabı bunlara gönderiyor. Hepsi kitabı yayınlamak istiyor; ama bu genç kız, en küçük ve en titizini seçiyor. Ve böylece 'Binbir Gece' başlıyor. Kitap yayınlanmadan, ABD, Almanya ve İtalya'ya yayın hakları satılıyor ve iki ay içinde de bu sayı on altıya çıkıyor. Fransa'da bir ay içinde 100 bin adet satıyor. *Dişi Domuz -Ya da Herkesin Bildiği Gerçekler-* kalemi eline altı yaşında almış bir yazarın ilk romanı.

Dişi Domuz 2000. yıl perdesinin arkasını görmek isteyen bir roman. Bir genç kız, bir parfümeri mağazasında tezgâhtar olarak çalışmaya başlıyor ve burada 'fahişe'ye dönüşüyor. "Moral" bakımdan geçirdiği değişim, bedensel yapısına da yansıyor ve bir dişi domuza dönüşüyor. Geri planda bir içsavaş ve diktatörlük var; yıkılmış bir Paris ve belki de bir Le Pen'ci diktatörlük. Önyargılarıyla, ahlakî korkularıyla, tek tip düşünce terorizmiyle, sağlıklı yaşam tapıncıyla, 'aşırı feminist'leriyle, saldırgan köktencileriyle, yaşadığımız dünyanın bir metaforu *Dişi Domuz*. Ve bir domuz-kadın/kadın-domuz ile bir kurt-erkek/erkek-kurt arasındaki saf aşk.

"Yaşadığım dünyayı sevmiyorum," diyor yazar. Dünyayı, işsizliğin, fahişeliğin, zorbalıkların, savaşların, barbarlıkların, aşağılanmaların, eşitsizliklerin egemen olduğu, uçsuz bucaksız bir domuz ağılı olarak görüyor. Zekâ, duyarlılık, kara mizah, başkaldırı, doğa ve doğallık tutkusu; kirlenmemiş, duru bir dil ve saydam bir anlatı... Okurdan okura bulaşacak bir roman... Bir modern "fabl"...

Roman

